

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

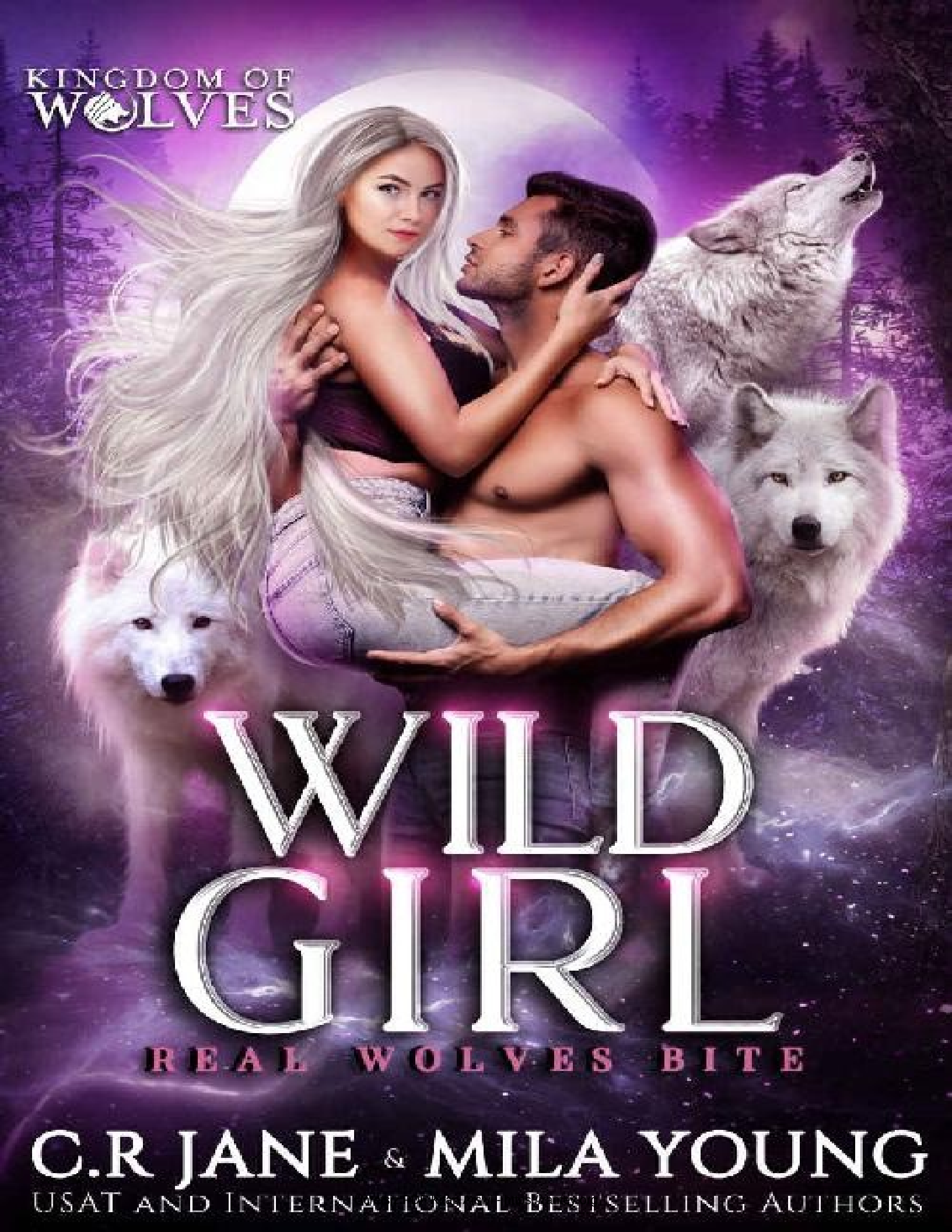
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGDOM OF
WOLVES

WILD GIRL

REAL WOLVES BITE

C.R JANE & MILA YOUNG

USAT AND INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHORS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VAHŞİ KIZ

KURTLAR KRALLIĞI

C.R. JANE
MILA YOUNG

İÇİNDEKİLER

[Okur Grubumuza Katılın](#)
[Vahşi Kız Soundtrack Kurtlar](#)
[Krallığı serisi](#)

[Önsöz Bölüm](#)

[1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Vahşi Aşk](#)
[Telif Hakkı](#)
[Bir](#)

[C.R. Jane'in Kitapları](#)
[Mila Young'ın](#)
[Kitapları C.R. Jane](#)
[Hakkında Mila](#)
[Young Hakkında](#)

Kapak Aura

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

milayoungarc@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya kurgu ürünüdür ya da yazarın hayal gücü veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Muhteşem okuyucularımız

için... Bir süreliğine

vahşileşin.

*Hayallerinizin peşinden
gidin. Kalbinizin sesini
dinleyin. Vahşiliğinizi
takip edin.*

OKUYUCU GRUBUMUZA KATILIN

C.R. Jane'in Facebook okur grubu C.R.'s Fated Realm'e katılarak onunla g¼ncel kalın. Sorular sorun, yeni kitaplara/serilere ilk bakışları alın ve diğ¼er kitapseverlerle eğlenin!

[C.R. Jane'in Grubuna Katılın](#)

Mila Young'ın Wicked Readers Group'una katılarak Mila ve diğ¼er okurlarla kitapları hakkında doğrudan sohbet edin, çekilişlere katılın ve genel olarak çok eğlenin!

[Mila'nın Grubuna Katılın](#)

Mutluyduk

Taylor Swift

Daha İyi Bir Adam

Little Big Town

Yaralı

Leydi A

Murky

Saint Mesa

Sırlar ve Yalanlar

Ruelle

Yağmuru Aramak

UNKLE, Mark Lanegan, ESKA

Cher

AIGEL

Hain

Büyük Kırmızı Makine

Tek İstedğim

Kodeline

Wonderwall

Zella Day

Aşkın Sonu

Florence + The Machines

Şimdi ve Sonra

Lily Kershaw

Veda Etmeye Hazır Değil

Leah Nobel

SPOTIFY çalma listesini [BURADAN](#)
[edinin](#)

KURTLAR KRALLIĞI SERİSİ

C.R. JANE VE MILA YOUNG'DAN

Vahşi Ay
Vahşi
Kalp Vahşi
Kız Vahşi
Aşk

Bu hikayeler Kurtlar Krallığı'nın ortak dünyasında geçiyor, ancak Vahşi serimiz Rune'un alfalarıyla devam eden hikayesini takip edecek.

KINGDOM OF
WOLVES

VAHŞİ KIZ

Beni reddeden kader arkadaşım geri döndü.

Alistair'in beni bulacağını bilmeliydim.

Ancak yeni evimin karanlık sırları, o hayatta olduğu sürece her zaman içinde olacağım tehlikeden beni uzaklaştırıyor.

Bir seri katil. Sevgilimin psikopat eski sevgilisi. Tuhaf yeni güçlerimden bahsetmiyorum bile; bir kız için başa çıkması gereken çok şey var.

İki alfa da beni sahiplendi. Artık alındığıma göre, beni geri almak için her şeyi yapacaklar. Ama gölgelerde eski sevgilimden daha korkunç şeyler olduğunu unutmamalıydık.

Artık kadından çok kurt olmalıyım, çünkü hayatta kalmak için içimdeki vahşiyi kucaklamam gerekecek.

PROLOGUE

"S Rune'u bir yerde gördünüz mü?" Rune'un tören sırasında giydiği zümrüt yeşili elbisenin aynısını giyen kızlardan birine sordum. Bana bakarken gözleri büyüdü ve sabırsızca yer değiştirdim, acele etmesi için ona bağırma dürtüsüne direndim.

"Umm, hayır. Bir süre olmaz," diye kekeledi ve son yirmi dakikadır aradığım şeyi bir şekilde bulabilecekmiş gibi çılgınca odaya baktı.

"Teşekkürler," dedim kısaca.

"Bakmanıza yardım edebilir miyim?" diye umutsuzca seslendi.

"Hayır, teşekkürler," diye omzumun üstünden attım, onu kekeleyen bir karmaşa içinde bıraktığım gerçeğinden pek de endişe duymuyordum.

Odanın diğer ucunda Daxon'un etrafta dolandığını gördüm, belli ki o da Rune'u arıyordu. Altın çocuk ararken kenarları biraz sert görünüyordu.

Onunla birlikte değilse hangi cehennemdeydi? Onları bu yerde bir odada hayal ediyordum ve onları görmeyi dört gözle beklemiyordum.

Göğsümde korku titreşti. Rune kasabaya geldiğinden beri kendini zor durumlara sokmakta ustaydı.

Peki ya...?

"Nerede lan o?" diye homurdandı Daxon, bir anda yanımda belirerek. "Yapamam... Kokusunu bile alamıyorum."

Sözlerinde manik bir yan vardı ve yürürken ona yan gözle baktım, kendini toparlayabileceğini umuyordum. Muhtemelen banyodaydı ve bundan sonra hepimiz benim ve Daxon'un aşırı tepkisine gülecektik.

Ancak içimden bir ses durumun böyle olmadığını söylüyordu. Kapıya yöneldiğimizde bir kız nefes nefese, "Daxon," dedi.

Daxon sanki hiç var olmamış gibi onu görmezden geldi. Kıkırdayacaktım ama koridordaydık ve Rune hâlâ ortalıkta yoktu. Ve Daxon haklıydı. Kokusunu bile alamıyordum. Ve onun kokusunu kaçırmak mümkün değildi. Şimdiye kadar deneyimlediğim en lezzetli şeydi.

İnsanlarla dolu koridoru iterek geçtik. Daxon ve ben koridorda omuz omuza yürürken kalabalık dağıldı, bu nadir görülen bir manzaraydı. Ana kattaki tüm odaları aradıktan sonra bahçeye çıktık, o noktada neredeyse koşuyorduk.

Daxon'un elleri yer değiştirmişti ve herkesin yoldan uzak durması gerektiği mesajını almış olmasını umuyordum çünkü Daxon muhtemelen onları kesecekti.

"Rune?" Dışarıdaki törenin yapıldığı yere vardığımızda Daxon bağırdı.

İkimiz de aynı anda havayı kokladık. Bilinmeyen şekil değiştirenlerin keskin kokusu burun deliklerime saldırırken, "Gitmiş," diye fısıldadım. Bir grup buradaydı, tam şurada duruyordu.

Daxon daha fazla açıklama yapma gereği duymadan, "Onu yakaladı," dedi.

Haftalardır Rune'un eski sevgilisinin onun yerini öğrendikten sonra kasabamıza gönderdiği adamları öldürüyorduk. O pisliğin mesajı alacağını düşünmüştüm.

Belli ki onu hafife almışım.

Daxon aniden yer değiştirdi ve yabancı kokunun izini takip ederek uzaklaştı. Sadece dolunayda yer değiştirebildiğim gerçeğine ilk kez lanet etmiyordum. Yabancıları takip etmek çok daha kolay olurdu.

En azından insan formumda doğaüstü hızımın bir kısmına sahip olduğumu takdir ederek peşinden koştum. Onun peşinden giderken Rune'un kokusunun belli belirsiz bir ipucunu yakaladım. Yola geldiğimde koku aniden kesildi. Bir araca bindirildiğini ve aracın havalandığını düşündüm.

Daxon oradaydı, boğazından hırıltıyla karışık dayanılmaz bir inilti yankılanıyordu. Geriye doğru kaydı ve göğsünü tutarak gökyüzüne, ağaçlardaki kuşların korkuyla uçup gitmesine neden olan bir kükreme savurdu.

Rune gitmişti.

Kendime gelmeye çalışarak dizlerimin üzerine çöktüm. *Düşün, düşün*, diye kendime telkinde bulundum. Ama her şey birbirine karışmıştı. Bir şekilde Daxon ve benim her şeyi kontrol altına aldığımızı düşünmüştüm. Öldürdüğümüz onca adamdan sonra Rune'un şerefsiz eski sevgilisinin onun peşinden gelmesine imkân yoktu. Ama onu kaçıran o olmalıydı. Başka kim olabilirdi ki?

Daxon insanlık dışı bir kükreme daha çıkardı ve ben de dikkat kesildim. Ona dikkatle baktım. Orada dururken titriyordu, gözleri ve elleri hâlâ bir canavarı andıracak şekilde yer değiştirmişti.

Bakışları etrafını tarıyordu, gözlerinde daha önce sadece vahşi kurtlarda gördüğüm bir vahşilik vardı. Bunu düşündükten kısa bir süre sonra Daxon tamamen değişti ve üzerime atladı, pençeleri tarafından parçalanmaktan kıl payı kurtulurken boğazından vahşi bir hırıltı koptu.

"Daxon," dedim, alfa sesim ona hiçbir şekilde etki etmeden içimden sızıyordu.

Daxon bana tekrar saldırdı, şahdamarıma nişan alırken çenesi açıktı.

Herif gerçekten beni öldürmeye çalışıyordu.

Tam o sırada ağaçların arasından bir sarhoş tökezleyerek çıktı. Üzerinde buruşuk bir takım elbise vardı ve elinde yarısı boş bir rom şişesi tutuyordu. Onu hemen Charlie Duncan olarak tanıdım, sürümden daha iyi günler görmüş işe yaramaz bir sarhoştur. Beni görünce seslendi, bunu yaparken bir köke takıldı ve yere düştü.

Ne yazık ki Charlie için, Charlie bize seslendiğinde Daxon'un dikkati hemen ona doğru kaydı. Daxon havada döndü ve yerden kalkmak için mücadele eden Charlie'ye doğru atıldı.

Kendimi Charlie'ye doğru fırlatırken yüksek sesle "Siktir," diye küfrettim. Yine de çok geç kalmıştım. İnsan formundaki gelişmiş hızım, Daxon'un kurt formundaki hızının yanında hiçbir şeydi. İkisine ulaştığımda, Daxon çoktan Charlie'nin göğsünü pençeleyerek açmıştı. Charlie yere yığılmış, güçsüzce kaçmaya çalışırken ağzından kan fışkırıyordu.

Daxon'ın kürkünden iki avuç aldım ve elimden geldiğince sert bir şekilde çektim, Daxon'ı Charlie'den ayırırken derisinin yırtılma sesini duyduğumda ürperdim.

Daxon'ı Charlie'den olabildiğince uzağa ittim, Daxon'ın çenesi omzuma çarpınca irkildim ve bir acı dalgası içimi parçaladı. Daxon'a olabildiğince sıkı tutunmaya çalışarak homurdandım. Charlie işe yaramaz bir yer israfıydı ama ölmeyi hak etmiyordu. Beni parçalayan Daxon'ın hırıltıları arasında, Charlie'nin orada yatarken attığı acınası çığlıkları belli belirsiz duyabiliyordum.

Birkaç saniye sonra bağırışlar ve ormandaki koşuşturan insanların sesleri kulaklarıma çarptı,

Bazı betalarım ve Daxon'un betaları ağaçların arasından fırladılar, Daxon'u üzerimden almak için koştururken panikle attıkları çığlıklar havayı dolduruyordu. Daxon'un jilet gibi keskin dişleri ve pençeleri sayesinde vücuduma yayılan acı karşısında dişlerim gıcırdadı. Altı adam Daxon'ın etrafını sarıp onu yere yatırırken bir şekilde Daxon'ı ittim.

Daxon onları kesip biçerken kendini kaybetmişti. Altı betayı takdir etmek gerekiyordu. Daxon onları parçalıyordu ama hiçbiri bırakmıyordu. Daxon çırpınmaya devam ederken çenesini kavradım ve birbirine kenetledim.

"Sakinleştiricisi olan var mı?" Betalardan biri Daxon'un pençelerinden birini geçici olarak kaybedince lanet ettim ve burnumun pençelenmesini kıl payı atlattım.

"Emin misin?" diye sordu Marcus, gönülsüzce.

Ona hırladım ve Marcus pantolonunun cebinden bir şırınga çıkardı. Sürüden birinin kontrolünü kaybetmesi ihtimaline karşı tüm betaların yanlarında bir yatıştırıcı bulundurması gerekiyordu. Eminim kuralı ilk koyduğumuzda bunu Daxon üzerinde kullanacaklarını düşünmemişlerdir.

Şırınganın kapağını dikkatlice açtı ve ortaya kötü görünümlü bir iğne çıktı. Marcus, Daxon'un kuyruğu yüzüne çarpana kadar kısa bir an tereddüt etti. İhtiyacı olan cesaret bu olmalıydı çünkü iğneyi Daxon'ın böğrüne sapladı ve şırınga boşalana kadar yatıştırıcıyı hızla enjekte etti.

Daxon'ın dayağı bir aksama olmadan devam etti.

"Bir tane daha yap," diye emrettim, Daxon geriye doğru tekme attığında betalardan birinin karnı yarılınca biraz panikledim.

"Benimkini almadım," dedi Eric panikleyerek. Etrafıma baktığımda diğer betaların da kendilerininkini almadığını gördüm.

Boku yemiştik. Bir alfa kurdun yavaşlamaya başlaması için bile normal şişelerden en az üç tanesine ihtiyacı vardı. Daxon ve ben hiç sakinleştirici taşımadık çünkü sürüdeki herkesi alt edebiliyorduk, bu yüzden hiç ihtiyacımız olmamıştı.

Marcus, Tommy'nin midesine ne olduğunu görünce eli gevşemiş olmalıydı çünkü Daxon aniden kendini kurtarmayı başardı ve sonra ağaçların arasına daldı... resepsiyona doğru.

Daxon'ın kaybolduğu yöne doğru koşarken, "Sakinleştirici silahlardan birkaçını alın ve benimle malikanede buluşun," diye emrettim. "Ve biri Charlie'yi yakalasın."

Çığlıklar başladığında konağın yarısına kadar gelmiştim.

Hızlandım, ağzımdan bir sürü küfür döküldü. Bu saçmalık için zamanım yoktu. Rune'u bulmam gerekiyordu. Bununla uğraşarak geçirdiğim her saniye onu benden daha da uzaklaştırıyordu. Acı içimi parçaladı ve kendimi ileriye doğru zorlamak zorunda kaldım. Sanki bir parçam eksikmiş gibi hissediyordum, onsuz yaşayamayacağım bir şey.

Duygularımın yelpazesini daha önce bilmiyorsam bile şimdi kaçırıamazdım. Ona ihtiyacım vardı. Nefes almak için ona ihtiyacım vardı. Yaşamak için ona ihtiyacım vardı. O bir şekilde benim her şeyim olmuştu ve onu geri alamazsam hayatta kalabileceğimden emin değildim.

Ormandan dışarı fırladım ve önümdeki kana bulanmış manzarayı görünce kısa bir süre durdum. Kıyafetlerini giymiş konuklar çimlerin üzerine yayılmıştı, inleyip ağlarken her taraflarında çeşitli yaralar ve ısırtıklar vardı. Arka girişte kaybolan bir kürk parıltısı gördüğümde kendimi ileri attım. Daxon eline fırsat geçerse iki sürüyü de yok edecekti. Daha önce vahşi kurtları iş başında görmüştüm ama böylesini hiç görmemişim. Vahşi kurtlar genellikle gördükleri her şeye saldırır ve sonra ortadan kaybolurlardı. Daxon av peşindeydi, kana susamışlığı doymak bilmiyordu.

Marcus aniden yanımda koşmaya başladı. Bana bir uyuşturucu tabancası fırlattı ve içeri koştuk,

Tiz çığlıklar kanımı donduruyor.

Balo salonu, yakın zamanda unutacağımı sanmadığım bir korku filmi sahnesiydi. Daxon odayı yıkıp geçiyordu. Herkes o kadar şok olmuştu ki karşı koymaya bile çalışmıyorlardı. Marcus ve ben, diğer üç betayla birlikte silahlarımızı çekti ve net bir görüntü elde etmeye çalıştık.

Sürüler bundan sonra asla toparlanamayabilir.

İlk atışım boşa gitti, çünkü Daxon aniden sola doğru fırladı ve yere düşmüş, titreyen bir grup adama nişan aldı.

Marcus'un atışı Daxon'ın ön omzuna isabet etti. Daxon çarpmanın etkisiyle kısa süreliğine öne doğru düştü ve bu da bize hepsi isabetli beş atış daha yapma şansı verdi. Neyse ki betalara bu kadar çok alıştırma yaptırmıştık. Daxon ilerlemeye çalıştı ama süper şarjlı sakinleştiricinin altı atışı onun için bile çok fazlaydı.

Öne doğru düştü ve biz de her ihtimale karşı üzerine atılarak ona doğru koştuk.

Miyu ve Rae önümüzde belirdi, Miyu alfasına bakarken gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Çiftleşme törenini asla unutmayacaktı, bu kesindi.

"Anlamıyorum," diye hıçkırarak odanın etrafına baktı. Bakışlarını takip ettim ve yıkımı görünce yüzüm buruştu. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Ne olduğunu anlatmaya zahmet etmedim. Zaman yoktu.

Betarlar ve ben baygın haldeki Daxon'u balo salonundan çıkarıp koridora sürükledik. Koridorun sonunda bodruma inen bir kapı vardı. Kapının kilidinin kodunu girdikten sonra Daxon'ın ölü ağırlığıyla merdivenlerden aşağı indik. Kurdu kocaman bir orospu çocuğuydu.

Sürüden çok azı bodrum katında bulunan hücre grubunu biliyordu. Önceki alfalar tarafından düşmanlara işkence etmek için kullanılmıştı ama Daxon ve ben pek kullanmamıştık. Daxon'ın bir yerlerde kendi işkence hücresi olduğundan şüpheleniyordum ve içimdeki belli belirsiz bir parça Daxon'ın şimdi kendini bir hücrede bulmasını biraz ironik buluyordu.

Onu bir masaya taşıdık ve hemen gümüşle bağlanmış zincirleri yerine oturtmak için işe koyulduk; bu zincirler, sakinleştiricilerin etkisi geçtiğinde bile onu güvende tutacak kadar zayıflatacaktı.

Gözlerimi kurda diktim, yorgunluk içime işliyordu. Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Etrafımdaki gergin adamlara "İkiniz sürekli burada olmalısınız," diye bağırdım. Sinirleri bozulmuştu, bunu görmek çok kolaydı. Yine de ne kadar işe yarar olduklarını kanıtlamak üzereydiler, bu yüzden kendilerini toparlamaları gerekiyordu.

"Marcus, yukarıda olanlarla ilgilenmek senin sorumluluğunda," dedim ve insanların ağlama seslerinin duyulduğu merdivenleri işaret ettim.

Bu odaların ses geçirmez olması buraya kadarmış.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, sesinde bir parça panik vardı. Cevap vermeden önce çoktan merdivenleri çıkmıştım.

"Ava gidiyorum," diye omzumun üzerinden attım.

Ve öyleydim. Rune'u her kim kaçırdıysa artık ölü bir adamdı.

Geliyorum, bebeğim. Dur bakalım.

L birinin beni sarsmasıyla kendime geldim. Güçlü eller kollarımı kavradı ve adamın beni ileri geri itip kakmasından dolayı tüm oda titredi.

Ani uyanışa rağmen, kendime gelmem ve zihnime ve gözlerime yapışan ağırlığı kovmam biraz zaman aldı. Kurşuni gözkapaklarımın arkasından etrafımı incelerken düşüncelerimi bir araya getirmeye çalıştım.

Wilder ya da Daxon'a ait olmayan bir sesle konuşan adam, "Ona yüksek dozda ilaç verdik, o yüzden hâlâ kendinde olmalı," dedi. Ama onunla birlikte, terlemenin nahoş kokusuna karışmış güçlü, odunsu bir koku da geldi.

"Bitir şu işi," diye karşılık verdi bir başka uzak ama tanıdık ses.

O anda gözlerim tamamen açıldı ve karşımda kısa sakallı, alnından fırlamış gibi görünen gür kaşları olan iri yarı bir adam duruyordu. Yanında çok iyi tanıdığım başka bir adam yükseliyordu ve kalbim göğsümde sıkışmıştı. Simsiyah bir üniforma giymiş olan bu adam Alistair'in infazcılarından biriydi. Elinde demir bir çubuk tutuyordu ve bakışlarım silahın ucundaki damgaya takıldı.

Dudaklarımdan küçük bir çığlık döküldü.

İnfazcının o silahı tuttuğunu ilk kez Alistair'in evinde, beni damgaladığı zaman görmüştüm. Beni bir şekil değiştiren yapan tek şeyi, yani kurdumu benden çalmak için bana bir lanet yazdığına.

Dehşet içime işledi ve beni olduğum yerde dondurdu. Bakışlarımla aceleyle odayı taradım ve orada, birkaç metre ötedeki metal bir sandalyeye uzanmış, bir bacağını diğerinin üzerine çaprazlamış, sırttan canavar duruyordu.

Yuvasından çıkardığım gözünün üzerine bir göz bandı takmıştı. Sanırım olması gerektiği gibi iyileşmemişti.

Onu tekrar görmek tüm kabuslarımdan bir araya gelmesiydi.

Gerçekler yüzüme çarpınca midem bulandı. Oturduğum yerde debelenirken ellerimin arkadan bağlı olduğunu ve bacaklarımdan serbest olduğunu fark ettim. Çılgınca, sandalyede geriye doğru kaymak için bacaklarımı kullandım, bacaklar büyük bir garaj ya da belki küçük bir depo gibi görünen beton zemin üzerinde gıcırdıyordu. Makaralı kapının kapalı olduğu bir uca siyah bir minibüs park edilmişti. Karşımda başka bir kapı duruyordu ama ulaşamayacağım bir yerdeydi. Floresan ışıkları boş alana sarı bir ton yayıyordu. Hangi cehennemdeydik biz?

Üç adam bana güldü.

"Burada ne işim var?" Tabii ki cevap açıktı... Beni bulmuştu ve ben de şimdi

ödemek için. Alistair'in yaptığı buydu. O bir şeytandı.

Her şey çok hızlı geliyordu. Zihnim nasıl olup da burada bağlı kaldığımı anlamakta zorlanıyordu. Ve sonra Alistair'in beni Amarok kasabasında bulduğu son anım aklıma geldi.

"Küçük Ay."

"Alistair," diye nefes aldım, keder bedenimi kesip geçiyordu. Beni bulmuştu.

Miyu'nun düğününe dönmek ve yardım almak için döndüm ve hızla oradan uzaklaştım. Ama tek başarabildiğim, kaya gibi sert bir göğse çarpmak oldu, geriye doğru sıçradım ve arkamda duran Alistair'e düştüm.

Kolu boynuma dolandı, beni olduğum yerde sabitledi ve boğdu.

"Benim küçük ayım, seni bir daha bulamayacağımı mı sandın?" diye fısıldadı kulağıma, sesi karanlık bir tehdit taşıyordu, fazlasıyla aşına olduğum bir tehdit. Bir daha asla karşılaşmamayı umduğum bir tehdit. Benden vazgeçmeyeceğini bilmeliydim. Kaçmayı asla bırakmamalıydim.

"Bana dokunduğuna pişman olacaksın," diye tısladım, karnına bir dirsek indirmeden önce ona karşı sertleştim.

Keskin bir bıçak boynumun yan tarafını deldi, sonra boynumdaki kolunun kuvveti gevşedi.

Beni neyle vurduğundan emin olamadan, boynumun yan tarafını tutarak ondan uzaklaştım. Elinde bir şırınga tutuyordu, bana gülümsüyordu ama tek düşünebildiğim kaçmaktı. Onunla asla geri dönmeyeceğimi.

"Bana ne yaptın lan sen?"

Hayvan formundayken ormanda Daxon'a ve bana saldıran diğer adamları ne kadar kolay yendiğimi hatırladıkça öfke dolup taşıyordu. Ben daha onu durduramadan kurdum içimden taşıyor, Alistair'in boğazını parçalama düşüncesiyle damarlarımda adrenalin akıyordu.

Boğazımdan bir hırıltı geçti, vücudum dönüşümden dolayı sarsıldı, kemiklerim kırıldı, beyaz kürküm vücuduma yayıldı. Değişimin yakıcı acısı derimi kesti ama geldiği gibi hızla yok oldu.

Dört ayak üstüne düşerek canavarın önünde durdum, kurdum, güvercin grisi elbisem ayaklarımın altında parçalanıyordu. Üst dudaklarım keskin dişlerimin üzerinde soyulurken tehdidimi kükredim.

"Merhaba güzel kız," dedi, hiç de eğlenmemişti.

Yaklaştım, başımı kaldırdım, bakışlarını tuttum, asla geri çekilmedim. Artık bir zamanlar tanıdığım o uysal kız değildim.

Ancak adrenalin dalgasıyla birlikte kafatasımın tabanında alışık olmadığım keskin bir ağrı da başladı. Dünya etrafımda dönmeye başladı ve ayaklarımın üzerinde yalpaladım. Görüşüm kenarlardan tüylendi ve sonra his içimde kartopu gibi büyüdü, beni o kadar hızlı aşağı çekti ki hiç şansım kalmadı.

Bayılmadan önce duyduğum son şey onun manyak kahkahalarıydı.

"Evreni yeniden dengeliyoruz," diyor Alistair, ayağa kalkıp odanın içinde bana doğru yürürken. "Her şeyin eski haline dönmesi gerekiyor, Küçük Ay," diye devam etti, tek gözüyle bana bakarak, bir daha ona karşı gelirsem cezalandıracağına söz verdi.

Göğsüm sıkıştı ve eskiden bana her pislikmişim gibi baktığında olduğu gibi karanlık bir ağırlık içimin derinliklerine yerleşti. Ama ondan kaçtığımdan beri çok şey olmuştu. Özgürlüğü ve aşkı bulmuştum; uğruna sonuna kadar savaşılabileceğim şeyleri.

"Yanılıyorsun," diye cevap verdim ve o anda bana yaptıkları iğnenin etkisiyle oda etrafımda dönmeye başladı. Her ne kullandırlarsa çok güçlüydü. "Her şey olması gerektiği gibi restore ediliyor. Sana asla geri dönmeyeceğim."

Hırladı. "Sen bana aitsin. Yerini unutmuş görünüyorsun ve sana hatırlatacağımdan emin olabilirsin."

Bana yaklaşıp çenemi tuttuğunda, parmakları yanağımın ve boynumun etine battığında midem bulandı. Gözlerimden sıcak yaşlar süzüldü ve beni bu kadar kızdırmasından, bu kadar çabuk çaresiz hissettirmesinden nefret ettim.

"Senin için sakladığım çok şey var. Son derece keyif alacağım şeyler." Diğer elini kaldırdı ve göz bandını geri çekti, göz kapağında hâlâ kocaman bir yara vardı ve olması gerektiği gibi iyileşmemiştir. Göz küresi solmuş gibiydi. Tüyler ürperticiydi ve neden hâlâ iyileşmediğini merak ediyordum. "Göze göz, başlayacağımız yerdir," diye homurdandı. Nefesi yüzümde ağırlaşırken beni kıpırdamadan oturmaya zorladı. "Oynayacak birini özlemişim."

Boğazımdaki kocaman yumruyu yuttum, bana işkence etmeyi özlediğini kastettiğinin tamamen farkındaydım. Sadist pislik.

Normalde yakışıklı olan yüzünde rahatsız edici derecede çirkin bir ifade belirdi ve beni serbest bırakarak başımı geriye doğru itti. Eliyle siyah gömleğinin tozunu aldı.

Beni korkutmasına izin vermekten ya da geri çekilmekten bıkmıştım. Etrafındaki gölgelerden korkan o kıza geri dönmeyecektim. Ve bir daha onun kölesi olmaktansa ölmeyi tercih ederdim. "Ben sana ait değilim," diye tersledim. "Bunu uzun zaman önce açıkça belirtmiştin."

Elinin tersi savruldu ve yüzümün yan tarafına çarptı, elmacık kemiğime değen parmak eklemleri asit gibi hissettirdi. Geriye doğru o kadar sert savruldu ki, gücün etkisiyle sandalyemden düştüm. Bir çatırtıyla yere çarptım, yüzüm alev alev yanıyordu. Acıdan haykırdım, kafatasım ikiye ayrılmış gibi hissediyordum.

Gölgesi üzerime düştü ve saçlarımı avuçladı, sonra beni sandalyemle birlikte geri çekti. Kafa derimi kavuran acı yüzünden haykırdım. Nefeslerim dudaklarımdan hızla geçerken oda dönüyordu. Yüzümün kenarından ıslak bir şey damladı ve kırmızı kan damlaları göğsüme ve bacaklarıma sıçradı. Ancak o zaman tamamen çıplak olduğumu fark ettim. Kurt formuma döndükten sonra piç kurusu üstümü bile örtmemiştir.

Beni yıllarca istismar etmişti ve ben de ona karşı koyamayacak kadar korkarak bunu yapmasına izin vermiştim. Şimdi aynı korku, hayatımın eskiden nasıl olduğuna dair anıları geri getirdi, böyle bir varoluştan kurtulmak için içimde nasıl öldüğümü. Yalvarışlarımın bu canavar üzerinde hiçbir etkisi olmadı, ne o zaman ne de şimdi.

Alistair yine yüzümdeydi ve omzumu tuttu, parmakları etime batıyor, tırnakları derimi deliyordu. "Seni küçük amcık. Başka bir adamın seni ısırmasına izin verdin. İstedğin bu mu? Bir ısırık için çaresiz misin, Küçük Ay? Bunu elde etmek için bacaklarını herkese açmaya istekli misin?"

İçimde derinlere gömülü bir öfke yükseldi ve kurdumun dışarı çıkmak, onu parçalamak için ittiğini hissettim, ama bununla birlikte başımdaki o dönme hissi de geldi.

Bana tekrar vurdu, bu sefer çeneme vurdu ve anında kan tadı aldım. Bağırıp zayıflığımın tadını çıkarmasına izin verdiğim için nefret ediyordum ama görüşüm bulanıklaştı ve başım çok acıdı.

"Lütfen," diye yalvarmaya başladım. Dönüşme şansım olmadığı sürece, şu anda umutsuzca kurtarılmaya ihtiyacım vardı.

Yüzünde hiçbir duygu olmadan beni izleyen infazcıya, sonra da dayak yememin tadını çıkararak gülümseyerek beni izleyen diğer et kafalıya baktım.

Ona katılmak istiyorlardı, bunu yüzlerinden anlayabiliyordum.

Düşüncelerim Miyu'nun düğününe, Daxon ve Wilder'ın bana ellerini uzatmalarına gitti. İçlerinden birini seçmemi istediler ama ben kaçmayı tercih ettim. Ve şimdi o andan varlığımın her

zerresiyle pişmanlık duyuyordum. Alistair'le karşılaşmaktansa bu seçimi milyonlarca kez yapardım. Bu düşünce kafamın arkasında tekrar tekrar oynadı.

Alistair dimdik durmuş, bana bakıyordu. Utanmışım ama yine de içimde ona seslenmek isteyen bir şeyler kıpırdıyordu. Her şeyden sonra bile.

Bu duyguyu olabildiğince aşağıya ittim ve öfkemi bu duyguyu yakıp kül etmek için kullandım. "Bana dokunduğuna pişman olacaksın," diye uyardım.

İlk başta kıpırdamadı, sadece bakışlarımı tuttu ve geçmiştekinin aksine kafamı çevirmedi. Onun tarafından tekrar kenara itilmeye hiç niyetim yoktu. Ona değiştiğimi, bir daha asla boyun eğmeyeceğimi gösterecektim.

Gölgeler yüzünü kapladı. "Öyle mi?" diye hırladı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve odanın öbür ucuna, minibüsün arkasına doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra elinde kendirden bir çuvala geri döndü.

"Biri bana ihanet ederse olacağı budur," diye tısladı elini çantaya sokup yuvarlak bir şey çıkarırken. Elinde ne olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı. Ama onu bana doğru fırlattığında ve kesik bir kafa kucağıma düştüğünde, ölümün pis kokusu beni sardığında çığlık attım.

Şiddetle sarsıldım ve sandalyemde geriye doğru itildim, kafa üzerimden yuvarlanarak beton zemine düştü. Yuvarlandı ve yüzü bana dönük bir şekilde yere düştü.

"Günahlarının bedelini ödeyeceksin," diye söz verdi Alistair. "Tıpkı Nelly'nin sana yardım ettiği için yaptığı gibi."

Ölü gibi açılmış gözlerinden, ölümünün son anlarında yüzüne yansıyan dehşetten gözlerimi alamıyordum. Alistair'in evinde bana karşı nazik olan tek kişi oydu, ara sıra bana tavsiyede bulunan, gülümseyen tek kişi oydu. Ölümün beni karanlık kucağına almasından başka bir şey istemediğim günlerde tutunduğum şeyler.

Ve şimdi.

Tüm güvenimi kaybettim, tutunduğum gücü kaybettim, aklımı kaybettim. Onun ölümü beni paramparça etti. "Hayır, bu olamaz..."

Alistair yanımda yükseldi ve saçlarımdan tutarak başımı geriye doğru çekti. Titriyordum ve sesim kaybolurken ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı. Tek hissedebildiğim onun ölümünün acısıydı, onu benim yüzümden öldürdüğü gerçeği.

Bu ne beklediğim ne de istediğim bir şeydi. "N-Nelly. Nasıl yapabildin?"

"Bu sana asla unutamayacağın bir ders olacak," diye hırladı Alistair, sanki her kelimesinde bana saldırıyormuş gibi. "Onu şimdi damgala," diye infazcısına çıkıştı. "Biliyor musun Küçük Ay, keşke paspas olmak yerine bu yönünü daha önce gösterseydin. Belki aramızdaki şeyler farklı olurdu." Tek sağlam gözüyle bana mide bulandırıcı bir şekilde göz kırptı.

Kalbim cam gibi paramparça oldu, bedenim kontrolsüzce titredi ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken gözlerimi kapattım. Bu sefer çığlıklarım yine kaçış yolunu buldu.

Lkurşunla kaplanmış gibi hissediyordum. Sanki uzuvlarım yüz kilo ağırlığındaydı ve hareket etmeye çalıştığımda inliyordum.

Ben... zayıftım. Daha önce hiç hissetmediğim kadar zayıf.

Karnım açlıktan gurulduyordu. Açlıktan ölüyordum.

Bakışlarım titreyerek açıldı. Etrafımdaki her şey bulanıklaştı... odaktan çıktı. Hareket etmeye çalıştığımda göğsümden yumuşak bir hırıltı yükseldi ama hiçbir şey olmadı.

Açlığım arttıkça ağzım sulanıyor, dişlerim uzuyordu.

Kan. Ona ihtiyacım vardı. Can atıyordum. Bunun için çaresizdim.

"Sakin ol, patron," diye tanıdık bir ses yakınlarda bir yerden temkinli bir şekilde mırıldandı.

Dişlerimi sıktım ve sesin geldiği yöne doğru ilerlemeye çalıştım.

Zihnimde kısa bir süreliğine bir yüz belirdi ve az önce kimi gördüğümü kavramaya çalışırken bir anlığına kendimi zorlamayı bıraktım.

Bir melek. Öyle görünüyordu. Yüzünün tekrar görünmesini diledim ama açlığım her şeyi kuşatmıştı, sanki aylardır aç kalmıştım.

"Neye ihtiyacın var?" diye tekrar sordu

ses. "Kan," diye homurdandım. "Ver onu bana."

Beni dinle. Sesim lanet bir vampir gibiydi. Neyim vardı lan benim? Çok açtım.

Ayak sesleri kısa süreliğine benden uzaklaştı ve bir kapının açılıp kapanma sesini duydum.

"Nefes alışını duyabiliyorum," diye alay ettim odaya doğru. Başımı oynatamıyor olabilirdim ama en az bir kişinin arkamda, görüş alanımın dışında olduğunun farkındaydım.

"Hareket edebildiğim zaman seni öldüreceğim," diye mırıldandım, tıpkı bir psikopat gibi. "Siktir, alfa. Lütfen bize geri dön," diye yalvardı başka bir tanıdık ses.

Gözlerimi kapattım, boğazımda zonklayan açlık o kadar güçlüydü ki boynumu tırmalamak istedim. Kafatasımın tabanında bir baş ağrısı oluşuyordu.

O mükemmel yüz bir kez daha gözümün önüne geldi ve sanki yas tutuyormuşum gibi ağzımdan bir feryat koptu.

Bir kapı açıldı ve ayak sesleri geri döndü. Gözlerimi açtım ve önümde kanlı bir biftek tutan titreyen bir el gördüğümde açgözlülükle nefes aldım.

"Benim de bir kan torbam var, Daxon," dedi ilk ses, bifteği zonklayan ağzıma atmadan önce. Çiğ etin kanı boğazımdan aşağı süzülürken rahat bir nefes aldım. Hâlâ hareket edemediğim için

adamın eli bifeği tutarken elimden geldiğince bifeği parçaladım.

Etrafıma daha fazla odaklanabilmem için açlığım geçene kadar en az beş çiğ biftek yemiş olmalıyım. Bir çeşit soğuk metal masanın üzerinde yattığımı geç de olsa fark ettim.

Uzuvlarımın her birine zincirler takılmıştı ve bunların normal zincirler olmadığını hemen anladım. Şerefsizin biri bana gümüş bağcıklı zincirler takmıştı. Ruhumu emmişler gibi hissetmeme şaşmamalı. Gümüş beni zayıf tutuyordu.

Her şey netleşmeye devam ederken, önümde duran adamın kim olduğunu gördüm. Betalarımın biriydi, Carlos. Bana bakarken altına işeyecekmiş gibi görünüyordu. Bunun bedelini ödeyeceği için bu çok yerindeydi.

Ancak tam o sırada bir yüz belirdi... ve bu kez kime ait olduğunu biliyordum.

Rune. Her şey aklıma geldikçe nefesim kesildi. Onu kaçırmışlardı. Orada yatarken bedenim acı içinde kasıldı. Nasıl nefes alacağımı unutmuş gibiydim.

Sahip olmamam gereken bir güçle, çaresizlik içinde kolumu çektim ve zincir masadan koparken odanın içinde büyük bir patlama sesi yankılandı.

"Anahtar, hemen!" Carlos'a emrettim, her an bayılacakmışım gibi hissetmeme rağmen sağ bileğime bağlı zinciri çektim.

Tanıdık bir silah sesi duydum ve dikkatim soluma kaydı, Wilder'ın aptal betalarından birinin uyuşturucu tabancası kuruluydu ve doluydu... ve bana doğrultulmuştu.

Hiç tereddüt etmeden sağ elimle masanın yanındaki tabureyi tuttum ve adamın kafasına doğru fırlattım. Alnının tam ortasına büyük bir gürültüyle çarptı ve sonra bir yığın halinde yere yığıldı. Bunu atlabileceğinden emin değildim.

Hay aksi.

"Kendimi tekrar etmeyeceğim Carlos. Eğer beni şimdi bırakmazsan, senin için daha da kötü olacak," diyerek betamı bir kez daha tehdit ettim.

Carlos'un bakışları merdivenlere kaydı, sonra yutkundu ve cebinden bir anahtar çıkardı. "Çılgına döndün, Daxon. Wilder seni kilitlememizi istedi. Bütün sürüye saldırıyordun."

Tüm bunları hatırlamaya çalışarak bir an durdum. Ama Rune'un öldüğünü öğrendikten sonra herhangi bir şey düşünmeye çalıştığımda görebildiğim tek şey kırmızı bir pus oldu. Yolun kenarında duruyordum ve sonra... Hayır. Hiçbir şey hatırlayamadım.

Carlos ayağa kalktı ve iki bacağımındaki zincirlerle uğraşmaya başlamadan önce az önce masadan çektiğim sol elimdeki zincirin kilidini açtı. Yanımızdaki cesede bakmaktan ısrarla kaçındı.

Kelepçeler çıkar çıkmaz, enerjinin uzuvlarıma geri aktığını hissedebiliyordum. Bileklerimi ovuşturdum, kelepçeler sayesinde onları süsleyen kırmızı yaralardan acı içinde tısladım.

"Wilder nerede?" Ben talep ettim.

"Rune'un peşinden gitti bile. Gider gitmez..."

"Ne kadar çabuk?" Dalgınca sordum, masadan zıpladım ve yakınlarda duran giysi yığını aldım.

"Seni kontrol altına alır almaz," diye mırıldandı Carlos.

Tam o anda Wilder odaya daldı. Beni orada görünce şaşırarak durdu ama hemen toparlandı.

"Herkesi öldürmeye çalışmayı bıraktın mı?" dedi.

Elim bir pençeye dönüştü ve kurumuş kanın kaldığı uzun tırnaklarımdan birinin ucunu yaladım. "Şimdilik," diye cevap verdim.

Wilder'ın gözleri bana saldırma arzusuyla parlıyordu ama kendini tuttu. İkimiz de saatli bombaydık, Rune'un ortadan kaybolmasıyla her zamanki itidalimiz yok olmuştu.

Dostum.

Ama bunu gerçekten söyleyemezdim, değil mi? İşaretimi reddettiğinden beri.

Bu düşünceyi kafamdan attım. O benim eşim olacaktı. Bundan emin olacaktım. "Çoktan gittiğini sanıyordum," diye sordum kaşlarımı çatarak.

Telefonunu çıkarıp ekrandaki bir mesaja bakarak, "Bu kasabadan birinin onun tam olarak nereye götürüldüğünü öğrenmenin en iyi yolu olduğunu fark edene kadar öyleydim," diye cevap verdi.

"Sence burada biri onu ele mi verdi?" Mantıklı geliyordu. Rune'un nerede olduğuyla ilgili bir mesajın yayılmış olması mümkün olsa da, Wilder ve benim öldürdüğümüz adamlar Rune'un eylemleri hakkında çok şey biliyor gibiydiler. Bunu daha önce düşünmediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Onları öldürmeden önce kesinlikle biraz daha sıkı sorgulardım.

Wilder telefonuna gelen mesaja kaşlarını çatarak, "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Hadi herkesi sorgulamak için içeri almaya başlayalım," diye cevap verdim merdivenlerden yukarı çıkarken. "Daxon," diye bağırdı Wilder. "Her tarafın kan içinde. Başlamadan önce en azından yıkanmalısın.

sorgulayan insanlar. Zaten sizden korkuyorlar."

"Bitirdiğimde benden daha da çok korkacaklar," dedim dişlerimi sıkarak. Wilder bir anda önümdeydi, boynumdan tutup beni öne doğru çekti. "Şu anda iyi bir fikir değil dostum," diye uyardım, kavga etmek için can atıyordum.

Wilder'in elleri beni daha da sıktı.

Açlığım ve kana susamışlığımdan başka hiçbir şeyin rehberlik etmediği o mutlu uyuşukluğa inme dürtüsü güçlüydü.

Her zaman kontrollü olmakla gurur duymuşumdur. Babam kapıyı kapatıp kemerini ya da o gün seçtiği ceza her neyse onu çıkardığında asla ağlamazdım. İlk seferinde ağlamama izin vermişim ve ondan sonra bir daha asla ağlamadım. O gözyaşlarının hiç akmaması beni yetiştiren canavar için en büyük hayal kırıklığı olmuştu.

Viskisini yudumlarken "Oğlum," diye şarkı söylüyordu. Annem yatak odasında komaya girmişti bile. Adam içeri girdiğinde annem mutfakta yemek yapmaya çalışıyordu. Adamın beklediği gibi onu karşılamak için dönmüştü ve adam ona öyle sert vurmuştu ki annem sert ahşap zemine düşmüştü. O iniltilerini tutmaya çalışırken ben de eğitildiğim gibi orada durup izlemiştim. Çünkü müdahale edecek bir şey yaparsam, bu onun için daha kötü olacaktı. Bir vuruş. Bir çığlık. Ve sonra gecenin geri kalanında odasında güvende olacaktı.

Sonra dikkatini bana çevirirdi.

Onu durdurmaya çalıştığımda bir kişi çok kişiye dönüştü. O odada daha güvendeydi. Ya da en azından suçluluk duygusu içimi canlı canlı yemekle tehdit ettiğinde kendime böyle söyledim.

Bugün onu neyin tetiklediğini merak ediyordum. Yoksa onu kapalı kapılar ardında bu sapkın canavara dönüştüren, sürekli iyi bir adammış gibi davranmak zorunda kalmanın yarattığı gerginlik miydi? İyi bir adammış gibi davranmaktan, herkesin onun ölümünü planlaması gerekirken her gün alfanın ne kadar harika bir adam olduğunu duymaktan yorulmuştum.

"Yemeği hazırlamayı bitireyim mi efendim?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak sordum. Bana mide bulandırıcı bir sırıtışla baktı, beni süzerken dişleri beklentiyle sivrilmişti. Eminim o gece katlanmak zorunda kalacağım sapkın oyunları planlıyordu.

"Bırak onu evlat. Başka bir şeye açmızs. Ben daha nefes alamadan saldırdı.

Birkaç adım attıktan sonra başım önde merdivenlerden aşığı, işkence odasının olduğı yere fırlatıldım.

Başım merdivenlerin altındaki beton duvara çarptı ve her şey karardı. Tabii ki bu babamın planlarına uymuyordu. Uyandığımda bir kova soğuk suyun beni ıslattığını gördüm.

Dünya etrafımda yüzerken ona baktım.

"Sen bir hiçsin," diye hırladı ve at kırbacını bacağımın yanında yere vurdu. Hiç kıpırdamadan durdum. Korktuğumu belli etmezsem, belki, sadece belki, çekip giderdi. "Sen zayıfsın. Alfa olmaya uygun değilsin. Seni öldürebilirim ve kimse seni özlemez."

Bir sonraki darbe bacağıma çarparak derimi yardı ve boğazımdan keskin bir acı feryadı döküldü. Şok içinde bacağıma baktım, babamın o kırbahta bazı değişiklikler yapmış olması gerektiğini fark ettim, çünkü bacağımın kesildiği yerden kemiğimin görüldüğünü açıkça görebiliyordum.

Etrafımda zalim bir kahkaha yankılandı. Hiç bitmeyecekti. Bu benim hayatım olacaktı. Sonsuza dek.

Kırbaç havaya kaldırdı ve bu sefer kırbaç derimi keserken kıpırdamadım bile.

Ruhum parçalara ayrıldı ve geriye sadece acıdan ya da başka bir şeyden etkilenmeyen bir iblis kaldı.

Wilder'ın çaresizlik içinde bana baktığı günümüze geri döndüm.

Geri dönülmez bir şekilde mahvolmuştum. Bilincim o kapalı kapıların ardında bir yerlerde kaybolmuştu ve onu geri getirme zahmetine hiç girmemiştım.

Wilder umutsuzca, "Git temizlen," dedi. "Beni sürüyü senden kurtarmakla Rune'u bulmak arasında seçim yapmak zorunda bırakma. Doğru seçimi yapmayacağım."

Öfkelendim ama içimdeki psikopat bile kızımı bulmak için yanıp tutuşuyordu. Kana susamışlık bekleyebilirdi. Şimdilik.

"Otuz dakika içinde döneceğim. İşe koyulun," diye emrettim. Sahneyi merakla izleyen betalardan sert rahatlatma iç çekişleri geldi. Onlara ikinci kez bakmadım ve bunun yerine merdivenden yukarı çıkmayı bitirdim.

Her yerde görülebilen gerçek kaos karşısında biraz şok olmuştum. Bir alfa olarak sürünüze karşı sorumluluklarınız vardı. Onları korumak, onlara rehberlik etmek, göz kulak olmak.

Beni gördüklerinde korkudan inleyen kasaba halkının yanından geçerken içimde bir şeyler hissetmeliydim - suçluluk, kendinden nefret etme... herhangi bir şey. Ama hiçbir şey uyandıramadım. Yıllardır bana bir şeyler hissettirebilen tek kişi Rune'du. Onsuz, içimde bir boşluk vardı. Her türlü gizli duyguyu emmeye niyetli bir kara delik. Rune bulunmazsa bana ne olacağını tarif etmek için "vahşi" kelimesinin yetersiz kalacağını hissediyordum. Dünyaya her zaman gösterdiğim Daxon her geçen dakika parçalanıyordu.

Dünyayı kolayca yakabilecek kapasitedeydim. Onlar sadece tadına baktılar.

Binadan çıktım ve evimin bulunduğu kasabaya doğru yürüdüm. Açlığım yeniden artıyordu ve onu uzak tutmak için yapabileceğim tek şey buydu. Şu anda gevşemeyi göze alamazdım.

Eve vardığımda kaşlarımı çattım, kapıya yaklaştığımda hem tanıdık hem de istenmeyen bir şey kokladım. Kilide yakından baktığımda, kurcalanmış olduğunu görebiliyordum.

Kapıyı açtım ve içeri girdim, bunu yaparken havayı kokladım. Sadece etrafı mı kurcalıyordu... yoksa hâlâ burada mıydı?

Merdivenlerden yukarı doğru yürüdüm, geçtiğim her odaya baktım. Yatak odama yaklaştıkça koku daha da güçleniyordu. O hâlâ buradaydı. Ve bu kaltak düşündüğümünden daha fazla ölmek istiyor olmalıydı çünkü birlikteyken bile özel alanıma girmesine asla izin vermemiştim.

Yatak odamın girişine adım attığımda yüzümde karanlık bir gülümseme belirdi.

Görünüşe göre küçük bir stres azaltıcı almak üzereydim.

Arcadia yatağımın üzerinde çırılçıplak yatıyordu.

Beni orada dikilirken görünce iri memelerini öne doğru iterek kamburlaştı. "Alfa," diye mırıldandı ve ben ürperdim... tiksinti içinde.

Ona klinik bir şekilde baktım, zihnimde binlerce anı uçuşuyordu, hepsi de bana nasıl ihanet ettiğine dairdi. Ama bu artık bir ihanet gibi gelmiyordu. Bir hediye gibi hissettiriyordu.

Kasabadaki dedikoduların ne olduğunu biliyordum. Altın çocuk imajımın bir parçası da haksızlığa uğrayan adam olmamdı. Kasabanın sürtüğü Arcadia tarafından ihanete uğrayan iyi adam.

İhanete uğramıştım. Ama karanlık karanlığı çağırıyordu. Hikayedeki iyi adam hiç ben olmadım. Ama o hep sürtüktü.

"Burada ne yapıyorsun Arcadia?" Kayıtsızca sordum, şimdi yatağımı yakmak zorunda kalacak olmamın üzücü olduğunu düşünüyordum. Bu şehre yatak göndermek tam bir rezaletti.

Yan döndü, elini bronz teninin ortasında gezdirdi, çaresizlik kokuyordu. Burnumu çektim, koku ekşi ve iğrençti.

"Artık birlikte olabiliriz," diye kıkırdayarak karşılık verdi.

Vücudum kaskatı kesildi, şüphe omurgamdan yukarı tırmandı. "Peki tam olarak neyin değiştiğini düşünüyorsun?" dedim yumuşak, tehlikeli bir sesle ve onun bunu anlayamayacak kadar aptal olduğunu düşündüm. Ona doğru bir adım attım, bakışlarım yüz hatlarına kilitlenmişti, düşündüklerimi doğrulayacak bir şey arıyordum.

"O kaltak artık yok," diye gülümsedi, kara tahtanın üzerindeki çiviler gibi bir başka kıkırdamayla.

Bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha. Bir parmağımı yüzünün yan tarafında gezdirdim ve o da bana doğru eğildi. Şehvet ve çok fazla kokainin birleşimiyle göz bebekleri şişmişti. İkisi de dikkatini işlerin onun için çok ama çok kötüleşmek üzere olduğu gerçeğinden uzaklaştırmıştı.

Psikopatım içimden hevesli bir kahkaha attı. "Benim için ondan kurtuldun mu sevgilim?" Mırıldandım. "Seninle birlikte olabileceğimden emin oldun mu?"

Bakışlarında rahatlama parladı ve öfke içimi parçaladı.

"Evet. Eski sevgilisinin gönderdiği infazcılardan biriyle yattım. Ona Rune hakkında her şeyi anlattım. Bunu bizim için yaptım." Sanki minnettarlık ve hayranlık bekliyormuş gibi beklentiyle bana baktı.

Parmağım yüzünde gezinmeyi bitirdi ve sonra elim boynunu sıkmaya başladı. Tutuşuma karşı mücadele etmeye başladığında içinden bir çığlık yükseldi, iki eli de tutuşumu pençelemek için yukarı kalktı. Ama tırnakları, ne kadar az acıttıkları için küçük iğne batmaları da olabilirdi.

"Ona ne söyledin, kaltak?" Kükredim, tutuşumu sıkılaştırdım. Korkusunun kokusu odaya sinmişti, yoğun ve iğrenç... ve lezzetli.

Arka kapımın çarparak açılma sesi beni alarma geçirdi ve dimdik ayağa kalktım, ayak sesleri merdivenleri hızla çıkarken Arcadia'nın boynunu avucumun içinde sıkıca kavradım. Sonra Wilder oradaydı, çırpınan çıplak Arcadia'yı tuttuğum sahneye bakarken gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

"Senin derdin ne lan?" diye kükreyerek bana doğru koştu ve beni yere yıkarak Arcadia'yı bir anlığına bırakmaya zorladı. Wilder ve ben yerde yuvarlanıp birbirimize üstünlük sağlamaya çalışırken Arcadia ayağa kalkmaya çalışırken nefes nefese kalmıştı. Beni tam burnumdan yakalayıp hemen kırdığında homurdandım. Kan ikimize de sıçradı ve ben onun göğsünü pençeledim, o homurdanırken gömleğini ve derisini yırttım.

Göz ucuyla Arcadia'nın yerde sürünerek kapıya doğru gitmeye çalıştığını gördüm. Böyle bir şey olmayacaktı. Wilder'ı bir hışımla üzerimden attım ve Arcadia'nın üzerine atlayarak onu bileğinden yakaladım.

Wilder duvara yaslanıp zaten iyileşmekte olan göğsünü ovuştururken alaycı bir ifadeyle, "Dostluk buraya kadarmış," dedi. "Gözden ırak olan gönülden de ırak olur, değil mi? Sonra da geri mi dönüyorsun?"

Arcadia öfke ya da korku dolu bir ses çıkardı, hangisi olduğundan emin değildim.

ve güldü.

Arcadia'yı kendime doğru sürüklerken "Rune'u sattı," diye açıkladım. Bana tekme atmaya çalışırken inledi ama bir saniye sonra onu önümde buldum.

"Tekrar söyler misin?" Wilder talep etti, sesindeki tehlike açıktı.

Arcadia'yı kaldırıp yatağa geri attım ve çekmecemden biraz koli bandı aldım. Nerede hazırlıklı olmanız gerektiğini asla bilemezsiniz. Acımasızca gülümseyerek, kollarını ve bacaklarını yatağın üzerine kartal gibi yayılana kadar hızlıca yatak direğine bantladım.

Bir daha düşündüm de, belki de bu iyi bir fikir değildi. Artık onu çok fazla görüyordum.

Burnumu yerine oturttum, acının ısırmasıyla zevkten titredim ve sonra cebimden sustalımı çıkardım.

"Önce neyi kaybetmek istiyorsun? Ayak başparmağını mı? Bir gözünü mü?" Ona sordum.

Ben daha bir şey söyleyemeden Wilder onu avucunun içine almış, öyle sert sallıyordu ki sırtındaki omurların kırıldığını duydum.

"Nerede o?" diye homurdandı, kızın gözleri acıyla geri dönerken ve bayılırken. İç çektim. Amatörce.

Bir bardak su aldım ve hayata dönene kadar tekrar tekrar yüzüne döktüm.

"Nerede o?" Kükredim.

"Ona sadece onu nerede bulacağını söyledim. Hepsi bu!" diye feryat etti. Elini tuttum ve işaret parmağını kestim.

Çığlığı havada çınladı. "Tekrar deneyelim. Nerede o?"

Ağladı ve yalvarırcasına Wilder'a baktı. "Bunu yapmak istemezsin. Beni seviyordun." Bakışları bana doğru döndü. "Ben senin çocuğunun annesiydim."

Bir an için kırmızı gördüm ve kendime geldiğimde elinin geri kalanını kaybetmişti ve histerik bir şekilde hıçkırarak ağlıyordu.

"Ağzından çıkacak bir sonraki kelime benim istediğim şey olsa iyi olur yoksa..." Bıçağımı kaldırdım ve çığlık attı. "Chicago. Onu Chicago'ya geri götürecekti. Colder Sürüsü."

Banyoya doğru yürürken arkamdan, "Bitir işini," diye bağırdım, yer değiştirmemeye ve onu paramparça etmemeye odaklanarak. Chicago. Chicago'ya gitmemiz gerekiyordu.

Odayı sessizlik kapladı ve arkamı döndüğümde Wilder'ın Arcadia'nın başında durduğunu, ona bakarken ellerinin titrediğini gördüm.

"Bunu yapamam," dedi sonunda elleri titreyerek. "Yapamam işte." Yüzünde sayısız duygu dans ediyordu. Nefret, üzüntü, tiksinti...

"Sorun değil. Yapabilirim," dedim ve ona doğru yürüyüp boynunu tutarak kırmadan önce. Cansız bir şekilde yatağa yığıldı.

Wilder'a bakmaya ve ne düşündüğünü öğrenmeye zahmet etmedim. Şu anda tek bir şey önemliydi. Daha önce Rune'u geri alamazsam dünyayı yok edeceğimi söylemişim.

Ayrıca her şeyi ve herkesi yok ederdim.

Iölmek istedi.

Çaresizlik içinde çenemi göğsüme bastırdım. Kurdumun tekrar bastırılmasını kaldıracabileceğimden emin değildim. Ama içimde derinlere itilmişti ve beni

Çıpla
k.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü ve içime çektiğim her nefes beni daha çok titretti.

Artık kendim gibi hissetmiyordum. Kurdumun olması gereken yerde bir boşluk vardı. Onun sıcak kürkünün içimde yarattığı enerji, his benden koparılmıştı. Bu sefer daha kötüydü çünkü artık onun yanımda olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Kürek kemiğim, infazcının beni bir kez daha işaretleyip lanetlediği yerden asit gibi yandı ve beni bütün kılan tek şeyi benden kopardı.

Benim kurdum.

"Kurdunu hak etmiyorsun... özellikle de bana yaptıklarından sonra," diye hırladı Alistair.

Bakışlarımı, bana işkence ettiği her andan ne kadar zevk aldığını anlatan küçümseyici sırtışına kaldırdım.

Panik beni ele geçirdi ve kalbimin ağır gümbürtüsü tüm vücudumu titretiyor gibiydi ama hiçbir şey... hiçbir şey kurdun ikinci kez bastırılmasının ruhumda açtığı boşluğu dolduramazdı.

Hayır, bu gerçek olamaz. Lütfen bu korkunç bir kabus olsun. Gerçek olmasın. Yine mi bu?

Alistair çektiğim acıya güldü ve beni boğazımdan yakalamadan önce önümde çömeldi. "Şimdi, küçük intikamının zamanı geldi." Bıçağının ucuyla gözümün altındaki yumuşak deriye dokundu. "Hangisini kaybetmek istediğin konusunda bir tercihin var mı? Sol mu, sağ mı?"

"Siktir git!" Kelimeleri tükürdüm, zihnim geçmişin, bir daha asla sahip olamayacağım her şeyin parçalarıyla çalkalanıyordu. Vücudumdaki her tüy diken diken oldu ve ter omurgamdan aşağı süzüldü. Sertçe yutkundum, beni yutan dehşetle savaştım.

Tepemden gelen sert ışık gözlerimi yakıyor, titrediğim için görüşüm bulanıklaşıyordu. Düşüncelerim Wilder'a, Daxon'a, onlara ne kadar ihtiyacım olduğuna, gözlerimi yeni bir dünyaya nasıl açtiklarına, asla hak etmediğime inandığım duyguları nasıl deneyimlediğime döndü.

Gerçek kader arkadaşım Alistair'in asla sahip olamadığı şeyi bana verdiler. Aşk.

Alistair benden aldı da aldı. Tanıştığımız andan beri.

Sol gözümün hemen altından ani, keskin bir acı saplandı ve vaat edilen acıdan irkildim.

Alistair'in yüzünde gölgeler kayıyor, kararmış gözleri keskinleşiyor, gergin dudakları bir

gölümsemeye dönüşüyordu.

Zihnim, bıçağını bana saplayışının, acının, kanın ve beni kimsenin bir daha bir araya getiremeyeceği bir noktaya kadar nasıl parçalayacağını görüntüleriyle dolup taşıtı.

Wilder

değil.

Daxon

değil. Ve

ben de

değilim.

Görünüşe göre en soğuk kalpli adamlar etraflarındaki her şeyi yok etme yeteneğine sahipti. Başkalarına işkence etmekten zevk alan kötü insanlar bunu sadece acı vermek için yapmazlardı. Hayır, sebep oldukları ıstıraptan gurur duyuyor, sonra da kurbanlarını suçlamaktan zevk alıyorlardı. Seri katiller kurbanlarından bir şeyler toplardı, ama Alistair'in ödülü, işkence ettiği kişileri kendisine yakın tutmaktan aldığı adrenalin ve yüksekti.

Onlar onun ödülleri idi.

O anda ondan nefret ettim. Daha önce hiç etmediğim kadar. Bana ne yaparsa yapsın, o anda savaşmayı asla bırakmayacağıma yemin ettim. Bir zamanlar olduğum kıza dönmeyi reddettim. Kurdum olsun ya da olmasın, ona bir daha asla boyun eğmeyecektim.

Kılıcını daha sert bastırduğunda dudaklarımdan kelimeler döküldü: "Ay Tanrıçası, lütfen."

"Tanrıça diye bir şey yok," diye yüzüme karşı homurdandı. "En azından senin için yok. Senin gibi zavallı birinin yeterince değerli olacağını mı düşünüyorsun?"

Eli boğazımda öyle bir sıkıştı ki artık nefes alamaz hale geldim.

Karnım sıkıştı, başıma gelecekleri bildiğim için her yanımda gerildi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Alistair'in arkasından bir figür görüş alanıma girdi ve ilk düşüncelerim onun kurtarıcım olduğu, beni almak için boşluğu yonttuğu yönündeydi. Gergin kalbim o birkaç saniye için yükseldi ve canavarın pençesinden kaçmak için kıvrandım.

"Alistair," dedi adam tanımadığım derin bir sesle. Ve farkına vardığım şey beni tahmin ettiğimden daha sert vurdu, gözümünden birkaç santim ötedeki bıçak gibi içimi kesti. Benim için gelen Daxon, Wilder ya da başka biri değildi.

"Sonra gel," diye hırladı Alistair, burun delikleri alevlenmişti, parmakları boğazımı ikiye ayıracakmış gibi sıkıyordu.

Ciğerlerim yanarak oksijen için çığlık atarken ışıklar görüşümde dans ediyordu.

"Bekleyemez," diye devam etti adam, sözlerini titreten bir korkuyla, çünkü o da benim kadar iyi biliyordu: Şeytanı kızdırırsan, gazabını hissedersin. "Malikanenin arka tarafı yanıyor."

"Bu ne lan!" Alistair elini boğazımdan çekti ve adamla yüzleşmek için döndü.

Söyledikleri tek bir şeyi bile duyamıyordum, çünkü açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerimi doldurmak için çılgınca nefes almaya çalışıyordum.

"Sakın bir yere gitmeye kalkma," diye emretti Alistair, bana bakarak ve bıçağını tam bana doğrultarak. Sonra o ve adam büyük garajdan dışarı fırladılar.

Yüksek sesle nefes aldım, tutmak için mücadele ettiğim gözyaşlarımı aniden akıttım, beni bekleyen şeyin dehşeti içimi parçaladı.

Bana verilen özgürlük anını boşa harcamadım çünkü ne kadar nadir olduklarımı biliyordum. Bağlı kaldığım koltukla garajın makaralı kapısına doğru ilerlemeye başladım. Açmak için bir mandalı ya da düğmesi olmalıydı. Bakışlarım, kendimi bu lanet sandalyeden kurtaracak bir silah gibi bir şey bulmak için etrafı taradı, sonra gözlerim siyah minibüsün yanındaki bir tornavidaya

takıldı. Bu iş görürdü.

Hızlı ayak sesleri arkamdan geldiğinde zorlanarak yaklaştım.

Midem takla attı ve en kötüsünü bekleyerek başımı döndürmek için mücadele ettim. Her yerim titriyordu, boğazım bile.

Sonunda etrafıma bakmayı başarıp başımı kaldırdığımda gördüğüm Alistair değildi. Annemdi.

Koyu renk saçları omuzlarına dökülürken yüzündeki panik ifadesini değiştirdi.

O anda ağzım açık kalabilirdi çünkü görmeyi beklediğim son kişiydi. Kaderimdeki eşim tarafından reddedildikten sonra annem beni hayal kırıklığına uğratmış ve benimle hiçbir şey yapmak istememişti. Ya da bana öyle söylenmişti.

Peki, ne istiyordu? Alistair'in beni sonsuza kadar ezmesine yardım etmek mi?

"Ne istiyorsun?" diye sordum, sesim acı çıkıyordu. Annelerle ilgili olan şey, gerçek bir ebeveynin çocuklarını kendinden önde tutan biri olduğuydu. Ama benim annem beni şeytana teslim etmiş, sonra da bana sırtını dönmüştü. Bunun için onu nasıl affedebilirdim?

Solgun gözleri ağlıyormuş gibi parlıyordu, timsah gözyaşlarından başka bir şey olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

"Fazla zamanımız yok," dedi ve ancak o zaman kolunun üzerinde lacivert renkli bir palto - yoksa elbise miydi? Koşarak sırtıma geldi ve bileklerimdeki ipleri çekiştirirdi.

"Neler oluyor? Neden bana yardım ediyorsun? Ne istiyorsun?" Nabzım damarlarımda gümbür gümbür atıyordu. Uzun zaman önce öğrendiğim bir şey varsa o da geçmişimden birine güvenmenin, başladığımdan daha kötü bir duruma düşme tehlikesini beraberinde getirdiği idi.

"Ah, Rune," diye hıçkırdı ve bir an için neredeyse çılgınlıklarının gerçek olduğuna inandım. "Her şeyi açıklayacak vaktim yok ama seni o canavarla bırakmakla hata ettim. Ve şimdi bana güvenmen gereken zaman, benim tatlı kızım."

Söylediklerini anlamaya çalışırken başım ağrıyordu. Beni kendisine inandıran, beni sevdiğini söyleyen, bana masallar okuyan ama aslında yalanlarla dolu bir evde büyüdüğüm bu kadınla birlikte büyüdüğüme dair anılar zihnimin bir köşesinde geziniyordu.

"Geçmişimizden kalan tek şey neden güvenmemem gerektiğine dair kanıtlarken sana nasıl tekrar güvenebilirim?"

"Seni suçlamıyorum ve bu yüzden geri döndüm." Bileklerimdeki ipler çözüldü ve ayağa kalkıp derimin hamlığını ovaladım.

Annem önüme geçti ve bana bol bir elbise uzattı, yüzünde orantısız bir sırıtiş vardı. "Giy şunu, hemen gitmemiz gerek. Küçük bir dikkat dağınıklığına neden oldum ama yangının kasıtlı olarak çıkarıldığını anlamaları uzun sürmeyecektir."

Ona göz kırptıktan sonra elbiseyi hızla başımdan geçirdim ve vücudumdan aşağıya, dizlerime kadar düşmesine izin verdim. Üzerimde gevşekçe sallanıyordu ama umurumda değildi. "Neden bana yardım etmek için her şeyi riske atıyorsun?"

Elimi kendi elinin içine aldı ve beni garajın silindirik kapısına doğru acele etmeye zorladı. "Çünkü çok fazla hata yaptım. Sürü kurallarının beklentilerinin beni etkilemesine izin verdim, kendi kendime bunun senin kaderin olduğu için sorun olmadığını söyledim. Kader arkadaşın sana sahip olduğu için hiçbir şey yapamazdım. Ama kendime ne dersem diyeyim, uyuyamıyordum ve suçluluk duygusu beni mahvetmeye başlamıştı. Bu yüzden, hatalarımı temizlemek için elimden geleni yapmak üzere buradayım."

İlk başta nasıl tepki vereceğimden emin değildim, bana değiştiğini göstermeye çalışsa bile ona inanmaktan çok korkuyordum. Yine de onun davranışlarını bile gerçek olarak kabul etmeme izin vermiyordum. Beni bir canavara terk ettikten sonra olmazdı. Yaşadığım acı ve işkenceler beni şimdiye kadar delirtmiş olmalıydı, ama sanırım fark ettiğimden daha mücadeleciydim.

Zihnim gerçeği öğrenmek için kükrerken sesim çıkmıyordu. Güçlü kalmaya çalışıyordum ama annemden duymak için çok uzun süre beklediğim sözler karşısında kalbimin sessizce ağlamasına

engel olamıyordum.

Morarmış bileğime dokunduğunda ırkıldım ama hareket etmeyi hiç bırakmadım ve kısa süre sonra

makaralı kapıların yan tarafında.

Yüzümün iki yanından tutarak beni ona bakmaya zorladı ve ellerinin titrediğini hissettim. "Dışarıda seni bekleyen bir arabam ve şoförüm var. Gideceksiniz ama şüphe çekmeden geri dönmem gerekiyor."

Duvardaki panele bir pin kodu girdi ve ancak o zaman parmak eklemlerindeki kanı fark ettim, o pini almak için ne yapmış olması gerektiğinin kanıtı.

Silindirler yukarı kalktı, açıldı ve parlak güneş ışığı garajın içine süzülerek tüm gölgeleri kovaladı.

Bana doğru döndü, yüz ifadesinde korku vardı, gözleri yaşlarla doluydu. "Bu senin şansın. Daha önce yapmam gereken her şeyi telafi etmek için bunu almama izin ver."

"Hey, dur!" Çakıllı bir erkek sesi odanın diğer ucundan gürledi.

İkimiz de aniden döndük ve Alistair'in infazcılarından birinin bize doğru geldiğini gördük.

Soğuk ruhumun çukurlarına sızdı ve annemin kolunu tutup kaçmak için onu kendimle birlikte çektim.

Ama beni itti. "Git, ben onu oyalarım," dedi.

İkiye bölünmüş gibi hissediyordum, göğüs kemiğimin altında öyle derin bir ağrı vardı ki kalbimin duracağına inanıyordum.

Elini bırakmayı reddettim ve kaçışımız için onu makaralı kapıların ötesine sürükledim.

Ama elini benimkinden çekti ve beni dürttü. "Git. Senin gerçek annen olmayabilirim ama bu seni her şeyimle korumamam gerektiği anlamına gelmez."

Kalbim o anda durmuş olabilir. "Ne demek istiyorsun?" Yanlış mı duydum?

Beni tekrar geriye doğru itti ve ben de tökezleyerek garajdan dışarı çıktım.

Üzerime vuran güneş, omzumdaki bir el gibiydi ve beni bu iğrenç yerden uzaklaştırıyordu.

"Seni kapımın önünde buldum, bebekken biri tarafından terk edilmiştin, ben de seni kendi evladım olarak aldım. Seni her zaman bir kızım gibi sevdim."

Arkasına bir gölge düştü ve arkasını dönerek kemerinden bir bıçak çıkardı ve adamın karnına sapladı.

O benim gerçek annem
değil miydi? "Git," diye
bağırdı.

Onun itirafına daha fazla anlam veremedi bacaklarım hareket etmeye başladı. Büyük malikaneden olabildiğince uzakta, uzun araba yolu boyunca ilerledim. Arazinin dört bir yanında evleri vardı ama çoğunu ziyaret etmeme izin verilmemişti. Yine de buna gitmiştim. Havada ağır bir kül kokusu vardı ve evin arkasından siyah bir duman bulutunun yükseldiğini gördüm. Sevgili malikânesinin yanışını izlerken ağzım bir sırtışıla kıvrıldı.

Annemi garajda başka biriyle kavga ederken gördüğümde gülümsemem düştü. Gözden kayboldu. Durakladım, içimdeki her şey geri dönüp ona yardım etmem için çığlık atıyordu.

Daha önceki sözleri zihnimde çınladı ve beni tekrar onun yanına çağırdı. Ona yardım etmek, ikimizin de kaçtığından emin olmak için çünkü Alistair onun ihanetini iyi karşılamayacaktı.

Bir el omzuma dokundu ve boğazımda bir çığlıkla arkamı döndüm. Arkamda, sarı bir taksinin önünde bir adam duruyordu. "Hemen gitmemiz gerek! Seni bagaja koymak zorunda kalsam bile hemen gideceksin. Annene söz verdim."

Kolumdan tutup beni taksiye doğru koşturdu ve neredeyse arka koltuğa fırlatacaktı.

Kapı arkamdan çarparak kapandı ve saniyeler içinde sürücü koltuğuna oturdu. Yüzüm cama yapışmıştı, her şey çok hızlı gerçekleştiği için tüm dünya dönüyordu. Benden asla saklanmaması

gereken sırları keşfetmekten.

Gözyaşlarımı tutamadım.

Kaldırımdan uzaklaşmaya başladığımızda, son gördüğüm şey, göğsünden kocaman bir bıçak çıkan annemin araba yoluna fırladığı oldu.

Buradan bile gözlerinin cansız bir şekilde gökyüzüne baktığını görebiliyordum. O ölmüştü.

Alistair onun ardından dışarı çıktı ve yüzünde boş bir ifadeyle hareketsiz bedenini inceledi.

Çılgılık attım ve çılgınca kapı kolunu çektim ama açılmadı. "Çıkarın beni, çıkarın beni" diye bağırdım, bir yandan kapının mandalını çekiştirirken bir yandan da kilidi çalıştırma ihtimalime karşı umutsuzca kapıya vurdum.

"Arkana yaslan. Uzun bir yolumuz var."

"Çıkarın beni hemen!" Yumruklarımı cama vurarak çılgılık attım.

Yine de dinlemedi. Hızlandık ve geçmişimden uzaktaki yolda hızla ilerledik ve onunla birlikte ruhumun bir parçasını daha geride bıraktım.

Kurdumu kaybettiğim için, anne olarak bildiğim tek kadını kaybettiğim için ve her şeyin beni yok etmeye çalıştığı bir dünyada doğduğum için kendi içime kapandım ve hüngür hüngür ağladım.

Kısa bir süre sonra, ağrıyan ve büyük olasılıkla şişmiş gözlerimi kırptırarak açtım ve pencereden geçmekte olduğumuz ormana baktım. Annemin geceleri bana masal okuduğu zamanları, Harry Potter'daki sihri bana açıklamaktan ne kadar keyif aldığını, o zamanlar kendimi onun hissettirdiği kadar özel olduğuma nasıl inandığımı düşündüm.

Şimdi, içimin cam kırıkları gibi defalarca parçalandığını hissetmek ve beni kurtarıırken öldüğü için duyduğum suçluluk duygusu dışında ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilmiyordum.

Alistair için neden yeterince saf kan olmadığım ve neden bana sırtını döndüğü gibi pek çok şey şimdi anlam kazanmaya başlamıştı. Alistair'e sahte bir eş verdiği gerçeğini itiraf etmekten çok korkuyordu.

Zihnimin dolaşmasına izin verdim ve gerçeklikten kaçmak isteyerek gözlerimi kapattım. Uyuyakalmış olmalıydım çünkü taksi aniden durup beni uyandırdığında dışarıda gece olmuştu.

"Neredeyiz?" Yolun kenarındaki büyük bir bara giden park alanına bakarak şoföre sordum.

"Annen seni gidebildiğin kadar güneşe götürmemi söyledi, işte burası."

Sertçe yutkundum ve Midnight Rambler barına baktım. "Birini aramak için kullanabileceğim bir telefonunuz var mı?"

"Üzgünüm, bakın, var diyam bitti ve eve dönmek için uzun bir yolculuğum var." Durakladı.

"Tabii paran yoksa?"

Ne pislik ama. "Hayır, hiçbir şeyim yok."

Kapıyı itip açtım ve dışarı çıktım. Taksi şoförü hemen uzaklaştı ve beni kim bilir nerenin ortasında yapayalnız bıraktı. Etrafta pek fazla dükkân ya da ev yoktu, bu nedenle de pek fazla araba geçmiyordu.

Hangi cehennemdeydim?

T o Midnight Ramblers'ın içi ter ve bira
kokuyordu , ve Gariptir ki, çoraplar.
Sanki bir gemiye binmişim de bütün adamlar eski bir denizciymiş gibi bir havası
vardı.

Barın ya da masaların üzerine çökmüş, biralarına can simidi gibi tutunmuş bir halde üzüntülerini
içerek atıyorlardı. Birkaçı orada burada sohbet ederken, hoparlörlerden R.E.M.'in Everybody Hurts
şarkısı yükseliyordu.

Müzik ve her türlü yelken hatırasıyla kaplı koyu kahverengi duvarlar da dahil olmak üzere
buradaki her şey iç karartıcıydı. Plastik balıklardan balık ağlarına ve hatta birkaç can simidine
kadar. Birinin cenazesine denk geldim diye endişelenmeye başlamıştım. Ama içeri girdiğimde
kimse beni dikkate almayınca, bunun burası için düzenli bir gece olabileceğini fark ettim.

Başımı eğerek, yapışkan döşeme tahtaları üzerinde aceleyle odanın diğer ucundaki kadınlar
tuvaletine gittim. Barın geri kalanı kadar pis görünecek kadar sık kullanıldıklarından şüpheliydim.

Lavabonun önünde durdum ve çatlak aynadaki yansımama baktım. Acıyla bakan gözlerime,
şişkin göz kapaklarıma ve irislerimin ne kadar kırmızı görüldüğüne. Alistair'in parmakları boğazımı
morartmıştı. Bana vurduğu ve dudağımı patlattığı yerden yanağıma kan sıçramıştı. Aile içi şiddete
karşı çıkan bir afişe aittim ve ne kadar kötü görüldüğümü saklamak mümkün değildi.

Üzerimdeki tek şey bu
elbiseydi. Para, telefon ya da
kimlik yoktu.

Umarım Alistair'in lanet olası malikânesi içinde onunla birlikte yanıp kül olur. Daha önce ondan
nefret ettiğimi düşünüyorsam bile, bu çok farklı bir nefret seviyesiydi, onu düşündükçe içimin
kaynadığı bir nefret. Elime fırsat geçse, bıçağımı onun ölü kalbine saplardım ve şimdi keşke bunu
ilk seferinde yapsaydım diyorum.

Ama şu anda tek düşünebildiğim annemdi... aslında öz annem değildi, yani sadece kader
arkadaşım tarafından değil, gerçek ailem tarafından da reddedilmiştim.

Son sözleri zihnimi doldurdu ve saniyeler içinde onunla birlikte garaja geri döndüm,
gözlerindeki içten acıya bakıyordum. Keşke ona daha fazlasını söyleseydim, onu affettiğimi
söyleseydim... Affedip affetmediğimden emin değildim ama öleceğini bilseydim ona bu kapanışı
yapardım.

Karanlık düşüncelerimde toplandı. Bunlar bana yanlış yaptığım tüm olayları, kaybettiğim tüm
şeyleri ve hayatımdaki tüm kaosu hatırlatan yıkıcı şeylerdi.

Parmaklarım lavaboyu parmak eklemlerim beyazlaşana kadar kavradı. Annemin ölümünü aklımdan çıkaramıyordum. Görüntü bir döngü halinde oynadı ve kalbim hızla çarptı.

Annem her zaman kaderin çarpık bir mizah anlayışı olduğunu söylerdi ve daha haklı olamazdı.

Düşmeden önce gözümün kenarında bir damla yaş toplandı, ardından bir tane daha ve bir tane daha, ta ki acıdan başka bir şey olmadığını hissedene kadar. Başka herhangi bir duygunun var olması için yer yoktu.

Geriye doğru tökezledim, sırtım fayanslı duvara çarptı ve kırımın üstüne çöktüm, bacaklarım altımda katlandı. Yüzümü ellerimin arasına aldım ve tüm vücudum titreyerek sertçe ağladım.

Annem olarak bildiğim kadını kaybettiğim için.

Bastırılmış kurdum için.

Çünkü korku göğsüme dolmuş, beni bayılabileceğim bir noktaya getirmişti. Nefeslerim çığlıklara boğuldu ve ortama sarıldım, sonunda sakinleştim, Daxon ya da Wilder'a ulaşmanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum. Hangisi olduğu umurumda değildi ama bir dakika daha yalnız kalmak istemiyordum.

Ani bir bulanıklık yanımdan geçti ve birinin banyoya girdiğini sandım. Başımı kaldırdım ve parmak uçlarımla gözlerimi sildim.

Genç bir kız, belki onlu yaşlarının ortalarında, önümde havada asılı kaldı. Havada duruyordu diyorum çünkü yerden havalanıyordu. Üzerinde yırtık pırtık bir elbise vardı, etekleri yırtılmış, pürüzlü kenarları dizlerine kadar iniyordu ve göğsünde koyu renkli, belki de kana benzer bir leke vardı. Ayakları çıplaktı, çamurda koşmuş gibi kirliydi.

Kıpırdamadan durdum, nabzım damarlarımda hızla atıyordu ve önümdeki hayalete bakarken nefeslerim hızlanıyordu. Başka ne olabilirdi ki?

Bana baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bazen iyi şeyler dağılır, böylece daha iyi şeyler tekrar bir araya gelebilir."

Ona birkaç kez göz kırptım, bir ruh görmenin şokuyla ağzım açık kaldı. Bu benim için bir ilkti.

"Benimle mi konuşuyorsun?" Hallmark kanalında duyduğumdan oldukça emin olduğum bir tavsiye de olsa, bana anlayışlı bir tavsiyede bulunduktan sonra tam olarak aydınlatıcı olmayan bir yanıt bulmayı başardım.

Kollarını havaya kaldırdı. "Başka kiminle konuşuyor olabilirim ki? Tuvaletle mi? Biri beni görmeyeli ne kadar uzun zaman oldu biliyor musun? Ama görünüşe göre sen de benim kadar kırılmışsın, bu yüzden hiç eğlenceli değil."

Bana doğru yaklaşırken göbeği eğildi ve "Bu müesseseye pek fazla hanım gelmez. Neden pis banyoda ağlıyorsun, kurt kız?"

Kendimi ayağa kaldırırken ellerim titredi, bir hayalet olarak her şeyi biliyor olması gerektiğini ve bir kurt değiştirici olduğumu kolayca anlayabileceğini düşündüm. "Bu bara mı dadanıyorsun?"

Güldü. "Burası bir bar olmadan çok önce de buradaydım. Burası bir zamanlar bu toprakların gördüğü en şeytani cerrahlardan birinin muayenehanesiydi." Elbisesinin kumaşını omzunun üzerinden geriye doğru sıyırdı ve göğüslerinin yarısını ortaya çıkardı. Acımasız bir kesik göğsünün yanından göğsüne doğru uzanıyordu. Hâlâ açık görünüyordu, kan simsiyahtı ama belli ki artık kanamıyordu.

Şaşkınlıkla ona bakmaya devam ettim, başka bir şey yapamıyordum.

Omuz silkti ve tekrar üstünü örttü. "Gezegenimizdeki en korkunç yaratıklar erkeklerdir. Eğer bir sevgili için ağlıyorsan, onu unut çünkü o seni sadece yok eder. Seni inciten kişi için intikam planları yapmalısın, ağlamamalısın."

Havada döndü, sonra aynanın önünde durdu, sanki kendine bakıyordu ama yansıması yoktu.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Lillian Baker, ama arkadaşlarım bana Lil derdi." <https://rantey.org>

"Neden seni görebiliyorum?" Daha önce hayaletleri görebilmiş olsaydım hatırlayacağımı çok iyi bilerek sordum.

Arkasını döndü ve üzerime bu kadar hızlı gelmesinden dolayı tekrar duvara yaslandım. "Bu sorunun cevabını sadece sen biliyorsun prenses." Ve bir anda gözlerimin önünden kayboldu.

Birkaç dakika orada durdum, yarı yarıya onun önümde yeniden var olmasını bekliyordum, ama o hiç gelmedi. Her şeyi halüsinasyon olarak gördüğüm fikri aklıma geldi, ama daha önceki sözleri de aklıma geldi.

Ya başıma gelen her şey daha büyük bir amaç içinse? Daha güçlü, daha cesur, daha iyi biri olarak bir araya gelmem için?

Ne güzel olurdu.

Dişlerim soğuktan donacakmışım gibi takırdamaya başladı ve başım hayalet mantığını anlamlandıramayacak kadar ağrıyordu ya da artık gerçekten hayal mi görüyordum.

Aceleyle tualete gittim ve yüzümdeki tüm kanı yıkadım. Kendimi kısmen normal hissederek saçlarımı okşadım ve aynada kendime baktım, banyoya ilk girdiğimden daha az korkmuş görünüyordum.

Omuzlarımı dikleştirdim, sonsuza kadar burada saklanamayacağımı biliyordum. İhtiyacım olan şey, gelip beni almaları için adamlarımı aramaktı.

Bara döndüğümde, daha önce tanık olduğum kasvetli ortamdan hiçbir şey değişmemişti. İki adamın taburelere tünemiş, biralarını kucakladıkları bara doğru yürüdüm. Barın boş köşesine doğru adım attım ve kendimi bir tabureye sürükledim. Müşterilerden biri için uzun bir bira çeken barmenin dikkatini çekmek için elimi kaldırdım. Bir dakika sürdü ama sonunda bana doğru baktı.

"Ne alırsın, sevgilim?" Sesi çakıllıydı ve sanki dikkatli olmam gerekiyormuş gibi ağır bir enerji taşıyordu. Sanırım böyle bir yerde çalışmak insanlara bunu yapıyordu.

"Telefonunuzu kullanabilir miyim lütfen?" Ben sordum.

"Sizi duyamıyorum, bana bir dakika verin, hemen geliyorum," diye yüksek sesle cevap verdi, ancak tek bir kişi bile bana doğru bakmadı. Bu insanlar uyanık mı acaba?

Odanın geri kalanına bakmak için taburemi döndürdüğümde Lillian'ın bir masanın ortasında yüzdüğünü gördüm, vücudunun yarısı masadan dışarı çıkmıştı. Etrafındaki üç adamın kafasına vuruyor ve tanımadığım bir şarkı söylüyordu. Ezgisi bana Ring Around the Rosie'yi hatırlatıyordu ama sözleri farklıydı. Ne zamandır buraya musallat oluyordu? Sıkıntıdan ölüyor olmalı. Zaten ölmüş olduğunu düşünerek gülümsedim. Belli ki travma geçirdiğimde kötü bir mizah anlayışım vardı.

Odayı taramaya devam ettiğimde, uzak köşede seksek oynuyor gibi görünen iki küçük çocuk fark ettim. Diğer konukların hiçbirisi onlara dikkat etmiyordu. Üzerlerinde 1800'lerden kalma gibi görünen eski kıyafetler vardı. Daha fazla hayalet. Burada tam olarak kaç hayalet vardı ve onları neden görebiliyordum?

"Şimdi, ne alırsınız, bayan?" Barmenin sesi beni irkiltti ve oturduğum yerde dönerek ona baktım.

Üzerimde yükselen adam dövmelemlerle kaplıydı, uzun saçları beyazdı ve at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı, her yönüyle bir motorcu çetesi üyesi gibi görünüyordu. Ellili yaşlarında olmalıydı ve kaşındaki ve çenesindeki yara izlerine bakılırsa zamanında pek çok kavgaya karışmıştı.

"Lütfen--"

"Yalvarma, adam yüzüne güler. Zayıflardan nefret eder," diye kulağıma fısıldadı Lillian ve sonra yanımdaki tabureye çöktü.

Ona baktım, ne söylememi beklediğinden emin değildim.

"İyi misiniz o zaman?" diye sordu adam ve uzaklaşmaya başladı.

"Hayır, aslında. Gelip beni alması için erkek arkadaşımı aramak üzere telefonunuzu kullanmam gerekiyor."

"Çok kötü değil ama işe yarayacağından şüpheliyim. Bir keresinde yağmurda sığınacak bir yer arayan bir rahibeyi hiçbir şey almadığı için geri çevirdiğini biliyor musun?"

Ona şöyle bir baktım, göğsünün üzerinde haç işareti yapıyordu. "Kalbimi çarpı işareti yapıyorum ve ölmeyi umuyorum." Sonra kıkırdadı. "Ne yaptığımı gördün mü?"

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoydum, belli ki başka kimse onu göremiyordu, yoksa şimdiye kadar tepki verirlerdi.

"Bir şey satın al, ben de düşüneyim," dedi adam. "Lütfen, ben--"

"Güven bana kızım, yalvarma."

Dilimi ısırđım ve yardım almak için ne kadar çaresiz olduğumu ifade etmenin başka bir yolunu düşünmeye çalıştım. Nihayetinde, eğer bu iş yatarsa, buradaki herkese soracaktım ama bir canavardan yeni ayrıldığımı düşünürsek bunun pek de lehime olmayacağından şüpheleniyordum. Alistair'in eli çok uzaktaydı ve bu insanlardan herhangi biri onun cebinde olabilirdi.

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedim. "Hızlı bir telefon görüşmesi yapmama izin ver, sonra erkek arkadaşım geldiğinde bir sürü içki ve yemek sipariş edelim."

"Burada yemek servisi yapmıyoruz," diye karşılık verdi, şakağındaki sinirler seğiriyor, sabrı azalıyordu. Bu adamın nesi vardı böyle? Şimdi buranın neden bir morga benzediğini anlamaya başlamıştım. Burada kimse Hulk'u kızdırmak istemiyordu.

"O zaman içki siparişı veririz, hatta bardaki herkese birer içki ısmarlarız," diye karşı çıktım. Lillian benimle gurur duyuyormuş gibi alkışlayarak, "Akıllı kız, bu onun ilgisini çekecek," dedi.

Adam hemen cevap vermedi ama sanki ona bir şekilde yanlış yapacakmışım gibi bakışlarıyla beni inceledi. Bektan insanlarla uğraşmaktan bıktığım için içimde bir hüsrân dalgası yükseldi. Dünya yeterince karanlık ve nefretle doluydu.

Belki de o kadar çok kişi tarafından ezilmekten bıkmıştım ki, "İstediğim sadece bir telefon görüşmesi, ilk doğan çocuğunu bana satmak için değil" diye karşılık verdim.

"Eeehhh. Yanlış bir şey söyledim," diye fısıldadı Lillian. "Güven sorunları var ve on beş yıllık karısı onu kardeşiyle aldatırken öldürmeye çalıştı. Artık kadınlardan nefret ediyor. Muhtemelen bundan bahsetmeliydim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Nefesimin altında tısladım.

Adamın yüzü ısındı, neredeyse kırmızıya döndü. Ciddi bir şeye sinirlendiğinde nasıl olacağını görmekten nefret ederdim.

"Seni dışarı atmadan önce barımdan defol git. Güven bana, beni test etmek istemezsin."

Sesinin acımasızlığı etime vurulan bir kırbaç gibiydi. Yine de bardaki hiç kimse başını bize doğru kaldırmadı, bu da bana barın kalabalık görünmesi için hepsinin uyuşturulmuş olabileceğini düşündürdü.

"Kaldır kıçını," diye bağırdı, ben de el yordamıyla koltuktan kalkmaya çalıştım. Lillian, "Kahretsin, çık buradan," diye seslendi.

Ama kocaman adam çoktan tezgâhın etrafında fırtınalar estirmeye başlamıştı, kollarını yan tarafına doğru sıkıca kavuşturmuştu, gözlerinde öfkeyle yanan bir ateş vardı. Bana doğru geliyordu. Boynumu yakalamak için bir kolunu öne doğru salladı.

Bu hareket beni panikletti. Geçmişin yankıları düşüncelerimde gürledi ve sinme içgüdüğü beni ele geçirdi. Midemde bir titreme oldu.

Onu engellemek, durdurmak için bir kolumu uzattım. "Dokunma bana."
Parmakları ön koluma zar zor değdi, o sırada kolumu dümdüz uzattım ve avucumdan

beyaz bir ışık kıvılcımı uçtu, ardından tıpkı kurt formundayken pençe izlerimden geride bıraktığım türden tozlar düştü.

Akımlar adamı tam solar pleksus bölgesinden vurdu. Çığlığının gürültüsü barı doldurdu ve etraflarında dönüp kargaşayı inceleyen zombi müşterileri bile ürkütmüş gibi görünüyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü, göğsünü tuttu, eliyle kumaşını yumrukladı.

Her şey çok hızlı oldu. Yanına düşüp bebek gibi ağlarken başında durdum. Sonra bir kalp atışı kadar kısa bir sürede yere yığıldı ve hareket etmedi.

"Kahretsın!" Koşarak yanına gittim ve iki parmağımı boğazının yan tarafına bastırarak nabzının hızlı ve sağlıklı attığını gördüm. Tamam, Ay Tanrıçası'na şükürler olsun ki ölmemişti.

Bir zamanlar sessizliğin sağır edici olduğu yerde, aniden nefes nefese uyandı ve şimdi sadece acı çığlıkları boşluğu doldurdu. Yakındaki bir masadan birkaç adam ona yaklaştı, içlerinden biri ambulans çağırdı.

Telaşla tezgâhın arkasına koştum ve duvarda asılı duran telefonu kullandım. Kimse idamımı istemiyordu ya da dirgenlerle üzerime gelmiyordu, bu yüzden kimsenin beni deviririrken görmediğini düşündüm... sadece sonrasını.

Telefon üçüncü çalışında açıldı. "Evet," diye cevap verdi Wilder, sesi gergindi.

"Wilder, benim, gelip beni almanı istiyorum, lütfen." Ses tonumda bir çaresizlik var.

"Rune, kahretsın. Bebeğim, neredesin? İyi misin?" Panik içindeki sesi hızlandı. Gerginliğini telefon hattından hissedebiliyordum.

"Şimdilik iyiyim. Yerinden emin değilim ama Midnight Rambler adında bir bardayım. Lütfen çabuk gelin."

"Hiçbir yere gitme. Gerekirse saklan, ama şimdi geliyorum." Telefon kapandı.

Telefonu yuvasına geri koydum ve barmenin şu anda bir masada oturduğu odadaki kargaşaya döndüm.

Lillian bar tezgahının üzerine oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Kocaman bir sırıtışla beni inceliyordu. "Oh, şimdi anlıyorum." Bana gülümseyerek çenesine vurdu. "Sonuçta normal bir kurt kız değilsin, değil mi?"

I Daxon'a Rune'un beni aradığını söylememiştir. Chicago'nun dışındaki bir kasabada karşılaştığımız Alistair'in muhbirlerinden birine işkence ediyordu. Kasaba sürünün infazcılarıyla doluydu ve ben Rune'u aramaya başlarken o da hemen işe koyulmuştu.

Alistair'in yeriyle ilgili ayrıntılar.

Daxon'ın işkence etme yöntemi karşılaştığı neredeyse herkesi öldürmeyi de içerdiğinden, ona söylememek benim için aptalca bir hareketti ama ona ulaşmak için çaresizdim. Onunla yalnız kalmak için çaresizdim.

Aradığı bara doğru koşarken hız sınırı diye bir şey yoktu. Hızlı bir Google araması bana bir saatten biraz fazla uzaklıkta, ıssız bir yerde olduğunu söyledi. Ya da en azından bulduğum barın Rune'un gittiği Midnight Rambler ile aynı bar olmasını umuyordum.

Yolculuğumun başlarında, göz alabildiğine uzanan buğday tarlaları vardı. Bunu, her yönü kilometrelerce görebilmeyi, ardından gelen ormana tercih ederdim. Ağaçlar o kadar sıkı ki, sanki bir sonraki virajda her an biri belirebilir ve beni gafil avlayabilirdi.

Bu kadar hızlı sürmek felakete davetiye çıkarmaktı ama umurumda değildi. Beni Rune'dan alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Bir araba kazası bile.

Daha iyi günler görmüş bir kasabanın dış mahallelerine vardım. Eğer dikkat etmezseniz gözünüzü kırıp her şeyi kaçırabileceğiniz yerlerden biriydi. Alistair'in infazcılarının her an sokaklarda Rune'u aramaya çıkabileceğini düşünerek alarma geçtim. Daxon ve ben Alistair'in emrinde ne kadar çok asker olduğunu hafife almıştık. Bir megaloman için bu kadar çok aptalın ölmeye hazır olması beni şaşırtmıştı.

Tüm kasabada sadece iki sokak lambası vardı ve ilkinden geçerken barı göremeyince paniklemeye başlamıştım. İkinci ışıktaki henüz durmuştum ki, trafik olmadığına göre kırmızı yanmaması gerekirdi, solumda onu gördüm.

The Midnight Rambler'ın reklamını yapan kırık neon tabela o güne kadar gördüğüm en güzel şey olabilirdi. Gıcırdayarak durup arabadan kaçarken kalbim saniyede otuz milyon mil hızla atmaya başladı, arkamdan kapıyı kilitleme zahmetine girmedim. Bildiğim kadarıyla anahtarlar hâlâ arabanın içinde olabilirdi. Tek bir görevim vardı. Hayattaki tek amacım.

Rün.

Kapıya koştum ve içeri daldım, çılgınca etrafta Rune'dan bir iz arıyordum. Burası Illinois'in ortasından ziyade turist tuzağı bir sahil kasabasına daha uygun görünen gerçek bir dalış barıydı. Her yerde balık dekoru vardı. Ve gizli bir hoparlörden çalan eski bir rock şarkısının yumuşak tınıları dışında ölüm sessizliğindeydi.

Sonra Rune'u gördüm. Bir sandalyede oturuyordu ve etrafında kimse yoktu. Ve kendi kendine konuşuyor gibi görünüyordu. Etrafıma baktığımda bardaki birkaç kişinin ona dikkatle baktığını gördüm... belki de kendi kendine konuşurken deli gibi görüldüğü içindir.

Deli ya da değil, onu gördüğüm an sanki gökyüzünde yıldızlar patladı ve dünya yeniden yerine oturdu. İçimdeki o boşluk... büzüştü ve yok oldu. Sanki yeniden nefes alabiliyordum. Rune hayallerimin kızıydı, varlığımın kızıydı. Onu bir daha asla kaybedemezdim.

Onu kollarımda hissetmek için çaresizce kendimi odanın diğer ucuna atarken, daha çok ölmek üzere olan bir hayvanın yardım için melemesine benzeyen kaba bir çığlık attım.

Dokunuşumla bir an dondu kaldı, korkunun keskin kokusu bir an için burun deliklerimi doldurdu, ta ki ben olduğumu anlayana kadar. Rune hemen bana doğru gevşedi. Yüzünü boynuma gömdü, onu olabildiğince sıkı tuttuğumda vücudunu sarsan hıçkırıkların rahatlamış olduğunu umuyordum.

Onu bir daha bırakmanın mümkün olduğundan emin değildim. Gözümün ucuyla biri hareket etti ve dişlerim keskin bir hırıltıyla kırıldı, tüm koruyucu içgüdülerim benim olanı korumak için yüksek alarmdaydı.

Eş. Sözcük kafatasıma çarparak damarlarıma girdi, ta ki sözcük kalbimde atana kadar... Aslına bakarsanız ruhumda atana kadar. Bu, Rune'un eşim olduğu düşüncesinden bile ürktüğüm zamanlardan çok farklıydı. Bu kez kelimeyi varlığımın her zerresiyle memnuniyetle karşıladım.

Kıpırdayan her kimse benim uyarı hırıltımla irkildi ve yüzümü saçlarına gömüp derin bir nefes çekti...

Kokusu farklıydı. Haftalardır beni çıldırtan o sıcak karamel kokusu gitmiş, yerine büyü olduğunu anladığım keskin ve ağır bir koku gelmişti. Kasabaya ilk geldiğinde de benzer bir kokusu vardı ama büyüyle karşılaşmayalı çok uzun zaman geçtiği için ne olduğunu anlayamamıştım. Şu anda Rune'u koklayacak olsanız, onun bir kurt olduğunu anlamakta zorlanırdınız.

Kokunun geri gelmiş olması...

Nefret içime işledi, o kadar yoğun ve güçlüydü ki tüm duyularımı işgal etti. Bunu yine yapmışlardı. Onu.

Boynumdan aşağı kayan gözyaşlarının gıdıklaması beni şimdiki zamana getirdi. Onunla başa çıkabilirdim.

Sonra. Alistair ölecekti.

Ama şu anda meleğim tekrar kollarımdaydı.

Onun yumuşak bedenini kendime doğru çekmeye başladım. Arcadia için deli olduğum zamanlarda bile hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar mükemmel hissetmemiştim, sanki vücudu benimle tam olarak eşleşmek için yaratılmıştı, sanki kollarımda ölçülemeyecek kadar değerli bir şey tutuyordum.

Bana bakmak için yüzünü kaldırdı ve ben de açlıkla onun yüz hatlarını yuttum. Yüzünde morluklar vardı, gözleri kızarmış ve şişmişti ama hayatım boyunca daha görkemli ve güzel bir şey görmediğime emindim. Sonra başka bir koku çarptı burnuma. İhtiyaç. Ondan sızan bu koku, büyüünün ve acısının kokusunu bastırıyor ve aletimin dikkatini çekiyordu.

"Sen buradasın. Gerçekten buradasın," diye fısıldadı bana bakarken. Bana doğru bastırdı, mükemmel ağzından çıkan yumuşak bir istek tenime değdi. Yakınlarda bir yerden birinin inlediğini duydum, uyarılmışlığının kokusu açıkça odayı dolduruyordu. O kadar güçlüydü ki insanlar bile etkilerini hissedebilirdi. Ve içeri girer girmez buradaki insanların hiçbirinin insan olmadığını fark etmiştim.

Aklımı o anda tutmak zordu, onun uyarılması bir şekilde daha da güçleniyordu. Tek istediğim

onun içinde olmak, onu sahiplenmek... başka hiç kimsenin ona dokunamayacağı ya da bakamayacağı bir hale getirmektir.

Düşüncelerimin çılgınca olduğunu biliyordum ama onu bir daha göremeyeceğimden emin olduktan sonra kollarımda olması ve uyarılmasının tatlı kokusu beynime bir şeyler yapıyordu. Bu noktada bir erkekten çok vahşi bir mağara adamına benzeyene kadar onu büküyor ve manipüle ediyordu.

Benim, benim, benim, diye hırladı kurdum. Odadaki herkesi öldürme dürtüsü, kendimi gerçekten durdurabileceğimden emin olamayana kadar içimde dolaştı. Başımı çevirdim ve bir kez daha çılgın bir insan gibi dişlerimi göstererek herkesi uzaklaştırdım.

Rune inledi, kızışmış bir hayvan gibi kendini bana sürtüyordu.

Kahretsin... Olan şey bu muydu? İçinde miydi...

Olamazdı, kurdu bastırılmışken olmazdı.

Başka bir uyarılma dalgası duyularıma çarptığında zihnim bulanıklaştı. Odanın içinde daha fazla inilti yankılandı. Buradan çıkmamız gerekiyordu. Çıkmazsak buradaki herkes ölüm tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Beynim artık kontrolümde değildi.

Rune'u kollarıma alarak bardan çıktım, bardaki herkese ölüm bakışları fırlattım ve herhangi bir fikir edinmeleri ihtimaline karşı onları uyardım.

Dışarıda düşünmek daha kolaydı. Hafif bir esinti vardı ve bu esinti ikimizin de yaşadığı her şeyi kuşatan şehvetin etkisini azaltıyordu. Aklımın bir köşesinde, olan biten her şey hakkında konuşmamız gerektiği düşüncesi vardı. Amarok'a geri dönmeliydik. Kahretsin, Daxon'a ona sahip olduğumu söylemeliydim.

Hayır, siktir et o adamı. Rune benimdi.

Rune tekrar inledi ve mantıklı düşünce kırıntıları kayboldu. Umutsuzca gidecek bir yer aradım. Caddenin karşısında yıkık dökük bir motel vardı. Biz...

Odalardan birinin kapısı açıldı ve şişman, kel bir adam dışarı çıktı, kirli eşofmanının çukurlarında ter lekeleri vardı. Bu bir hayırdı.

Bir başka çaresiz inleme sesi kulaklarıma saldırdı.

"Wilder," diye inledi Rune, gömleğimi çekiştirip bana bir ağaç gibi tırmanmaya çalışırken. Bunu yapmasını fazlasıyla istiyordum. Bir an için sokağın ortasında kıyafetlerini yırtıp atmayı, beni burada gezdirmesini ve böylece etraftaki herkesin onun benim olduğunu bilmesini istedim.

Aklımı kaçırmıştım. Artık resmileşmişti.

Benim, benim, benim.

Güçlü bir rüzgâr esti ve Rune'un kıyafetlerini yırtmak için duyduğum umutsuz ihtiyaçtan bir an olsun kurtulmamı sağladı.

Buradan çıkmamız gerekiyordu. Alistair ve adamları yakınlarda olabilir.

Arabaya doğru koşarken nefesimi tuttum, Rune'u kucağımda tutmak istememe rağmen neredeyse arabaya atıp emniyet kemerini bağlayacaktım. Sürücü tarafına geçtim ve arabaya atladım, arabayı hızla çalıştırdım ve caddede hızla ilerleyerek kasabanın iki kırmızı ışığından geçtim. Her iki cam da açıktı ve başımı olabildiğince camdan dışarı çıkarmış, yoldan çıkmamak için derin nefesler almaya çalışıyordum.

Rune'un dudaklarından daha önce hiç duymadığım kelimeler dökülürken, onu becermem, doldurmam için yalvarıyordu... kahretsin, artık kendimi tutamıyordum.

Arabayı umutsuzca yolun kenarına çektiğimde ve Rune'un emniyet kemerini hırlayarak açtığımda kasaba sınırlarının dışına çıkmış ve sık ormana doğru beş mil ilerlemiştik.

Birbirimizi yemeye başladığımızda onu koltuğundan sürükledim. Çılgınca, koltuğumu geriye yaslamak için kolu tuttum, böylece onu üstüme sığdırabilirdim. Koca kıçlı bir orospu çocuğuydum ve koltuk geriye itilmiş olsa bile Rune'u üstüme çıkarmak için neredeyse hiç yerim yoktu. Rune

nefes nefese kalmıştı, bana karşı hareket etmeye çalışırken o güzel ağzından küçük ıglıklar çıkıyordu, çaresizce

rahatlama.

Bu işe yaramayacaktı.

Arabadan atladım ve ormana doğru aceleyle ilerlerken onu da yanıma çektim. Bu akıllıca değildi, beynim Alistair bizi yakalamadan önce o kasabadan ve genel olarak Illinois'den olabildiğince uzağa gitmemiz gerektiğini avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Ama geri kalan yanı bu uyarıyı görmezden gelmekten çok mutluydu.

Yolun görüş alanından çıktığımızda, Rune'u neredeyse bir ağaca doğru fırlattım. Bana doğru eğilirken inledim, dillerimiz birbirine karıştı. Elleri göğsümün üzerinde geziniyor, gömleğimin düğmelerini umutsuzca karıştırıyordu.

"Seninle ilgileneceğim bebeğim. Dayan," diye söz verdim ona, arzuyla inlerken. Daha önce hiç dişi bir kurdun kızgınlığına katılmamıştım. Daha önce çeşitli sürü üyeleriyle ilk etkilerini yaşamıştım ama her zaman kendimi tutmayı ve yenik düşmeden önce odadan çıkmayı başarmıştım.

Bu farklıydı. Bu, atlamaktan başka seçeneğim olmayan bir uçurumdu. Ve bunu yaptığım için mutluydum.

Kollarıma doğru çekildi, bacakları bana sarılmıştı, elbisesi beline kadar yükselmişti. Arkasındaki ağacın gövdesini denge için kullanarak ellerimi yumuşak, pürüzsüz bacaklarından yukarı kaydurdım ve kalçalarının tepe noktasını buldum. Daha yukarı çıkarken tısladım; o kadar ıslaktı ki, bacaklarının iç kısmından aşağıya nem damlıyordu.

Bu gidişle kalp krizi geçirecektim. Parmaklarımın bir fırçası daha yukarı çıkınca tamamen çıplak olduğunu fark ettim. Normalde, tacizci eski sevgilisinden kaçırılmaktan yeni kurtulduğu gerçeği olmasa, bu bir tahrik edici olurdu.

Boğazımdan bir hırıltı koptu ve aklım hemen onun iç çamaşırlarını giymemesi için ne olmuş olabileceğine gitti.

"Rune?" Yüzümü öpücüklere boğmaya çalışırken nefesim kesildi. Onu desteklemek için hâlâ ağacı kullanırken, yüzünü iki elimin arasına aldım ve bana bakmaya zorladım.

"Rune... bir şey yaptı mı?" Cümlemi bitirmem bile imkânsızdı. Isırılmış olsaydım çoktan yer değiştirmiş, dünyayı yok etmeye hazır olurdu. Bu haliyle kurdumun içimde çıldırdığını hissedebiliyordum ve öldürme dürtüsü o kadar güçlüydü ki tadını alabiliyordum.

Bana karşı sakinleşti, sorumu şehvetinin sönmesine yetecek kadar anlamıştı. "Hayır, hiç şansı olmadı," diye fısıldadı ve gözlerim kapandı, rahatlama vücuduma yayıldı. Şükürler olsun.

"Yine de ellerini üzerimde hissedebiliyorum. Zihnimde ne istediğini, bana baktığında ne gördüğünü açıkça görebiliyorum." Beni olabildiğince kendine çekti, dudakları hareket ederken benimkilere fısıldıyordu. "Bana unuttur. Tek hissedebildiğim ve görebildiğim sen ol."

Bu kıza, deliler gibi aşık olduğum bu güzel, mükemmel kıza baktım.

Benim, benim, benim, kurdum yine hırladı. Ve ben de kabul ettim.

"Memnuniyetle," diye dudaklarına karşı homurdandım ve uyarılması yeniden canlandı.

Sanki ruhlarımız bunu gerektiriyormuş gibi öpüştük. Teninin hissinde, ağzının tadında, çıkardığı yumuşak iniltilerin sesinde kendimi kaybettim. Birden uyarılmışlığı arttı, en azından ben bunun onun uyarılmışlığı olduğunu düşündüm.

Ancak gözlerimi açtığımda ondan gümüş buğusuna benzer bir maddenin aktığını gördüm. Şaşkınlıkla ona baktım. Olanlardan habersiz olmalıydı çünkü dudakları hâlâ benimkilere doğru hareket ediyordu.

Rune hiçbir uyarıda bulunmadan hareketsiz kaldı ve vücudu geriye doğru eğildi, içinden alçak bir hırıltı çıktı. Nefes aldı ve gümüş sis yoğunlaştı. Saçları yukarı doğru süzüldü ve vücudu benimkine karşı hafifçe titreşmeye başladı, ta ki her şey aniden durana ve nefesi kesilene kadar.

Gözleri titreyerek açıldı ve orada kurdu bana bakıyordu, o kadar görkemli ve sevimliydi ki

onun huzurunda eğilme dürtüsü hissetti.

Rune'un delici mavi gözlerinden bir damla yaş süzüldü ve yüzündeki su damlasını yalamak için anlamsız bir dürtü duydum.

"O geri döndü," diye fısıldadı Rune huşu içinde. "Onu tekrar hissedebiliyorum."

Kalbim göğsümde yerinden fırladı, midemde huşu ve tedirginlik karışımı bir duygu çalkalandı. Bu laneti bozan birini daha önce hiç duymamıştım, hem de iki kez. Ve Rune'un kurdu sadece güzel değildi, güçlüydü de. Kadim, hayat değiştiren... tehlikeli hissettiren bir şekilde güçlüydü.

Rune'un görüldüğü gibi biri olmadığı giderek daha açık hale geliyordu. Onun bir kurt olduğunu öğrenmek Rune'un gizeminin sadece başlangıcıydı, bundan emindim.

Rune tam olarak neydi?

O zaman kokusu bana çarptı. Ve bu sefer kokladığım sadece onun uyarılmışlığı değildi. Sanki her zamanki kokusu milyon kere güçlendirilmiş gibiydi. Uyarılmışlığıyla birleştiğinde, aklımın alamayacağı kadar ağız sulandırıcıydı. Daha önce de güzel koktuğunu düşünmüştüm. Ama bu... Aklımı kaçınyordum.

Yine, zihnimin arkasındaki o küçük ses bir şeylerin ters gittiği konusunda beni uyarmaya çalıştı... dikkat etmem gereken bir şey vardı, ama bu noktada dinlemem neredeyse imkansızdı.

Bana baktı, göz bebekleri aç bir şehvetle neredeyse tamamen kararmıştı, bu görüntünün benim bakışlarıma da yansıdığından eminim. Ağlamaklı bir inilti ondan kaçtı ve ben de karşılık olarak usulca inledim. "Muhteşemsin amına koyayım," diye mırıldandım, sesim kendi sesim gibi bile çıkmıyordu.

Adımı söylemeye çalıştı ama ben kendimi ona doğru fırlatıp dudaklarını, çenesini, yanağını öperken ağzımın içinde kayboldu... çenesini ısırdım. Rune inledi ve kalçalarını öne doğru yuvarladı, elleri gömleğimi çıkarma görevine devam etti. Aramıza uzandım ve klitorisini okşayabilmek için ondan yeterince uzaklaştım, ağzıma karşı nefesi kesilirken gülümsedim. Ona istediğim şekilde dokunabilmem için birbirimize çok yakın duruyorduk... hayır, ihtiyacım vardı.

Ellerim kalçalarında sıkılaştı ve onu yere indirdim, ilkel yanım doğayla çevriliyken ona sahip olma fikrini seviyordu. Garip bir düşünceydi ama şu anda kontrol tamamen kurdumdaydı. Rune'un içine girmemiz, ona sahip olmamız, onu işaretlememiz, ona sonsuza dek sahip olmamız için çaresizliğin ötesindeydi.

"Rune, bana bunu istediğini söyle. Kelimelere ihtiyacım var," diye zorladım, onun içine girdiğimde duramayacağımı biliyordum. Kurdum beni içten içe ele geçirmişti.

"Evet. Siktir. Evet," diye çığlık attı.

O anda beynim durdu ve aniden onun tadına bakmak zorunda kaldım. Vücudunda aşağı doğru hareket ettim ve bir saniye bile tereddüt etmeden elbisesini yukarı ittim. Uyluklarının iç kısmındaki ıslaklığı emip tadına bakarken inledim ve istediğime ulaşabilmek için bacaklarını ayırdım.

"Siktir, Rune," diye mırıldandım yarığını yalamadan önce. Ayrılan dudaklarından bir çığlık koptu ve başını yere çarptı, ben dilimle ve dişlerimle klitorisini yalayıp okşarken gözlerini sıkarak kapadı. Kahretsin, hiç bu kadar enfes bir şey tatmamıştım. Daha önce tadı hep harikaydı... ama şimdi. Şimdi sanki ambrosia yiyor gibiydim, hepimizi yakalayıp büyülemek için doğrudan tanrılardan gönderilen bir nektar.

Ağzıma eğildi ve ben onu yalayıp emerken inledim, o anda benim onun için delirdiğim gibi onun da benim için delirmesini istiyordum. Kendini yüzüme doğru iterken elleri umutsuzca saçlarımı çekiyordu. Birden gerildiğini hissettim ve biraz doğrulduğunu fark ettim. Aşağıya uzandı ve aniden gömleğim şimdiye kadar gördüğüm en seksi hareketle ikiye ayrıldı. Elleri yeni ortaya çıkan tenimi çekiştirdi ve kavradı. Tam pençeleri aniden derimi yırttı ve ben sadece inledim, onun

saldırganlık gösterisinden erken gelme tehlikesiyle karşı karşıya kaldım.

Aniden vücudunu büktü ve bacaklarını gövdesinin etrafına dolanana kadar aşağı kaydırıldı. Rune yerde yatan ben olana kadar vücutlarımızı çevirdi ve beni tatmak istediğini söyleyerek hırladı. İşte bu kadar, işim bitmişti. Sıcak ağzını sikime dayayıp yaladığında işim bitmişti, içimden fişkıran kalın sperm ipleri doğrudan onun ağzına akıyordu.

Rune ağrıyan sikimi yalamaya devam etti ve ben hala sert olduğumu hemen fark ettim. Rune bana sanki şanslı günündeymiş gibi duygusal bir şekilde gülümsedi, ikimiz de bir şeylerin ters gittiğini anlamamıştık. Parmaklarını aletimin etrafına sardı ve dili sanki bir lolipopmuş gibi tepesini yaladı. Artık resmileşmişti. Ölecektim. Kokusundan derin bir nefes çektim ve koku beni neredeyse tekrar uçuşumun kenarına sürükledi.

"İçine girmeliyim," diye homurdandım, sesim bana bile boğuk geliyordu. Rune başını kaldırdı ve bana hınzırca bir gülümseme verdi, gözleri hala o kadar mutluydu ki mavi bir şerit bile görünmüyordu. "Buraya gel," diye emrettim ve uzanıp onu bir kez daha dudaklarına ulaşana kadar yukarı çektim. Bizi tekrar döndürdüm ve eli sikimin üzerinde sıkılaştı. Lanet olsun. Bu kız benim olabilirdi ama bana her yönden sahip olduğu çok açıktı.

Elbisesi hâlâ üzerindeydi ama çok sabırsızdım, içine girmek için çok hevesliydim. Bunun yerine, ince elbiseyi kalçalarından daha da yukarı ittim, ellerini aletimden tutup başının üzerine itmeden önce kendimi girişine konumlandırımdım. İkimizden de yankılanan insanlık dışı hırıltılarla, hiçbir uyarıda bulunmadan içine daldım. Bacaklarını tekrar etrafıma sardı ve topuklarını sıkarak bir şekilde beni daha da içine almayı başardı.

Ama bu yeterli değildi. Ona dokunmam gerekiyordu. Her yerine. Ellerini bıraktım, başının üstünde kalmalarını istediğimi anlaması için homurdandım. Altına uzanarak elbisesinin fermuarını açtım, bir şekilde manevra yaparak başının üzerinden çıkardım ve sonunda muhteşem göğüslerini ortaya çıkardım... şimdiye kadar gördüğüm en güzel çiftti. Onları iki elimle kavradım, pembe meme uçlarından birini ağzıma aldım ve dilimi umutsuzca etrafında döndürdüm. Aynı zamanda vücudumun onunkine karşı her kayışının tadını çıkararak içine girip çıkmaya başladım.

Kendimi onun içinde kaybettim. Bunu tarif etmenin tek yolu buydu. Önemli olan tek şey Rune'du. Hareket ettikçe dizlerime batan taşları hissedemiyordum. Omurgamdan aşağı damlayan ter sadece o anı daha da güzelleştiriyordu. Onun bedeni, onun ruhu, onun her şeyi. Hepsini istiyordum. Hiç onun bir parçası olmak istediğim kadar birinin parçası olmak istememiştim. Onu çılgına çevirmek, sadece bana yer kalana kadar başka herkesi aklımdan çıkarmak istiyordum.

Kalçalarımız birbirine çarparken inledi, çökmüş, pis ses etrafımızdaki havada yankılandı. Ellerimi kalçalarından aşağı kaydırıp kıcını kavramak ve daha sert sevişebilmek için hareketlerini yönlendirmek için uzandığımda parmakları omuzlarıma gömüldü.

"Benim için gel, bebeğim. O mükemmel amcığın sikimi boğduğunu hissetmek istiyorum," diye yalvardım çakıllı, çaresiz bir sesle. Çok yaklaşmıştım ve onun da benimle gelmemesine imkân yoktu.

Vücudunu çılgınca bir ritimle benimkine doğru iterken dişlerini sıktı. Meme ucunu ağzıma aldım, dişlerimi sertleşmiş tepeye doğru sürükledim, elimi karnına ve aşağıya doğru takip ettim. Başparmağım klitorisini buldu ve onu daha da sert sikmeye başladığımda nefesi kesildi, daha da hızlı hareket etti. Tüm ustalığım gitmişti, sadece onun doruk noktasını hissetmem gerekiyordu, kendiminkini bulmadan önce onu serbest bırakmam gerekiyordu. Aniden omzunu ısırdım, kurdum onu sahiplenmeme saçmalığından bıkmıştı.

Benim, benim, benim.

Isırmamla birlikte sertleşti ve haykırdı, vücudu titriyordu, sanki sonunda kendini bırakmak için acının o küçük kenarına ihtiyacı varmış gibi. Beni sıkıca kavradı ve son bir hamleyle kendi doruk

noktama ulaştıım, bunu yaparken omzunu bıraktım. Omzundan aşağı bir kan damlası kaydđ ve ben

Isırığını usulca yalayana kadar hevesle teninden yaladım. Bir tıslama sesi çıkardı ve ben de isteksizce uzaklaştım ama sadece dudaklarımız buluşabilsin diye. Birbirimize karşı nefes nefese kaldık, sadece birbirimizi içimize çekiyorduk. Yumuşak nefeslerini emdim, arka arkaya iki orgazmdan sonra bile hala bir şekilde onun için çaresizdim.

Sonunda Rune'u kollarıma aldım ve ben ağaca yaslanana kadar bizi hareket ettirdim. Göğsüme yaslandı. Kalbinin hızla attığını hissedebiliyordum, ritmi benimkiyle eşleşiyordu. Kokusu beni tekrar etkiledi ve hemen sertleşmeye başladığımı hissettim.

Tekrar.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Evet, dayanıklılığım iyiydi ve genellikle birkaç raunt dayanabilirdim. Ama orgazm olalı tam anlamıyla bir dakika olmuştu. Doğaüstü olabilirdim ama Süpermen değildim.

Bir şeyler ters gidiyordu. Kızışmalarda birden fazla kez boşalmak yaygındı. Dişinizin kokusu sizi tekrar tekrar uyandırabilirdi... ama yine de genellikle biraz gecikme süresi vardı.

Kokusu başımı döndürüyordu. Açık havada olmamıza rağmen, az da olsa esinti vardı. Havaya nüfuz etmişti, yoğun ve ağır. Aldığım her nefeste arzu içimde titreşiyordu.

Tekrar onun sıcaklığına girmek için çaresizce ona doğru hamle yaptım... ve sonra uzaktan bir kurdun uluma sesini duydum. Kucağımdayken ona bir kez daha girip çıkmaya başladığımda ilk seferinde bunu görmezden geldim.

Ve sonra daha fazla uluma ilkinde katıldı. Sesleri, yüzüme çarpan keskin bir rüzgârla birleşince, bir anlığına düşünmeme izin verdi.

Kokusunun gücü, ezici şehveti, hiç bitmeyen doğası... Bu normal bir ateş değildi.

Lanet olsun. Buradan çıkmamız gerekiyordu. Hemen. İçinden kayarak çıktım, ikimizden de acı dolu bir çığlık yükseldi. Onu yavaşça yere bıraktım ve harap olmuş gömleğimi umutsuzca kaptım. Toprakta ovuşturduktan sonra yüzüme bastırdım ve Rune'un kokusunu bastırmak için toprak kokusundan derin bir nefes aldım.

Pek işe yaramadı.

Atılmış kot pantolonumun içine girdim ve ardından Rune'un elbisesini kaparak ona uzattım.

Bana sürtünmeye çalıştığında ona yatıştırıcı bir şekilde "Şunu giy tatlım," dedim. Hareket etmek için hiçbir çaba göstermedi ve onu nazikçe iterken lanet ettim, gömleğimi yüzümden uzaklaştırırken nefesimi tuttum, böylece elbisesini tekrar kaydırabilirdim.

Ormanda bir hırıltı yankılandı, ardından daha fazlası geldi. Kanım dondu. Bu sesi tanıyordum. Daha önce bir kez duymuştum ve asla unutmamıştım. Onlar melezdi. Yabani kurtları yakalayıp öldürmek için gönderilmiş kiralık silahlar. Tecrübelerime dayanarak vahşi olmayan kurtları da avladıklarını biliyordum. Melezler yarı vampir yarı şekil değiştirendi. Vampirler üreyemediği için kimse nereden geldiklerini bilmiyordu. Ama korkunç piçlerdi ve eğer Rune'un yeni kokusunu almışlarsa, ki bunu kaçırmak imkânsızdı, başımız büyük beladaydı. Sanırım psikopatı da yanımda getirmeliydim.

Rune'un kokusu bana tekrar çarptı ve dehşet ve şehvet içinde haykırdım. Yakınımdan bir hırıltı daha geldi ve sesin getirdiği korku omurgamdan aşağı yankılandı ve kirle kaplı gömleğimi kapmamı sağladı. Kokuyu bastırmak için yüzüme sardım. Buradan çıkmamız gerekiyordu. Hemen.

Rune'u kucağıma aldım ve bana sokulurken yüzümü ondan uzak tutmak için elimden geleni yaparak beceriksizce yola doğru geri koştum.

Eğer avcılar bizi öldürmezse, Rune beni öldürecekti.

Ama dürüst olmak gerekirse ne biçim bir yol.

Arabaya bindik ve Rune bana karşı inledi, kalbimi kırdı ve aletimi bir kaya kadar sertleştirdi.

Yakınlarda yine bir hırıltı duyuldu. Hay sikeyim.

Onu koklayabilmek için kendimi durdurmak zorunda kaldım.

Kendimi kontrol edemiyordum, düşünemiyordum. Camlar kapalı olsa bile onunla bir arabada dayanmamın imkânı yoktu. Ve bu ikimizin de hayatına mal olabilirdi. Seks sonrası kokusu çok daha güçlüydü, inkar edilemezdi. Bir saniye sürdü ve sonra kendimi aptal gibi hissettim. Bu çok canımı yakacaktı. Ama koku alma duyumdan kurtulabilmemin tek yolu buydu. İhtiyacım olacağını hiç bilmediğim hayat tavsiyesi için teşekkürler *Kara Dul*.

Aletimin onu ne kadar çok istediğini görmezden gelerek Rune'u arabaya attım ve hızla sürücü tarafına geçtim. Çaresizlik içinde burnumu direksiyona çarptım, burnumdaki koku almamı sağlayan siniri etkili bir şekilde kopardım ve aynı zamanda korna sesinin ormanda yankılanmasını sağladım.

"Kahretsin," dedim dişlerimi sıkarak, acı tüm kafatasımda yankılanırken. Dünya etrafımda dönerken tek görebildiğim yıldızlardı. Acı hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ama en azından artık koku alamıyordum. Kendinize travmatik bir beyin hasarı vermiş olmanıza rağmen hala saatlerdir olduğundan daha iyi düşünebiliyor olmak garip bir kavramdı. Başımı sallayarak görüşümü netleştirmeye çalıştım. Sinir iyileşecekti, doğaüstü iyileşmemi kontrol edemiyordum. Ve süreci tekrarlamam gerekecekti. Bu berbat olacaktı.

Kafam netleştiğinde ve arabamı kullanabilecek kadar iyi görebildiğimde, arabayı sürdüm ve yolda hızla ilerledim. Rune şimdi yanımda inliyordu, elleri aynı anda hem seksi hem de dehşet verici bir şekilde umutsuzca vücudundan aşağı kayıyordu. "Bebeğim, kendine gelmeni istiyorum," dedim ona, kendimden ve tüm dünyadan nefret ederek çünkü acı içinde kıvranıyordu. Bir kurt kızgınlık dönemindeyken sürekli ilgiye ihtiyaç duyar.

Rune hıçkırmaya başladı, kollarını sıkıca kendine doladı ve sanki kalbini kırıyormuşum gibi bana baktı.

Cehennem gibiydi. Ve daha da kötüsü, burnum iyileşmeye başlamıştı, yani yakında yüzümü bir şeye çarpmam gerekecekti.

Zihnim çalkalandı, keşke Şekil Değiştiren Biyolojisi dersinde bir kurdun ateşinden bahsederken daha dikkatli olsaydım diye düşündüm. Elimi alnına götürdüm ve ne kadar ateşli olduğunu fark ettiğimde tısladım.

"Lanet olsun!" Dikiz aynasına baktığımda uzaktan bir kamyonun yaklaştığını gördüğümde hayal kırıklığı içinde direksiyona vurdum. Rastgele bir kamyon olabilirdi ama içgüdülerim bana aksini söylüyordu. Kamyon neredeyse benim kadar hızlı gidiyordu ve arabam yüz kilometreyi zorluyordu.

Rune aniden kucağıma tırmanmaya çalıştı ve sanki ele geçirilmiş gibi pantolonuma yapıştı. Onu nazıkçe koltuğuna geri iterken "Bebeğim, lütfen," diye yalvardım.

Birden aklıma geldi. Kurtlar bir kızışma sırasında akıllarını kaçırdıklarında ihtiyaç duyulan şey acıydı. Kızlarına bir tokat gibi de değil. Akılsız bulanıklığı kıracak bir şeye ihtiyaçları vardı. Kızgınlığı ortadan kaldırmazdı. Ama beynindeki sisi biraz olsun dağıtabilirdi, böylece en azından neler olup bittiğinin biraz olsun farkına varabilirdi. Ve ne olup bittiğini bilmesine çok ihtiyacım vardı.

Çakımı pantolonumdan çıkarırken elim titredi. Kusacak gibi hissettim. Bunu gerçekten yapabileceğimden emin değildim. Kamyonun bize gittikçe yaklaştığını gördüğümde kararımı verdim ve bu arabanın gidebildiği kadar hızlı gidiyordum. Rune kendini bana doğru fırlattı ve düşünmeme izin vermedim. Onu bacağından bıçakladım.

Şok olmuş çığlığı arabada yankılandı, omurgamdan aşağı indi ve beni kendimden iğrenerek kuru kusmaya zorladı... tüm bunlar arabayı yolda saatte yüz mil hızla sürerken oldu.

Cehennem gibiydi.

Rune'a baktım ve onun şaşkınlıkla etrafına bakındığını gördüm. "Neler oluyor?"

"Rune, tatlım. Ne hatırlıyorsun?" Ben sordum. Yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı ve yaralı

bacağını tutarken rahatsız bir şekilde kıpırdanıyordu, bu yüzden hala hissettiğini biliyordum.

sıcağın etkileri. Ama ilk kez gözleri berraktı, gözbebeklerinin sönmüş siyahının yanından mavi bir şerit görünüyordu.

O bir şey söyleyemeden arkadan çarptılar. Arabamız ileri doğru uçtu ve ben bir şekilde aracı sabitlemeyi başarana kadar yolun her tarafına kaydı. İyi olduğundan emin olmak için Rune'a baktım. Koltuğuna yapışmıştı, güzel yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

Bir ping sesi aniden arka cama çarparak camı milyonlarca parçaya ayırdı.

Rune çığlık atarken "Siktir," diye homurdandım ve bize çarpmasını zorlaştırmak için aracı yolun her tarafına sürmeye başladım. Sürücü tarafındaki arka cama bir kurşun daha isabet etti ve o da parçalanarak üzerimize daha fazla cam yağmasına neden oldu. Torpido gözünü açtım ve arabayı saatte yüz on mil hıza doğru iterken silahımı çıkardım.

Lütfen, Ay Tanrıçası, içimden yalvardım. Rune'u kurtarmama yardım et.

Bir süredir ilk kez dua ediyordum.

En azından bir gözümü yoldan ayırmamaya çalışarak Glock'umu arkama doğrulttum ve birkaç el ateş ettim. Kamyonet mermilerden kaçmak için direksiyonu kırdı. Arabanın kontrolünü kısa bir süreliğine kaybettiğim ve neredeyse yoldan çıktığımız gerçeği olmasaydı biraz kazanabilirdik.

"Bebeğim. Bunu almanı istiyorum," diye yalvardım ona, arabayı bir köşeden döndürürken, bu hızda kolay bir iş değildi.

Başının iki santim üstündeki koltuğa bir kurşun isabet etti ve ben de küfür ederek yolun karşısına doğru kaçınma manevraları yapmaya başladım. Rune'un koltuğuna iki kurşun daha isabet etti ve onu tek elimle tutarak mümkün olduğunca aşağıya itmeye çalıştım.

Koltuktaki kurşun deliklerine baktım ve neredeyse mükemmel bir çizgi halinde olduklarını görünce şok oldum. Şerefsizler bizimle oyun oynuyorlardı.

"Rune. Bu silahı al. Kamyona ateş etmeni istiyorum. Yolu gözlemek zorundayım."

Silahı iki eliyle tutarken "Hiç ateş etmedim," diye bağırdı, gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

"Bebeğim, bunu yapabilirsin," diye ona güvence verdim, kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissetmeme rağmen.

korku ve adrenalinin vücudumda dolaşmasından dolayı göğsüm sıkışıyor.

Yüz hatlarını çelikleştirdi, gözlerinde kararlı bir bakış vardı. Derin bir nefes alarak koltuğunun kenarından baktı ve silahını doğrulttu. "Tamam. Sadece kamyona ateş et. Bunu yapabilirsin," diye mırıldandı kendi kendine. Kendimizi içinde bulduğumuz boktan gösteriye rağmen dudaklarımda bir sırıtış belirdi. Çok tatlıydı.

Atış yön değiştirip kamyon yerine yanından hızla geçtiğimiz bir ağaca isabet ettiğinde gözlerini kapattığını geç de olsa fark ettim.

"Tamam tatlım, aç şu lanet gözlerini," dedim ona elimden geldiğince nazikçe.

"Özür dilerim," diye ciyakladı ve sonra dişlerini sıkarak kamyona ateş üstüne ateş etmeye başladı. Nişancılığı aslında oldukça iyiydi ve kamyon onun atışlarından kaçınmak için yön değiştirmeye başlamak zorunda kaldı.

Tekrar ateş ettiler, Rune'un dışarı baktığı yerin diğer tarafındaki koltuğa isabet etti ve Rune koltukta daha aşağıya eğildi.

Hikayelerden avcıların usta nişancılar olduğunu biliyordum. Sanki bizimle oynuyorlardı... ya da bizi canlı istiyorlardı.

Bizi kazıyın. Sanki Rune'u canlı istiyorlardı.

Böyle bir şey olmayacaktı.

"Bebeğim. Şimdi direksiyona sen geçeceksin, tamam mı?"

"Tamam," dedi nefes nefese, sanki onu yakmış gibi silahı bana doğru itti. Direksiyonu kavradı, orta konsolun üzerine garip bir şekilde eğilerek arabayı yolda tutmaya çalıştı.

Ben de gaz pedalına basmaya devam ettim. Daha önce de öğrendiğimiz gibi, onun benim önüme geçip araba kullanması için bir yol yoktu.

Bize tekrar ateş ettiler, bu sefer tampona ateş ediyorlardı. Oynamaya çalıştıkları oyundan yorulmaları ve bir lastiğe ateş etmeleri an meselesiydi. Onlar yoldan çekilmeye çalışırken döndüm ve tekrar tekrar ateş ettim.

"Evet," diye tısladım, kamyonun sürücüsünün geriye doğru sallandığını ve ardından araçtaki diğer yolculardan birinin üzerine atlayıp direksiyonu tutmaya çalışmasıyla kamyonun yoldan çıktığını gördüm.

Kamyonları doğruca bir ağaca çarparken yumruğumu havaya salladım, metalin acımasızca çıtırdama sesi kulağıma müzik gibi geldi.

Geri döndüm ve hızla uzaklaşırken direksiyonu geri aldım. "Rune, iyi iş çıkardın bebeğim," dedim onu kendime doğru çekerken.

Titriyordu, korku ve adrenalinin bir karışımı olduğundan emindim. Ve kahretsin... şimdi dikkat ettiğim için, onun uyarılma kokusunun tekrar boğucu olmaya başladığını fark ettim, bu da burnumun iyileştiği anlamına geliyordu.

Orospu çocuğu.

"Direksiyonu tekrar al," dedim ve direksiyonu tekrar almadan önce sorgulayarak bana baktı.

Silahı elime aldım ve tekrar burnuma vurdum, yüksek sesle bir küfür savururken her yere kan sıçradı.

Ben kokusuz havadan büyük yudumlar alırken Rune şaşkınlıkla inledi.

Bir dakika sonra "Tamam, buldum," dedim ve aynı anda telefonumu kapıp sulu gözlerle Daxon'ın numarasını çevirdim.

"Burası biraz meşgul," diye homurdandı ve arka planda bir adam bağırduğında Rune yanımda irkildi. Daxon'ın adama ne yaptığını ancak hayal edebilirdim.

"Rune'u buldum," dedim ona.

Gürültülü bir çarpışma oldu. "Neredesin? Hemen geliyorum!"

"Bizimle kulübende buluş."

"O zaten sende mi? Ne zamandır? Sen bir pisliksin, Wilder."

Yüzüme kamyon çarpmış gibi hissetmeme rağmen sırtıtmaktan kendimi alamadım. "Bizimle orada buluş," dedim ona.

"Onu benim evime getirin." Ve tekrar küfretti. Bir el silah sesi duydum ve az önce işkence ettiği kişinin işini bitirdiğini düşündüm.

"Ve Daxon. Hazırlıklı olun."

"O orospu çocuklarının her birini öldüreceğim," diye hırladı, ona Rune'a korkunç bir şey yapıldığını söylemek üzere olduğumu varsayıyordu.

"Bir çeşit mega ateşi var. Araba kullanabilmek için iki kez burnumu kırmak zorunda kaldım."

Uzun bir sessizlik oldu. "Oh," diye mırıldandı, belli ki şok olmuştu.

Rune bu noktada inlemeyi seçti, ateşi yeniden yükseliyordu. Telefondan bir aracın ateşleme sesi geldi ve Daxon'un çoktan yola çıktığını anladım.

"Ve bir şey daha var," dedim ona, az önce kaçtığımız şeyi düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu.

"Melez avcılarını Rune'un kokusunu aldı. Bizim peşimizdeler." "Kahretsin," diye homurdandı Daxon. Siktir gerçekten.

Telefonu kapattım ve Rune seksin vücut bulmuş hali gibi bir ses daha çıkarırken solmakta olan ışığa doğru hızla ilerledim.

Uzun bir yolculuk olacaktı.

Lkoltukta titriyor, bacaklarıma sıkıca sarılıyordum. Her an daha fazla avcının ortaya çıkıp bizi vuracağından emin bir şekilde arkama bakmaktan kendimi alamıyordum.

Bunu vücudumda zonklayan azgın şehvetle birleştirdiğimde berbat bir haldeydim.

Kurt avcıları gerçekten vardı.

Hayat yeterince acımasız olmadığı için, dışarıda kurt şekil değiştirenleri avlayan melezler de vardı.

Tam da hayatın daha da zorlaşamayacağını düşünürken.

Kalçamdaki bıçak yarasını Wilder'ın arka koltukta bulduğu eski bir gömlekle sarmayı başarmıştım ama yine de fena halde acıyordu. Neyse ki Wilder bacağıma çok derin bir bıçak saplamamıştı ama yine de çok kanamıştı. Oturduğum koltuk kaplanmıştı. Yara beni ele geçiren uyarılmanın bir kısmını dağıttı... şok ve acı kafamdaki çılgın sisi neredeyse anında temizledi. Ama kalıcı değildi. İyileşmeye başlamıştım bile. Vücudumun derinliklerindeki arzuyu hissedebiliyordum, kıvrılıyor, ileri atılma şansını bekliyordu. Karnımın çukurundaki yoğun ısı gitmeyi reddediyordu ve Wilder bana her dokunduğunda, beni sikmezse öleceğime ikna oluyordum.

Kendimi bu kadar kontrolsüz hissetmek dehşet vericiydi ama yine de kendimi durduramıyordum.

Wilder sürücü koltuğundan ciddi bir ifadeyle bana baktı. Bir an için az önce yaşadıklarımızın çılgınca bir şaka, belki de bir halüsinasyon olduğunu umdum. Ama tabii ki bu benim aptallığımdı.

Şoför koltuğunda yanımda oturan muhteşem adama bakarak vücudumun verdiği tepkiyi dağıtmaya ihtiyacım vardı. Burnunu kırdığı yerden yüzüne sıçrayan kanla bile çok güzel görünüyordu.

İçimde delice bir şehvet patlaması oldu ve kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım.

"Melezler nasıl var olabiliyor ki?" Sertçe yutkundum, zihnimde yarı kurt, yarı vampir bir canavarın gerçekte neye benzeyeceğini hayal ettim ve bunu yaparken sakin kalmaya çalıştım. Yapmak istediğim şey çılgılık atmak, ağlamak ve her şeyi içime atmaktı çünkü başıma kötü şeyler gelmesinden çok yorulmuştum. Annemi kaybetmiş olmak... gerçek annem olmadığını öğrendikten hemen sonra ve Alistair'in pençesinden yeni kurtulmuş olmak beni içten içe öldürüyordu. Başka bir şeyle başa çıkabileceğimden emin değildim.

Dünya arabanın dışında yanımdan geçip gitti ve Wilder yüzüme düşen saç tellerini kulağımın arkasına iterken sessizdi.

"Kökenleri hakkında hiçbir fikrim yok. Öğrenmeye çalıştım ama her seferinde başarısız oldum."

"Ama şimdi kokumu aldılar ve benim için geliyorlar. Tabii ya. Onlarla daha önce karşılaştın mı? Sanırım karşılaştınız." Saçmaladığımı duyuyordum ama endişe omuzlarımda düğümlenirken

kendimi durduramıyordum.

"Rune, bebeğim, sakin ol. Evet, onlarla daha önce de karşılaştım. Ama şimdilik derin bir nefes almanı istiyorum."

Hayatımın parçaları dağılmıştı... kırılmıştı ve onları tekrar bir araya getirmeye nasıl başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Başımı salladım, bunun üstesinden gelmem gereken başka bir engel olmasını istemiyordum. Korku göğsümü tırmalıyordu ama bu yeni bir şey değildi. Korku yıllardır benim değişmez yoldaşım olmuştu. Artık bundan bıkmıştım. Son zamanlardaki tüm değişikliklere rağmen, her zaman hayatım için kaçıyordum. Bir parçam sakinliğin nasıl bir his olduğunu unutmuş, her zaman arkamı kollamamanın verdiği hissi unutmuş ve en kötüsünü beklemeden hayattan nasıl keyif alacağımı unutmuştu.

Wilder arabayı sürmeye devam etti, sık sık bana bakarak yanımda olduğunu hissettirdi. Eğer şu anda o olmasaydı, tam bir karmaşa içinde olurdum. Tüm endişelerimi bir kenara bırakmak için, Alistair'in beni kasabadan kaçırdığı andan anneme ve hatta barda olanlara kadar her şeyi ona anlattım. İlk başta cevap vermedi, bu da beni endişelendirdi.

"Gerçekten kırıldım, değil mi?"

"Hayır, öyle şeyler söyleme," diye beni rahatlattı, dizimi sıkıca tutuyordu. "Senin hakkında anlamadığımız çok şey var ama öğreneceğiz." Durakladı, bana hızlıca baktı ve gülümsedi, yüzündeki ifade yumuşadı. Sonra sordu: "O adama gücünle vurmadan önce hissettiğin garip bir şey var mıydı?"

"Dürüst olmak gerekirse, bana dokunacağı korkusu. Daha yeni Alistair'den kaçmıştım ve başka bir adamın bana doğru gelmesi... beni dehşete düşürdü. İçimde bir şeyler koptu ve bir de baktım ki onu bir şekilde zaplamışım. Nereden geldiğini bile bilmiyorum." Sonra aklıma bir fikir geldi. "Ama gücün, kurt formumdayken arkamda bıraktığım ayak izleriyle aynı renkte olduğunu fark ettim," diye düşündüm.

"Hmm. Aslında mantıklı, çünkü içinizdeki aynı güç kaynağından besleniyorsunuz. Bunun ne anlama geldiğini bulacağız, sana söz veriyorum." Sesi kararlıydı ve umutsuzca ona inanmak istiyordum.

Zihnim kontrolden çıkıyordu ve artık kendimden bahsetmek istemiyordum, bu yüzden ona "Bana bu melez avcılardan biraz daha bahset. Biriyle ne zaman karşılaştın?"

Hemen cevap vermedi ama gözlerini yola dikti. "Hatırlamak istediğimden çok daha fazla kez. O piçler acımasız ve bizim gibi kurt değiştirenleri bu dünyada ortadan kaldırılması gereken kötülük olarak görüyorlar."

"Ama onlar yarı şekil değiştirenler, bu düşünce süreci mantıklı bile değil." Wilder omuz silkti, belli ki benimle aynı fikirdeydi.

"Bunu söylemek bile aptalca geliyor ama şimdiye kadar vampirlere inanmıyordum bile." Bu kısım hâlâ zihnimde dönüp duruyordu. Kendime eğer kurt değiştirenler varsa elbette diğer doğaüstü canlılar da vardır dedim ama nedense hâlâ şok edici geliyordu.

Wilder önümüzdeki şeritte birini solladı, sonra konuşmaya başladı. "İstesem de unutamayacağım bir an vardı. Diğer iki sürü üyesiyle birlikte şehir dışına seyahat ediyordum, kaçmakta olan dişi bir kurt şekil değiştireni, onu damızlık olarak isteyen başka bir sürüden kurtarmaya gidiyordum."

Boğazımdaki düğümleri yuttum, bu dünyadaki çirkinlikten gerçekten tiksiniyordum; kadınlara bir hiçmiş gibi davranılması iğrençti. Alistair'in malikânesine getirdiği kadınların çığlıklarını, acılarının akıldan çıkmayan sesini, zalimliğinin sonunun gelmediğini neredeyse duyabiliyordum.

"Kız başka bir sürüden yardım istedi, o da durumu hakkında benimle temasa geçti. Ama o

zamanlar daha genç ve aptaldım, yanımdaki iki adam dışında destek olmadan oraya gittim... duruma daha yakından bakmadan."

"Peki, ne oldu?" Söylediği her kelimeye asılarak sordum.

Cevap vermeden önce boğazından acı dolu bir hırıltı geçti. "Oraya vardığımızda kız ayak bileklerinden ağaca asılmış ve boğazı kesilmişti. Onu kan kaybından öldürmüşler. Asla kurtarılmaması gerekiyordu. Zavallı kızı daha fazla kurt çekmek için yem olarak kullandılar. Diğer sürüdeki bağlantı avcılarla bir anlaşma yapmıştı... Sürüsünü kurtarmak için diğer kurtadamları cezbetmesi gerekiyordu. Ve tabii ki enayiler de ben ve iki adamımdı. Tuzağa düşürüldük. Adamlarım vahşice öldürüldü ve ben kanlar içinde, kırık kemiklerle zar zor kurtuldum." Saç çizgisinin içinden kulağının dibine kadar uzanan iyileşmiş bir yara izinin bulunduğu kulağını geriye çekti.

Şimdiye kadar her santimini bildiğimi sanıyordum, belli ki birkaç noktayı gözden kaçırmışım.

"O gün ölmememin tek nedeni, otoyolda tökezleyerek ilerlerken yanımdan geçen bir insanın iyiliği idi. Beni avcılarının elinden aldı."

Nefesim kesildi, her şeyi hayal ettim.

"Dersimi aldım ve bir dahaki sefere onlarla yolum kesiştiğinde iyiliğimin karşılığını verdim, birkaçını hakladım." Sesinin tonu giderek koyulaşıyordu ve konunun sinirlerine dokunduğunu söyleyebilirdim. Direksiyonu sıkıca kavradığı için parmak eklemleri de bembeyaz olmuştu.

"Bu çok korkunç." Alistair'in bu avcılardan bahsettiğini hiç hatırlamıyordum ama tabii ki tüm konuşmalarını da bilmiyordum.

Ondan sonra sessizliğe gömüldük ve sessizlik sağır ediciydi. Bu benim de kaderim miydi, tıpkı o zavallı kurt kız gibi? Burada Alistair'den daha zalim biri olamaz diye düşünüyordum. Delirmeden önce kısa bir süreliğine de olsa bir tatile ihtiyacım vardı.

"Amarok'ta onlara karşı ne kadar güvendeyiz?"

"Avcılar tarafından hiç ihlal edilmedik, bu yüzden şimdilik hepimiz güvendeyiz. Ama geri döner dönmez korumaları artıracakım." Ciddileşmişti ve yapması gereken her şeyi gözden geçirirken aklından geçen düşünceleri neredeyse duyabiliyordum.

Onun stresini hissettikçe kalbim daha da hızlanıyor, ciğerlerime sert nefesler girip çıkıyordu. Paniğim aslında şehvete yardımcı olsa da, onu zihnimin ön saflarından uzaklaştırmak Wilder'ın taşıdığı yükü gördüğümde kendimi sakın hissetmeme yardımcı olmadı.

Uzandım ve elimi güçlü koluna koydum, onun benim için olduğu kadar benim de onun için orada olduğumu bilmesini istiyordum. "Tüm bu saçmalıkları birlikte çözeceğiz."

"Çok güzelsin, için de dışın da." Bana doğru baktığında dudaklarında bir gülümseme belirdi ve eğilip elimin arkasını öptü. "Belki de uyumaya çalışmalısın, güzelim. Biraz yolumuz var."

Başımı salladım ve sırtımı koltuğuma yasladım, sonra fırtına bulutlarının tepemde toplanıp ay ışığını çaldığı pencereye döndüm. Kalp atışlarım sakinleşmeyi reddediyordu. Tek düşünebildiğim kasabaya dönmek ve normallik hissini, evde olma hissini yaşamaktı. Tesadüfen karşılaştığım bu yerin, büyüdüğüm evden daha çok evim olması garipti... kasaba halkının çoğundan gördüğüm korkunç karşılamaya rağmen.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü gözlerimi açtığımda Amarok'a doğru gidiyorduk. Gece her yeri kaplamıştı ve kasabayı tekrar göreceğimi düşündükçe midemde bir heyecan oluşuyordu. Alistair'le birlikteyken burayı hiç görmediğime inandığım birkaç an olmuştu. Her şeyi yeniden göreceğimi düşündükçe gülümsüyordum.

Yolun kıvrımını takip ederek Daxon'ın evine doğru ilerledik ve Wilder'ın beni Daxon'a bırakmakla ilgili bir şey söylemesini bekleyerek gerildim. Yine de tek kelime etmedi, sadece ciddi gözlerle beni izledi.

Arzu beni ele geçirmekle tehdit ederken boğazımdan kısık bir ses yükseldi. Bacağıma baktığımda neredeyse iyileşmiş olduğunu görebiliyordum. Muhtemelen yakında aklımı

kaybedecektim.

Daxon'ın evi görüldüğünde Wilder aniden, "İsteseydin sana dünyayı verirdim," dedi. Sözlerinde bir gerginlik, neredeyse acı veren bir kalp ağrısı vardı. Demek istediği anlaşılmıştı ve her ne kadar eğilip onu öpmek istesem de kontrolümü kaybetme riskini göze alamazdım. Anlamış olmalı ki Daxon'ın evine varmadan önce de bana veda öpücüğü vermeye çalışmadı.

"Sen ve Daxon... benim her şeyim olmaya başladınız." Bunun her ikisi için de hassas bir konu olduğunun farkında olduğum için daha fazla zorlamadım. Aralarındaki kavgaları görmüştüm ve Miyu'nun düğünü sırasında ikisinin de bana bakıp içlerinden birini seçmem için yalvarışlarını hâlâ hatırlıyordum.

Bu, kalbimi ikiye ayırmamı ve sonra hangi parçayı saklayacağımı seçmemi istemek gibi bir şeydi. Böyle bir kararın ağırlığı ruhumu ezerdi.

Wilder, Daxon'ın ahşap kulübesinin önüne park etmişti, arabanın motoru hâlâ çalışıyordu. İçeride ışıklar yanıyordu ve perdelerin arkasında bir figürün hareket ettiğini görebiliyordum. Daxon evdeydi. Onu bir dakika içinde göreceğimi düşününce arzum arttı.

"Eğer istediğin zaman gelip seni almamı istersen, onun telefonunu kullan ve beni ara. Hemen gelirim." Wilder'ın sesi endişeliydi, sanki ona hemen gitmek istediğimi söyleyeceğimi umuyordu.

"Biliyorum." Emniyet kemerimi çözerek eğildim ve alnımı onunkine bastırdım, kendimi onun üzerine atlamamak için zor tuttum.

"Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum," diye fısıldadı kısık sesle. "Ben de," diye cevap verdim.

Benimle gelmeyeceği gerçeğinde neredeyse sarsıcı bir şey vardı. Ama Daxon'ın kulübesine adımımı atar atmaz neler olacağını biliyordum ve hiçbirimizin bunun bir grup aktivitesi haline gelmesini kabullenmeye yakın bile olmadığımızı biliyordum.

"Tamam, gitsen iyi olur." Ortamı yumuşatmaya çalışarak sırttı ve Ay Tanrıçası, büyüleyiciydi.

Dışarıdaki ışıklar yandığı için evin dışında parlak bir ışık parlıyordu. Dışarı baktığımda Daxon'ın kapıda durduğunu ve kapıyı ardına kadar açık tuttuğunu gördüm. Loş ışıkta bile gözlerinin altındaki gölgeleri görebiliyordum ve bakışlarında beni görmekten duyduğu yürek burkan acıyı görebiliyordum. Benim ona olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı.

Arabadan çıktım ve Wilder'a bir öpücük gönderdim, sonra beni içeri sokan Daxon'a doğru kısmen topallayarak ilerledim ve kapıyı arkamızdan kapattım.

Hemen havayı kokladı ve beni görünce çenesini sıkarak inledi.

"Daxon, bir şeyi bilmen gerekiyor." Kelimeler dudaklarımdan döküldü ve ardından kokumla, kontrolümü kaybetmemle, bacağımdaki bıçak yarasıyla ve Wilder'ın beni neden bıçakladığıyla ilgili bir sürü açıklama geldi.

Daxon'ın boğazından bir hırıltı koptu, güçlü göğsünden çıkan çığ, ilkel bir sestti. Az önce ona söylediklerimi anlayıp anlamadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama onun hayvani yönünü duymak bana bir şey yaptı. Ondan başka her şeyi unutmamı sağlayan bir düğmeye bastı. Bana doğru geldi ve ben kıpırdayamadım, kıpırdayamadım. O gözlerin vaat ettiği her şeyi istiyordum.

"Ağırdan almak yok. Seni kaybettiğimi düşünmek canımı yaktı. Ve şimdi, seni sert ve benim istediğim gibi istiyorum," diye homurdandı. Bir eli başımın arkasına gitti, saçlarımı yumrukladı, geriye yatırdı, diğeri bir göğsümde, sıkıyor, beni ihtiyaçla canlı canlı yakıyor.

Ağzı boynumdaydı, uzun darbelerle beni yalıyordu ve kapalı tutmak için savaştığım şehvet dolu sel kapılarımda ardına kadar açıldı.

"Kahretsin, kokunu özledim. Tadını. Çok tahrik olduğunda çıkardığın o sevimli sesleri, tüm kontrolünü kaybediyorsun. Hepsini istiyorum."

Nabzım kulaklarımda çınılıyordu, tüm vücudum onun sözlerinden, beni saf ateşteki hayvanlarmışız gibi sahiplenmeye başlamasından kaynaklanan artan uyarılmayla karıncalanıyordu... ki sanırım öyleydik.

Soluk soluğa aldığım nefesler arasında kafamda pek bir anlam ifade etmeyen kelimeler mırıldandım. Aynı hızla beni serbest bıraktı ve kolumu sertçe kavrayarak topuklarım üzerinde dönmemi ve yüzümü ondan çevirmemi sağladı.

"Çok endişelendim. Delirmek üzereydim."

Bu güçlü, muhteşem adamın kontrolü altında olduğum için nefesim kesildi. Ve beni tüketen, aklımı kaybetmeme neden olan açlıkla savaştım, ama parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gitti.

Her zaman istediğim türden bir erkeğin şefkatli ve yumuşak olacağını düşünmüştüm ama daha fazla yanılamazdım. Daxon ve Wilder'ın yanındayken tüm kontrolümü kaybediyor ve onlar tarafından domine edilmeyi arzuluyordum. Bana şaplak atmalarını, beni becermelerini, çok daha fazlası için beni acıtmalarını istiyordum. Aramızdaki şey hayvani ve kirliydi. Ve ben buna bayılıyordum.

Beni öne doğru iterek duvara yasladı ve elbisemi yırtarak vücudumdan ayırdı. Parçalara ayrıldı. Çıplak duruyordum, dayanılmaz bir ihtiyaçla titriyordum.

Bana davranışıyla ilgili her şey, vücudumdaki kıyafetleri yırtma şekli sert ve erkeksiydi ve her tarafım titriyor, arzu içinde boğuluyordum.

"Daxon," diye yalvardım.

Fermuarının sesi ve kıyafetlerin yere çarpması bunu takip etti. Arkamdan yaklaşırken yakıcı bir sıcaklık üzerime bastırdı. Elektrik yükü gibi hissettiren şey doğrudan bacaklarımın arasına doğru ilerledi, basit dokunuşu o kadar derin bir acıya neden oldu ki, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu sessizce inledim... buna ihtiyacım vardı.

"Seni iştahetleyeceğim, seni benim yapacağım, senden aldığım kokuyu sonsuza dek yok edeceğim. Güven bana, bebeğim. Seni çok iyi becereceğim."

Ona tüm kalbimle güvendim ve bana sunduğu her şeyi kucakladım.

Nefesleri kulağımı ve yanağımı yıkadı.

Kalp atışlarım göğüs kafesime doğru açlıkla çarpıyordu. Eli kalçalarımın arasındaki sıcaklığı bulduğunda, dokunuşu belirsiz bir şekilde zorluydu, dokunuşunu karıştırdığı sıvı ateş boyunca kaydırıldı. Keskin, kısa nefesler aldım, ellerim kendimi sabit tutmak için duvara yapıştı.

İstediğini ne kadar hevesle aldığını görünce ürperdim ve bacaklarımı onun için daha geniş açtım. Bir parmağını içime soktu, sonra ikincisini. İnledim, her hızlı kalp atışında içim zonkluyordu.

İçime daha hızlı pompaladıkça daha çok inliyordum, kalçalarım kendi ritmiyle karşılık veriyordu.

Daxon'la ilgili her şey vücudumu alarma geçirdi, tepki verdi, daha fazlası için açlık çekti.

"İstediğin bu muydu?" diye kulağıma homurdandı, dudakları boynuma değiyordu.

Çılgınlıklarım, beni ne kadar hızlı kenara ittiği, beni kızdırdığı ve beni geri dönüşü olmayan bir yere çektiği için arttı.

Parmaklarını geri çekti ve bu sefer protesto için hırlayan bendim. Boğazımdan bir hırıltı yükseldi ve ne pahasına olursa olsun ona sahip olmalıydım.

Güçlü eller beni belimden kavradı ve yüzümü ona dönmem için döndürdü.

Önümde durup tüm çıplaklığımı içine çekerken kasları sıkılaştı, gözleriyle beni yuttu. Dudaklarını yalayışı bile beni ürpertiyor, kalçalarımın arasındaki nabız zonkluyordu. Bir de ağır siki vardı, çok büyüktü, ucu ıslaktı, iddiasını ortaya koymaya hazırdı.

Kahretsin, gerçekten sertleşmişti.

Daxon beni kendine doğru çekerken kükredi ve ağızlarımız çarpıştı. Ellerim göğsünün sert düzlüğüne düştü, nefeslerim yol boyunca bir yerlerde kayboldu. Tek hissettiğim vücudumun her yerine dokunuşu ve karnımın alt kısmına bastırıldığı sertliğinin hissiydi. Birbirimizi bir daha asla bulamayacağımıza inanıyormuşuz gibi, uzun zamandır kayıp aşıklar gibi öpüştük. Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim.

Daha yakın, sıcaktan patlamadan önce ona ihtiyacım var.

Güçlü eller belime düştü ve beni kavradı. Göz açıp kapayınca kadar ayaklarım yerden kesildi. Dili ağzıma daldı, elleri kıçımı kavrayıp sıkarken bacaklarımı onun etrafında kıvırdım. Sırtım duvara öptü ve bana doğru bastırdı, vücutlarımız birbirine çarptı. Ben onun öpücüğünde tamamen boğulurken ikimiz de yüksek sesle inledik. Diğer her şeyi, tüm endişelerimi unutmuştum.

Kalçalarını ayarlayarak ereksiyonunun ucunu yarığım boyunca kaydırды. İçime ittiği anda inledim, vücudum alev alev yanıyordu. Daha derine daldıkça nefes nefese kaldım, beni duvara yasladı ve aldı, aldı, aldı.

Ne kadar inanılmaz bir his olduğunu, içimde tutuşturduğu acı ve zevki ne kadar çok sevdiğimi haykırdım.

Ben.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve ben bu adama, soluk ela gözlerindeki vahşiliğe baktım. yontulmuş çene. Beni tamamen sahiplenişine.

Güçlü, yuvarlak omuzlarına tutundum, içimden kısmen çıkıp sonra tekrar içeri girerken bedenim titriyordu. Ritmini bulduktan sonra iki elini de omuzlarımın üzerinden duvara bastırdı.

"Dayan," diye emretti. "Seni öyle bir sikeceğim ki, izi kalacak. Beni kabul edeceksin."

Başımı salladım ve beni becerirken, kalçaları hızla pompalanırken ona sarıldım.

Bir kez daha kükredi, sesi içimde dalgalanıyordu. Çok sıkıydı, kasları gergindi, içimde tamamen kaya gibi sertti.

"Güvende olduğunu öğrendiğimden beri seni becermekten başka bir şey düşünmedim."

Daha yüksek sesle inliyordum, sesimi bulmak bir yana nefes almakta bile zorlanıyordum. İçime her boşaldığında kalçalarımı kıvrıyordum. Derin hırıltıları sarhoş ediciydi.

Uyarılma bir şelale gibi tırmandı, acımasızca çarptı ve onu geri tutma şansım yoktu.

Beni daha hızlı aldı ve bu sefer kolları etrafımda dolandı. İnledi, ikimiz de gergindik ve çok yakındık.

Orgazmım beni aniden vurduğunda ve hiçbir yerden gelmediğinde dünya kenarlarda bulanıklaştı, o kadar sertti ki sarsıldım, çığlık attım.

Tepkim Daxon'ın hırlamasına neden oldu, vücudu da aynı şekilde gergindi ve kendi patlamasına kendini kaptırdığı anda ağzı boynumun kıvrımına ve sağlam omzuma yapıştı. Keskin dişleri etimi kesti.

Acı omzumda patladı, ben onun adını haykırırken vücudum onun için paramparça oldu. Kasıldım, içimde zonklayarak beni doldururken tamamen çözüldüm.

Kendimizi ne kadar süre orgazmın içinde kaybettiğimizi bile hatırlayamıyordum ama sonunda dünyaya geri döndüğümüzde bedenlerimiz birbirine dolanmış ve terlemişti. Dudağındaki bir damla kanı yalarken başını omzumdan kaldırdı. Benim kanımı. Sonra yüzümü kavradı ve beni şiddetle öptü.

"Sen benim için dünyasın. Üzerinde yürüdüğün toprağa tapıyorum. Seni seviyorum," dedi tüm yüzümü öperken.

Gülümsedim, bitkin düşmüştüm ve kalbim daha hızlı atarken ona sarıldım. Bu sözleri duymak asla eskimeyecekti ve her söylediğinde içim eriyordu. İstedğim her şey buydu.

Daxon ve Wilder benimdi. Onları asla bırakmak istemedim.

Daxon beni duvara yasladı, bu kadar uzun süre aynı pozisyonda durmaktan yorulduğuna dair hiçbir işaret yoktu. "Bunu bitirmeye ya da gerçek dünyaya geri dönmeye hazır değilim. Sadece seninle işim bitmedi."

Gözlerimi kırıpıştırarak ona baktım, arzu içime işlerken düşünmekte zorlanıyordum. "Senden daha

fazlasını istiyorum, şimdi."

Öpüşmelerimiz daha da derinleşti, sertleşti ve aniden geri çekilip başını salladığında bir tura daha hazırdım.

"Daxon," diye umutsuzca inledim. Bakışları bandajlı uyluğuma kaydı.

Benden uzaklaştı ve güçlü ellerini kalçalarımaya koyarak beni ayağa kaldırdı. Yer ilk başta dengesiz gibi geldi ama ayağımı bastığım yeri buldum. Ona doğru adım attım, sanki biri beni ondan bu kadar uzakta olduğum için ikiye bölmüş gibi hissediyordum.

Yine başını sallıyordu. "Bir terslik var. Wilder bana söyledi. Sen de söyledin." Ve benden uzaklaştı, birkaç dakika sonra elinde bir çakmakla geri döndü.

Ama ben çoktan onun yanındaydım, elim sertleşmiş sikiinin üzerindeydi. "Lütfen Daxon, sana yakın olamamak canımı yakıyor."

Tereddüt etti, bakışlarımı tuttu.

Ani bir yanık kolumu kesti, keskin ve acı vericiydi. İrkildim, neredeyse Daxon'dan sıçrayacaktım. Orada duruyordu, elinde çakmak, alev titriyordu.

"Çok özür dilerim, tatlım." Yanık izinin kıpkırmızı olduğu ve canımı çok yaktığı koluma üfledim. "Bundan sonra daha dikkatli olmalıyız."

Daxon tısladı ve ben de başımı kaldırıp kolundaki alevi gördüm. Dişlerini sıktı, duraklamadan önce biraz daha yanmasına izin verdi. Gözleri kapandı ve acı tamamen dayanılmazmış gibi göğsünün derinliklerinde inledi.

Ayaklarımın üzerinde sallanarak ona baktım, yanığın verdiği acı kalp atışım gibi hissediliyordu, gümbürdüyor, beni içimdeki arzudan uzaklaştırıyordu.

Sonunda gözlerini açtı ve "İşaretimi hissediyor musun?" diye sordu.

Wilder'ın denediği gibi beni işaretlemekle ilgili önceki sözlerini hatırlayarak başımı salladım. Kolumdaki yakıcı ağrının altında yatan cinsel açlık dışında hiçbir şey hissetmiyordum... Ama başka hiçbir şey. Kurdumdan bir tepki gelmedi ve aramızda bir işaretleme bağı oluşmadı.

Yüzümdeki tepkiyi okuyunca tepkisi anında oldu, vücudu benimkine karşı sertleşti. "Nasıl kabul etmediğini anlamıyorum? Kurdumla aramızdaki bağı hissedebiliyorum."

İfadesinin önümde nasıl parçalandığını görmek, sanki birinin hançeri alıp kalbime sapladığını hissettirdi. Titriyordum ve kendime sarıldım, her denediklerinde benim tarafından hiçbir şey olmadığı için tamamen mahvolmuş hissediyordum.

Birkaç kısa kelimenin mükemmel bir birleşmeyi nasıl zedelediğinden nefret ederek gözyaşlarımı kırıştırdım. "Neden olduğumuz gibi kalamıyoruz? Burada gerçekten neler olduğunu göremiyor musun? Ben kırıldım."

Nefes almak için göğsüm kabardı ve acı onun mükemmel yüzüne kazınmışken orada savunmasız hissetmek canımı yaktı.

"Bu kabul edilemez," dedi bana, sesinin altında acı vardı. "Bir yolunu bulacağız, sonsuza kadar denemem gerekse bile, bizi olmamız gerektiği gibi birleştirmenin bir yolunu bulacağız."

Söyleyecek söz bulamıyordum, ne diyeceğimi bilemiyordum, bu yüzden atılmış giysilerimi aldım ve hızla giyindim. Kapıya doğru döndüm ama Daxon kolumu tuttu.

"Kaçmıyorsun." Beni kollarının arasına aldı. "Artık kaçmak yok. Bunu birlikte çözeceğiz."

O zaman gözyaşlarımı durduramadım ve hayatımdaki pek çok şeyi mahveden pek çok yanlış için ağlarken bana sarıldığı yerde ona karşı yumuşadım.

Arzu sonunda ikimizi de ele geçirdi ve bedenlerimiz bir kez daha birlikte hareket ederken, bunun bir şekilde benden de alınmaması için binlerce dilekte bulundum.

A Kapı gürültüsü beni derin uykumdan uyandırdı. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım ve Daxon ile şöminenin önündeki büyük kürk halının üzerinde olduğumuzu fark ettim, ikimiz de hâlâ çıplaktık. Bir gece öncesine ait görüntüler zihnimde canlandı.

Çok fazla seks olmuştu.

Şükürler olsun ki lanetin kırılmasıyla birlikte doğaüstü iyileşmem de devreye girmişti, çünkü başka türlü vajinamın hayatta kalması mümkün değildi. Bu haliyle ağrım vardı.

Isının kesildiğini fark ettiğimde nefesim kesildi. Yeniden gerçekten net düşünebiliyordum. Daxon yanımda uzanmış Zeus'un canlanmış hali gibi görünse de, vücudu o kadar mükemmeldi ki fotoşoplanmış gibiydi, üzerine atlamak için karşı konulmaz bir istek duymuyordum.

İlerleme var.

Kapıya vurulmaya devam edildi. Ayağa kalktım, üzerime atacak bir battaniye ya da bir şey aradım. Bulabildiğim tek şey Daxon'ın yırtık gömleği. Bir noktada mahvolmuştu ve onu üzerime attım. Neyse ki yırtık arka taraftaydı da üstümü örtebildim.

Kapıya doğru yürüdüm ve gözetleme deliğinden baktım, huysuz ve tamamen sikilebilir görünen Wilder olduğunu görünce rahat bir nefes aldım.

Ve bu sıcağın kalan arzu değildi. Wilder o kadar iyi görünüyordu.

Daxon hâlâ yarı uykulu bir halde sendeleyerek ayağa kalkarken kapıyı açtım ve arkamdan sesler gelmeye başladı.

"Rune, bensiz kapıyı açma," dedi uykulu bir sesle, ta ki Wilder'ın burada olduğunu fark edene kadar. "Ah, sensin demek."

Wilder hâlâ çıplak olan Daxon'a bakarken bakışları tehlikeli bir şekilde titriyordu. Daxon tabii ki gururla orada duruyordu. Kolunu bana doladı, beni kendine çekti ve örtünmek için hiçbir hareket yapmadı. Omzuma sokulurken daha çok seksi bir mırıltıya benzeyen bir hırıltı çıktı.

Wilder kaskatı kesildi, gözleri ısırığının belli belirsiz hatlarının görülebildiği yerlerde geziniyordu. Havayı kokladı ve izinin yapışıp yapışmadığını görmek için üzerimde kendini koklamaya çalıştığını fark ettiğimde göğsümde utanç çalkalandı.

"İçeri gel," dedim ona sahte, parlak bir gülümsemeyle, umutsuzca dikkatini dağıtmaya çalışarak. Havaya yayılan hayal kırıklığının kokusunu alabiliyordum.

Neyim vardı benim?

Daxon beni sahiplenircesine kendine doğru çekti. Wilder'a, "Belki birkaç saat sonra tekrar gelirsin, kardeşim," dedi.

Wilder yanımdan geçerken "Siktir git," diye tersledi.

Neye doğru yürüdüğünü fark ettiğimde irkildim. Her yer seks kokuyordu ve bir gece önce ortalık biraz dağılmıştı. Mobilyalar bir şekilde tahrip edilmişti. Mekânın hâlâ ayakta durması bir mucizeydi. Her ikisinin de benim onlarla "çıktığının" farkında olduklarını biliyordum ama Wilder'ın Daxon'la geçirdiğimiz gecenin sonuçlarını ilk elden gördüğünü bilmek kesinlikle içimi ürpertiordu.

Wilder'ın peşinden koşmadan önce Daxon'ın kolunu yatıştırıcı bir şekilde sıktım, bunu yaparken eşyaları toplamaya çalıştım. Bu hayal ettiğim gibi bir ertesi sabah değildi ama ikisinin de burada benimle olmasının içimde bir şeyleri rahatlatmıştı inkâr edemezdim. Her ikisiyle de sevişmek inanılmazdı, hayat değiştiriciydi... bu dünyanın dışındaydı. Ama yine de onlardan sadece biri olduğunda eksik olan bir şeyler vardı.

Berbat bir insandım.

Muhtemelen bu yüzden eş işaretlerinin hiçbirisi işe yaramamıştı. Çünkü onları hak etmiyordum.

"Rune, tatlım, her şey yolunda," dedi Wilder bıkkın bir ifadeyle, ben yanırlıkla

bir lambayı almak için eğilerek odaya giriyor.

Kıçımı örtmeye çalışırken içimden utanç verici bir kıkırdama çıktı ve sonra hepimiz gülmeye başladık, havadaki garip his biraz dağıldı. Görünüşe göre eski moda bir aylaklık modası geçmemişti.

Daxon yanımdan geçip mutfığa doğru yürürken, "Kıyafetlerinden bazıları benim dolabımda," diye mırıldandı.

"Kıyafetlerimden bazıları sende mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Buraya kıyafet getirdiğimi kesinlikle hatırlamıyordum. Kaçırılmadan önce bir çekmece isteyecek noktaya gelemeyecek kadar korkak bir kedydim.

"Neden yapmayayım ki?" Daxon sırtarak sordu.

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. "Odama zorla girdiğini, kıyafetlerimi aldığını ve kendi evine koyduğunu itiraf mı ediyorsun?" Sonunda sordum, bu düşüncenin beni neden bu kadar tahrik ettiğinden emin değildim. Zaten çok fazla kıyafetim yoktu, bu yüzden onları hemen geri vermesini talep etmeliydim. Ve tüylerim diken diken olmalıydı, değil mi? Kesinlikle ürkmeliydim.

Aşağı, vajina.

"Sadece kaçınılmaz olana hazırlanıyordum bebeğim," dedi yanımdan ukalaca geçmeden önce göz kırparak. Bakışlarımı onun kıçından ayırmamaya çalıştım.

Ama başarısız oldum, hem de çok.

Daxon uzanıp dün giydiği kot pantolonunu alıp üzerine geçirirken Wilder yakınlarda bir yerden homurdandı. Orada durup Daxon ve Wilder'ın arasında bir ileri bir geri baktım... kesinlikle aptal gibi görünüyordum. Sonunda Daxon'ın yatak odasının mahremiyetine doğru kaçtım, yumuşak kıkırdamaları yol boyunca beni takip etti. Tenimi ıslatan seks kokusundan arınmak için kesinlikle bir duş almam gerekiyordu.

Duşa girdim ve tişörtten kayarak çıktım, aynadaki yansıyımı gördüğümde yüzümü buruşturdum. Berbat haldeydim. Her yerimde morluklar vardı. Ve bazı çizikler de. Saçlarım sanki bir kuş yuva yapmış gibiydi ve gözlerimin altında kocaman halkalar vardı. Tekrar dağılandığım yerin izini sürdüm. Derim ipeksi bir pürüzsüzlükteydi, sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Yine de düşündüğümde damganın hayalet acısını hissedebiliyordum.

Lanet nasıl tekrar bozulmuştu? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Buharın banyoyu doldurduğunu geç de olsa fark ettim, yani uzunca bir süredir kendime bakıyordum. Aceleyle içeri girdim ve ılık su omuzlarıma vururken biraz inledim. Cennete adım atmış gibi hissediyordum. Moteldeki duş temizdi ama kesinlikle lüks değildi. Ancak Daxon'ın duşu,

duş rüyalarının yapıldığı bir şeydi. İçinde bir

şelale özelliği ve ardından duvardaki diğer iki musluk. Bir düğmeye basıp üstünü de kapatabiliyordunuz, böylece buhar duşu haline geliyordu. Karo döşeli duvara yaslandım, suyun tenime çarpmasına izin verdim ve Wilder ile Daxon'ın oturma odasında konuşurken çıkardıkları rahatlatıcı sesleri dinledim. Sadece konuşuyor olmaları ve birbirlerine bağarmamaları ilerleme kaydettiklerini gösteriyordu.

Gerçekten ihtiyacım olan şey bir banyoya girmek, belki de birkaç gün aralıksız uyumaktı. Alistair'le geçirdiğim zamandan sonra kendimi zaten mahvolmuş hissediyordum. Buna bir de maraton seksi... ateşim eklenince kendimi yarı ölü gibi hissediyordum.

Ama geldiğinde Wilder'ın yüzüne bakılırsa, bunun için zaman yoktu.

Bir kızgınlık geçirdiğime hâlâ inanamıyordum. Büyürken bazı dişi kurtların bunun hakkında dedikodu yaptığını duymuştum. O zamanlar bu konu hakkında çok fazla düşünmemiştim. Her zaman kulağa biraz korkutucu gelmişti. Alistair beni reddettikten ve lanetlendikten sonra da aklıma bile gelmemişti. Alistair ve adamları bazen kızgınlık dönemlerinde sürüdeki kadınlardan faydalandıkları zamanlar hakkında şakalaşırlardı. Kurdumun olmamasına sevindiğim tek anlardan biri idi bu. En azından buna katlanmak zorunda kalmayacaktım. Belki de şehvetten aklımı kaçırmış olsaydım, Alistair'in bana sahip olması o kadar da kötü olmazdı...

Hayır, bunu düşünmeme izin veremezdim. Sadece bir şekilde Wilder ve Daxon gibi iki erkeğin ateşim sırasında yanımda olacak kadar şanslı olduğum gerçeğini düşünecektim. Çoğu bulanıktı ama yine de bazı parçaları görebiliyordum. Bana fısıldadıkları şeyleri. Ellerinin tenimde bıraktığı his. Aletlerinin içime nasıl girdiğini, onlarsız kendimi boş hissedene kadar beni tekrar tekrar nasıl doldurduklarını. Elim vücudumda gezindi ve kendimi aniden ağrıyan klitorisime dokunurken buldum, sözleri kafamın içinde yankılanıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Daxon kapıdan içeri girip, zıplamama ve neredeyse kayıp düşmeme neden olacak kadar şehvet dolu bir sesle sordu.

Gıcırtilı bir sesle, "İşim bitmek üzere," dedim. Lanet olası doğaüstü hisler. Onlar bilmeden hiçbir şey hissedemiyordum.

Duşumu çabucak bitirdim ve kendime bir gün rahatlayacağıma dair söz verdim. Havluyla kurulandıktan sonra Daxon'ın geniş gömme dolabına doğru yürüdüm. Şaşkınlıktan nefesim kesildi, çünkü bazı kıyafetlerimi tanıdığım halde, raflar ve raflar benim bedenimde yepyeni kıyafetlerle doluydu. Daxon bunların hepsini ne zaman almıştı? Burada kelimenin tam anlamıyla binlerce dolar değerinde kıyafet vardı. Bir rafta düzgün küçük yığınlar halinde istiflenmiş sütyenler ve iç çamaşırları bile vardı.

Her şeyi düşünemeyecek kadar yorgun olduğum için bir çift iç çamaşırı ve uçuk pembe bir yazlık elbise aldım ve hızla giyindim. Islak saçlarımı dağınık bir topuz yaptıktan sonra derin bir nefes aldım ve çocukların beklediği yere doğru yürüdüm. Daxon'ın üzerinde hâlâ sadece ağız sulandıran karın kaslarını sergileyen düşük belli bir kot pantolon vardı ve ocağın başında durmuş nefis kokan bir şeyler pişiriyordu. Wilder ise kanepede sert bir şekilde oturmuş telefonuna bakıyordu. Ben içeri girdiğimde ikisi de başını kaldırdı, şu anda boğulmuş kapüşonlu sıçan görünümünde olmama rağmen bana bakarken gözleri takdirle genişledi.

Bir kız bu tür bir ilgiye alışabilir.

"Siktir," diye inledi Wilder, telefonunu kanepeye fırlatarak. "Hâlâ cennet gibi kokuyorsun."

"Ama ateşim düştü!" Savunmacı bir tavırla, avcılardan birinin her an aniden ortaya çıkmasını bekleyerek, bakışlarım gergin bir şekilde pencerelerden dışarı bakarken söyledim. Konuştukları şeyin kokusunu alıp alamayacağımı merak ederek havayı kokladım ama tenimdeki Daxon'un sabun kokusundan başka bir koku alamadım.

Daxon bana hayatımda gördüğüm en lezzetli omletle dolu bir tabak uzattı ve yüzünü boynuma yaslayıp derin bir nefes alırken nefesinin altından homurdandı. Adımını attığında

Gözleri buğulanmıştı, göz bebekleri şişmişti. "Gerçekten inanılmaz kokuyorsun, aşkım. Daha önce kokladığım hiçbir şeye benzemiyorsun," dedi boğuk bir sesle.

Wilder lanet okuyarak, "Onu Daria'ya götürmeliyiz," diye mırıldandı.

Kurdum, Wilder'ın ağzından başka bir kadının adının çıkmasından hoşlanmamıştı. Her ne kadar eşinin bağını kabul etmek istemiyor gibi görünse de.

Belli ki sahiplenici bir kaltaktı.

"Daria mı?" Daxon ona kuşkuyla baktı. Wilder'a bilmiş bilmiş bakarken güzel yüzünde bir sırıtma belirdi. "Evet, öyle yapalım."

"Daria kim?" Ben sordum. "Ve neden yardım edebileceğini düşünüyorsun?"

Daha önce açlıktan ölüyordum ama şimdi midem kurşun yutmuş gibi hissediyordum.

Wilder belli belirsiz, "İşe yarayacak güçleri var," dedi, belli ki bana tüm gerçeği söylemek istemiyordu. "Biz... geçmişte tanışıyorduk."

"Tanıdıklar, bugünlerde buna böyle mi diyoruz?" Daxon sordu, sesi neşe doluydu.

Aptal değildim, satır aralarını okuyabiliyordum. Daria eski sevgilisiydi. Harika, bir eski sevgiliden yardım alacaktım.

Umarım Arcadia tarzı bir eski sevgili değildir.

Birden ön kapıya vurulmaya başlandı. Daxon'ın yüzündeki kahkaha kayboldu ve hem o hem de Wilder neredeyse senkronize hırıltılar çıkardılar.

"Orada olduğunu biliyorum, pislikler!" Miyu'nun sesi kapıdan içeri seslendi. "Beni içeri alsanız iyi olur, yoksa bu kapıyı kırıp dökeceğim. Sonra da seni!"

"Onu öldürebilir miyim?" diye sordu Daxon kuru bir sesle.

"Hayır, onu öldüremezsin!" Dehşete kapılarak çığlık attım. Kesinlikle şaka yapıyordu. Değil mi? Wilder gözlerini devirdi ve koltuğa geri yerleşmeden önce beni tuttu.

"Ben kapıyı açayım," diye homurdandı Daxon, beni Wilder'ın kollarından söküp almak istiyormuş gibi görünüyordu.

Daxon seksi bir şekilde kapıya doğru yürürken gergin bir şekilde kıkırdadım, ta ki Miyu'nun düğün resepsiyonu sırasında kaçırıldığımı hatırlayana kadar. Çocuklar ben kaçırıldıktan sonra olan her şey hakkında son derece belirsiz konuşmuşlardı. Bu da bana yeterince şey anlatıyordu.

Daxon kapıyı açtığı anda, "Git buradan," dedi.

Girişte Miyu'yu görebiliyordum, Daxon'un çıplak göğsüne hevesle bakıyor, söylediklerine hiç dikkat etmiyordu.

Daxon öksürdü ve gözlerini onun mükemmelliğinden ayırıp yanından geçmeden önce transa girmiş gibi başını salladı.

"Rune," diye bağırdı beni gördüğünde. Wilder bu ses üzerine yüzünü buruşturdu. Ve ben onu suçlamadım.

Miyu, Wilder'ın kucağında olmamı umursamadı, kendini üzerime attı ve beni o kadar sıktı ki nefes almakta zorlandım. "Hayatta olduğun için çok mutluyum."

Onun kollarında rahatladım, beni önemseyen birinin hissini içime çektim.

"Kimse gerçekten ne olduğunu bilmiyordu. İnsanlar senin öldüğünü söylüyordu ve bu yüzden..." Omzunun üzerinden Daxon'ın duvara yaslanmış, kayıtsızca bizi izlediği yere doğru bir bakış attı.

"Bu yüzden ne?"

Daxon boğazını temizledi ve Miyu gözlerini devirdi.

"Resepsiyon bir an için kontrolden çıktı," diye cevap verdi sonunda, olanları yeniden yaşıyormuş

gibi gözlerindeki ışığı karartan bir gölge vardı.
"Çok özür dilerim," diye ağızımdan kaçırdım.

Wilder ve Daxon aynı anda hırlayınca Miyu'nun gözleri büyüdü. "Neden üzgünsünüz?" diye sordu.

"Resepsiyonunuzun mahvolması benim hatamdı. Beni aramaktan asla vazgeçmeyeceğini bilmeme rağmen buraya gelmek benim seçimimdi. Bütün kasabayı tehlikeye attım," diye acınası bir şekilde açıkladım. Tam anlamıyla bir acıma partisi verdiğimin farkındaydım ama bazen böyle oluyordu.

Miyu alay etti. "Seni korumak için daha iyi bir iş çıkarmalıydık, tüm kasaba bunu yapmalıydı. Demek istediğim, çiftleşme törenim artık hep hatırlanacak. Kasabadaki sürtüklerin hiçbiri Rae'nin bana ait olduğunu yakın zamanda unutmayacak."

Homurdandım, çünkü bu tür bir düşünce süreciyle nasıl homurdanmayayım.

Miyu hem Daxon'a hem de Wilder'a kaçamak bir bakış daha attıktan sonra bana doğru yaklaştı.

"İyi olduğuna emin misin? Çünkü Rae'ye hazır olmasını söyledim. Buradan çıkabiliriz, sadece söyle."

Odadaki iki alfadan yüksek sesli bir hırıltı daha yükseldi.

Wilder beni nazikçe yanındaki kanepeye oturtup ayağa kalkarak, "Pekâlâ, sanırım misafirliğinizi fazla uzattınız," dedi. Miyu'yu kucağına aldı ve ön kapıya doğru yürürken omzuna attı.

Sırtına vurmaya başladı ama Wilder'ın umurunda değildi. Daxon izlerken sırtıttı ve Wilder en iyi arkadaşımı ön verandaya fırlatıp kapıyı arkasından çarparak kapatıp hemen kilitlerken ben şaşkınlıkla öylece bakakaldım.

Kapının önünde durdu, bana doğru yürümeden önce ağır ağır nefes alıyordu. Wilder beni kollarının arasına aldı ve nefesimi kesen bir öpücükle hizaya getirdi. "Şunu açıklığa kavuşturalım, hiçbir yere gitmiyorsun. Beni asla terk etmeyeceksin."

Wilder beni yere bıraktı ve ben hormon ve duygu karmaşası içinde otururken mutfığa doğru yürüdüm. Wilder bir şeyler ararken dolapların birbirine çarpma sesini duyabiliyordum.

Bu... yoğundu.

Daxon bana doğru yaklaşıırken, "Bugün imkansız olacak," diye mırıldandı.

"Bakın kim konuşuyor," diye mırıldandım, Daxon kollarını iki yanıma koyup beni kanepeye yaslayana kadar eğildi.

İçim zonklamaya başladı. Eğer bir TikTok videosu olsaydım alnımda kedi ve kelebek olan bir emoji olurdu.

İkisi de gerçekten... buna ne diyorsanız. Alfa seksiliği mi?

"Hâlâ çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı Daxon, dili yavaşça boynumdan aşağı inerken. İçimden küçük bir inilti kaçtı ve mutfakta bir bardak kırıldığını, ardından Wilder'ın "Siktir" diye mırıldandığını duydum.

Wilder kanepenin arkasına geldiğinde, "Tamam, gitmemiz gerekiyor," diye

havladı. "Hevesli," diye alay etti Daxon, yüzü hâlâ boynuma gömülüyken.

İkisinin kavga etmeye başlamasını istemediğim için onu nazikçe ittim. Daxon benden uzaklaşıp ayağa kalkmama izin verirken acı çekiyormuş gibi inledi.

Birden aklıma geldi, eğer şüphelerim doğruysa Wilder'ın eski sevgililerinden biriyle tanışmak üzereydim. Zamanın çok önemli olduğunu ve bu sabah kesinlikle boşa harcadığımızı bilsem de, eski sevgiliyle buluşmaya boğulmuş bir köpek gibi görünerek gitmeyecektim. Ya da kurt gibi. Hiçbir konuda kıskanç bir sürtük olmayacaktım ama en azından iyi görünmeye çalışabilirdim.

"Gidip saçımı düzelteceğim," diye mırıldandım. "Hemen dönerim."

Birdenbire dalgınlaşan adamların yanından ayrıldım ve saçımı düzeltmek için aceleyle Daxon'ın

odasına geri döndüm. Kıyafetlerimi çalmış olabilirdi ama saç aletlerimden hiçbirini çalmamıştı, bu yüzden hızlı bir fırça ve karmaşık bir örgü yapabildim.

Sonunda gitme vakti gelmişti.

Daxon'ın kamyonetine doğru yürürken her ikisinin de sessiz olduğunu, düşüncelerinde kaybolduğunu tahmin ettim.

"Kendim kullanırım," dedi Wilder, başka bir şey söylemeden arabasına binerken sesi birdenbire umutsuzluğa kapılmış gibi çıkıyordu.

Şaşkınlıkla Daxon'a baktım ve yolcu kapısını benim için açarken bana göz kırptı ve ben de atladım.

"Tam olarak neyin içine girmek üzereyim?" Arabayı sürerken sinirlerim tepeme çıkmaya başlayınca sonunda sordum. "Buradan uzakta mı yaşıyor?"

"Ormanda, Cevat Dağı'nın eteklerinde, yaklaşık bir saat uzaklıkta, Fairie'ye açılan bir kapı var," dedi bana sanki az önce hava durumundan bahsetmiş gibi kayıtsızca.

Şok içinde ona bakmak için döndüm. Vampirlerin ve melezlerin gerçek olduğunu yeni keşfettiğimi biliyordum ama o feylerden bahsediyordu, değil mi? Tamamen başka bir dünyadan?

"O bir Fae mi?"

Daxon sesindeki şaşkınlık karşısında sıırttı. "Tüm efsanelerin gerçek olduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın, tatlım."

"Bunu öğreniyorum," dedim yavaşça, önümüzde hiç bitmeyen yola bakmak için geri döndüm.

"Büyürken feyler hakkında ne duydun?" Daxon sordu. Kalbim bu soru karşısında acıyla çarptı. büyümekten bahsetti. Öğrendiklerimden sonra artık anılarıma güvenebileceğimden emin değildim.

"Annem hikâyeler anlatırdı," dedim sessizce. "Sadece yatmadan önce perilerle ilgili hikâyeler. Bir tanesinde, bir partide birkaç tohum yedikten sonra fey kralına sonsuza dek kaybolan bir insan kızdan bahsedildiğini hatırlıyorum. Görünüşe göre Peri'de herhangi bir şeyin tadına bakarsan, sonsuza dek orada sıkışıp kalıyorsun."

"Başka ne var?"

"Feylerin yalan söyleyemediğine dair başka bir hikaye daha vardı. Ama bu yüzden, size gerçeğin tamamı olmayan cevaplar verme konusunda uzmandılar. Hikayelerde her zaman anlaşma yapmayı da severlerdi. Hiçbir şeyi bedavaya yapmazlardı."

"Hikâyelerinizin yazarı her kimse, her konuda haklıymış." Sonra elimi tutup kucağına koyarken sesi ciddileşti. "Geçitten geçtiğimizde, her zaman benim yanımda kalmalısın. Kimseden bir şey kabul etme. Kimsenin elini sıkma. Ve kimseyle anlaşma yapma. Bırak bunları Wilder ve ben halledelim."

"Tamam," diye titrek bir sesle söz verdim, eğer başvurduğumuz şey buysa çocukların kokundan gerçekten endişelendiklerini düşünüyordum.

Yolculuğun geri kalanında sessiz kaldım. Daxon hiç endişeli görünmüyordu. Radyoda *Sounds of Us* grubu çalıyordu ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi grubun son hit şarkısına eşlik ediyordu. Wilder'ın arabası önümüzdeydi ve nedense hız sınırının en az beş mil altında gidiyordu.

Daxon sonunda bu kadar yavaş gitmekten bıktı ve onu geçti, bunu yaparken de orta parmağını havaya kaldırdı.

Wilder'ın ona hırladığını görebiliyordum ama yolun geri kalanında bize ayak uydurdu.

Daxon yavaşladı ve ben kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım çünkü etrafta hiçbir şey göremiyordum. Aniden hızlandı ve direksiyonu sola, sık ormana doğru kırdı.

Ben korku ve panik içinde çılgık attım, Daxon ise ölüme doğru ilerlerken zevkle bağırırdı.

Neler oluyordu böyle!

W

lk ağaca çarpmaya ramak kalmıştı ki orman aniden kayboldu ve kamyon yere çarparken güm diye bir ses çıkardı. Önümdeki gösterge paneline tutundum, kalp krizi geçiriyormuş gibi hissediyordum.

Daxon beni korkutmaya çalıştığını belli eden bir kıkırdamayla, "O bir cazibeydi," diye açıkladı. Pislik.

"Belli ki," diye ciyakladım, kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin nefesler alırken.

Bayılmadan hareket edebileceğimi hissettiğim anda emniyet kemerimi çözdüm ve Daxon'un gömleğini tuttum.

"Senin derdin ne lan?" Hırladım, sesim alçak ve bozuk çıkıyordu, kurt sesim her zamanki sesime karışmıştı.

Tabii ki Daxon bundan tahrik oldu, göz bebekleri büyüdü ve şehvetinin ağır kokusu kamyonun içine nüfuz etti ve benim korkumun kokusuyla lezzetli bir şekilde karıştı.

Bu garipti.

Cama bir tıkırtı geldi ve omzumun üzerinden baktığımda Wilder'ın yüzünde bıkkın bir ifadeyle pencerede durduğunu gördüm. Daxon'ın omzunu bıraktım ve başka bir şey söylemeden kamyonun kapısını açtım.

"Rune!" Daxon sonunda eğlenmediğimi anladığını söyledi. Onu görmezden geldim ve damarlarımda dolaşan zonklayıcı gerginlikten kurtulmaya çalışarak kollarımı uzattım. Az önce aldığım kamçı darbesinden bahsetmiyorum bile.

Wilder uzaklaşmadan önce kısa bir süre sırtıma dokundu ama nedenini kontrol etmedim. Devasa bir mağaranın ağzına park etmiş olmamız dikkatimi dağıtmıştı. Mağaranın tüm tavanı kristaller ve elmaslarla kaplı gibi görünüyordu. Mağarada çok az ışık olmasına rağmen, tavan o kadar parlaktı ki neredeyse kör ediyordu.

Önümüzdeki duvarın da parıltıyor gibi görüldüğünü geç de olsa fark ettim. Eğer burası Fairie'ye açılan bir geçitse, parıltılarını seviyorlardı. O kadar da kötü olamazlardı, değil mi?

Psikopatlar parıltıyı sevmezdi.

Daxon arkamdan geldi, dokunuşu tereddütlüydü. "Özür dilerim," diye kulağıma fısıldadı.

Ona ters ters baktım, ama uygun bir şekilde perişan görünüyordu, bu yüzden ona kızgın kalmam imkansızdı.

"Bir dahaki sefere Wilder'la gideceğim," dedim kibarca. Daxon eğlenerek gözlerini devirdi ama Wilder'a şöyle bir bakınca onun hâlâ soğukkanlı olduğunu ve önümüzde titreyen duvara endişeyle baktığını gördüm. "Peki bu şeyi nasıl atlatacağız?" Wilder'ın davranışı beni daha da

germişti.

Ayrıca bu küçük yolculuktan hemen önce saç spreyine ve saç maşasına erişimim olmasını diliyordum. Duyduğum hikâyelerdeki feyler her zaman mükemmelliğin timsaliydi. İçimde Wilder'ın eski sevgilisinin güzel olacağına dair bir his vardı. Elbette Arcadia da güzeldi. Ama çok yaklaşırsanız sizi yiyebilecek türden bir güzellik.

Anlamsız düşüncelerim Wilder'ın duvara yaklaşp cebinden bir bıçak çıkarmasıyla bölündü. Bıçağı alıp eline uzun bir kesik atmasını büyülenmiş bir halde izledim. Kanını görünce midem bulandı ve ileri doğru bir adım attım ama Daxon elini uzatarak beni durdurdu.

Wilder kan avucunun her tarafına yayılana kadar elini sıktı ve sonra duvara bastırdı. Parlak gri renk, Wilder'ın kanyla aynı tonda, cıcaflı bir koyu kırmızıyla parladı. Duvarın diğer tarafında ne olduğuna dair endişem daha da arttı; kan kurban etmek benim tecrübelerime göre hiçbir zaman eğlence ve flört anlamına gelmiyordu. Kıyamet ve ölüm daha olasıydı.

"Yürüyerek geçebiliriz," dedi Wilder.

Daxon öne çıktı ve beni de yanına çekti.

"Belki de kokum kendiliğinden kaybolur?" Her şeyden çok emin olmadığımı hissederek ciyaktım. "Sadece yanımda kal," dedi Daxon, önceki neşesi gitmişti.

"Rune," diye mırıldandı Wilder, Daxon parıldayan duvardan geçmeden önce diğer elimi tutarak. "Sahip olduğumuz şeyi hiçbir şeyin değiştiremeyeceğine dair bana söz ver." Sözleri aceleciydi... yalvarıyordu.

Yüzünü inceledim, kalbimin onunla güvende olmasının mümkün olup olmadığını merak ediyordum... gerçekten böyle bir söz vermenin mümkün olup olmadığını merak ediyordum.

İçimdeki kurt, sanki onun acısı onun acısıymış gibi haykırdı. "Söz veriyorum," diye fısıldadım ve umarım ciddiye dim.

Parıldayan kızıl duvarın içinden geçerken Daxon ve Wilder ellerimi tuttu. Az önce buz gibi bir suya batırılmışım gibi soğuk bir his tenimden geçerken nefesim kesildi. Bir an için nefes almakta zorlandım. Ellerini içimde hissedemiyordum. Sanki ölecekmişim gibi bir korku hissi içimi parçaladı. Umutsuzluk ve panik birleşip içime aktı.

Birdenbire kayboldu ve kendimi yerde dört ayak üzerinde buldum, sanki bunca zamandır suyun altındaymışım gibi oflayıp pufluyor ve öksürüyordum.

"Rune," diye bağırdı Wilder, panik içinde. Bir elimi kaldırdım, nefesimi geri almaya ve kendimi toparlamaya çalıştım. Birkaç dakika sürdü ama sonunda kalçalarımın üzerine oturup etrafıma bakabildim.

Çenem düştü.

Canavarlar ülkesindeydik. Hava yoğundu, üzerimizde tehditkâr bir şekilde gezinen kalın bulutlarla doluydu. Görebildiğim her şey insanın içini parçalamak için tasarlanmış gibiydi. Ağaç dalları keskin pençeler şeklindeydi ve gri gövdelerine kazınmış korkunç yüzler görebiliyordum, ağızları sivri dişlerle doluydu. Diğer bitkiler de daha iyi değildi. Her yerde dikenler ve dişler vardı. Çiçekler ölümcül oldukları gerçeğini gizleme zahmetine girmiyorlardı. Birkaç metre ötedeki güle benzeyen çiçeğin yapraklarından salya damlıyordu ama salyanın zehirli olduğu belliydi çünkü koyu yeşil çimenlere her düşüşünde bir tıslama ve sanki az önce toprağı yakmış gibi bir duman patlaması oluyordu. Uzakta kan kırmızısı bir göl görebiliyordum tabii ki. Sanki dev bir kan gölüymüş gibi etrafında akbabalar gibi uçan yarasa benzeri kanatlı devasa yaratıklar vardı.

Ağzım çığlık atmak için açıldı ve sonra bir elin elimi kavradığını hissettim ve etrafımdaki her şey kayboldu. Bir anda cennette, aklımın kavramakta zorlandığı süt ve bal diyarındaydım. Boşta kalan elimi göğsüme bastırıp kendime gelmeye çalışırken nefesim kesildi.

"Rune, Rune... iyisin bebeğim. Kendine gel." Elimi tutanın Daxon olduğunu ve karşımda endişeli görünen Wilder'ın durduğunu geç de olsa fark ettim. İçimden, sıkıntısından dolayı alnında oluşan kırışıklıkları düzeltmek için garip bir istek geldi.

"Onu gördün mü?" Nefes nefese sordum. "Bir saniye önce buranın ne olduğunu gördün mü? Buradan çıkmak zorundayız!"

"Onu öldüreceğim," diye homurdandı Daxon ve ben neden bahsettiğini anlayamadan ona baktım.

"Büyülenmiştin, tatlım," diye açıkladı Wilder öfkeyle. "Ya da lanetlendin," diye mırıldandı Daxon öfkeyle.

"Bunu bana bir şeyin yaptığını mı söylüyorsun?" diye sordum, damarlarımda dolaşan panik hızla öfkeye dönüşüyordu.

"Biri sana oyun oynuyordu," diye yanıtladı Daxon.

"Duvardan geçerken boğuluyormuş gibi hissetmediniz mi? Kan kırmızısı gölü ve canavar bitkileri görmedin mi?" Daxon'ın elini sıkıca kavradım, her an her şeyin yeniden değişeceğinden emindim.

Yani, şu anda gördüğüm şey sanki bir seyahat dergisinden koparılmış gibiydi. Her şey yemyeşil ve bereketliydi, renkler o kadar parlaktı ki herhangi bir şeye uzun süre bakmak gözlerimi acıtiyordu. Önceden kan kırmızısı olan göl, mavi sulardan oluşan pırıl pırıl bir havuza dönüşmüştü. Ve yukarıda uçan iblis kuşları artık güzel şarkılarını durduğum yerden bile net bir şekilde duyabildiğim parlak tropik görünümlü kuşlardı.

"Biz öyle bir şey görmedik. Hepsi sadece bir illüzyondu. Feyler çok güçlüdür ve içlerinden biri seninle küçük bir oyun oynamak istemiş olmalı. Bunların hiçbirisi gerçek değildi," dedi Wilder yatıştırıcı bir şekilde.

"En azından illüzyonu kimin yaptığını kabul edebilirsin," diye homurdandı Daxon.

Wilder utanarak kıpırdandı. Ve bunu yapanın Daria olduğunu düşünmüş olabileceklerini fark ettim. Mükemmeldi.

Dürüst olmak gerekirse, bu iki pislik gerçekten de psikopat kadınlardan hoşlanıyor gibiydi. Umarım benimle kalıpları kırıyorlardı ve ben de gerçekten deli değildim. Gerçi bu çoğu gün tartışılabilir.

"Haydi yola koyulalım. Ana yola vardığımızda bizi bekleyen bir araba olacak ama daha birkaç mil uzaktayız," dedi Wilder, Daxon'ın söylediklerine aldırmadan. Wilder çıldırmak üzereydi, bu çok açıktı.

"Araba mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Yürümeye başladığımızda Daxon, "Evet, bu senin hikâye kitaplarında yer almazdı," diye düşündü. Ona yakın durdum, özellikle de bitkilerin yanından geçerken, her an güzel ötesi çiçeklerden birinin uzanıp beni yemeye çalışacağından emindim. "Elektrik ve teknoloji Fairie'de var olamaz. Eğer buraya bir telefon getirecek olsaydınız, portaldan geçer geçmez parçalanırdı. Yine de büyüler var, bu yüzden kaçırdıkları bir şey değil."

Tam o sırada kuşlardan biri başımızın üzerinden uçtu, turuncu ve kırmızı tüylerden oluşan uzun tüyleri arkasında sürüklenen bir ateş izi gibiydi. Gerçekten de büyüleyiciydi.

Yürürken ikisi de düşüncelere dalmıştı, benimse yol boyunca gördüğüm ve giderek artan şaşırtıcı şeyler dikkatimi dağıtıyordu. Az önce geçtiğimiz şelalenin altında oturan kesinlikle bir ejderhaydı.

Hem Daxon hem de Wilder hızlı yürüdükleri için altın renkli dolambaçlı yola varmamız çok uzun sürmedi. Yolu oluşturan ışıltılı altın tuğlalara bakarken kendimi biraz Oz Büyücüsü'ndeki

Dorothy gibi hissettim. Orada bir dakika kadar bekledik, arabayı beklediğimizi sanıyorduk,

Önümüzde birdenbire beliren karmaşık, beyaz bir araba karşısında şok içinde soluk soluğa kaldım.

Ne Daxon ne de Wilder arabanın aniden ortaya çıkışına şaşırılmış görünüyordu. Arabaya bağlı hiçbir at yoktu ve araba altın yolun birkaç santim üzerinde havada asılı duruyordu.

Daxon, "Ağzına bir şey kaçacak," diye takıldı ve ben çenem düşmüş bir halde şok içinde öylece durduğumu fark ettim.

Kurda dönüşme olayının dışında, şekil değiştirenlerle ilgili özellikle sihirli bir şey yoktu. Çoğunlukla, bir şekil değiştiren hayatını normal bir insan gibi yaşırdı, son zamanlarda yaptığım garip şeyler bunun dışındaydı.

Yani vampirler, melezler ve şimdi de büyülü fae'lerle karşılaşmak, kelimenin tam anlamıyla aklımı başımdan alıyordu.

Kendimi toparlamamı söyledim. Wilder'ın eski sevgilisinin karşısında saf ve beceriksiz bir yaratık gibi görünmek isteyeceğim son şeydi.

Ağzımı kapattım ve Daxon'a şakacı bir şekilde hırladım, kişiliğinin daha güneşli yönünün şu anda bu yolculuğun gerginliğini ve Wilder'ın somurtkan tavrını ortadan kaldırmak için tüm gücüyle ortaya çıkmasına minnettarım. Daxon'ın yeni keşfedilen karanlık ve tehlikeli yönü beni çok etkilemişti ama şu anda yeterince ağır bir durumdaydık.

Önce Wilder arabaya bindi ve sonra benim de binmeme yardım etti, Daxon da hemen arkasından. İçeride oturmamız için o kadar yumuşak koltuklar vardı ki sanki bir bulutun üzerinde oturuyormuşsunuz gibi hissediyordunuz.

Vücudum son birkaç gündür yaşadıklarımın dolaylı hâlâ ağrıyordu ve oturmak bana cennet gibi geliyordu. Bu koltuklar her neyse onlardan bir yatak yapmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Daxon yanımdaki koltuğuna yerleşir yerleşmez arabanın kapısı kapandı ve yol boyunca hızlı bir tempoyla ilerlemeye başladık.

Dış dünya yanımdan vızıldayarak geçiyordu, o kadar hızlıydı ki dışarıda ne olduğuna dair sadece bir anlık bakışlar yakalayabiliyordum.

"Oraya varmamız ne kadar sürer?" Rahat minderler olsun olmasın, bu şeyin içinde çok uzun süre kalırsak hasta olacağımı düşünerek sordum.

İkisi de cevap vermedi ve onlara baktığımda ikisinin de çok... rahatsız görüldüğünü gördüm.

"Hasta mı oluyorsun?" Sordum ama soru nefes nefese çıkmıştı çünkü havada yoğun bir şekilde bulunan uyarılmanın tadına yeni varmıştım.

"Çok güzel kokuyorsun," diye inledi karşımdaki Wilder. İki eliyle altındaki mindere tutunmuş, sanki bana doğru hamle yapmasını engellemeye çalışıyordu.

Daxon şimdiye kadar duyduğum en erotik iniltiyi çıkardı ve sadece bu sesi tekrar tekrar duyarak orgazm olabileceğimi düşünerek kırmızının milyonlarca tonuna büründüm.

"Siktir," diye mırıldandı Daxon, benim uyarılmam da onlarınkine katılınca, eminim her şeyi daha da rahatsız edici hale getirmiştir.

Koltuktan sıçradı ve bacaklarımın arasına diz çökene kadar önümde durdu.

"Ne yapıyorsun sen?" Elbisemi tutup, aniden nemlenen iç çamaşırım görünecek şekilde yukarı ittiğinde nefes nefese kaldım.

"Umm," diye mırıldandım, bunu isteyip istemediğimden emin değildim, ama sonra Daxon kalçalarını omuzlarına asıyordu ve iç çamaşırım yana doğru itildi. Ben bir şey söyleyemeden yarığımı ağızla kapattı. Emiyor ve yalıyordu, dili kıvrımlarımı ayırırken iki parmağını sıkılaştıran göbeğime sokmaya başladı. Yüzünü içime bastırdı, ağzı ve dili talepkârdı. Başını yukarı doğru eğerek bacaklarımı daha da açtı ve beni yüzüne oturttu. Şok ve huşu içinde izledim,

beni emerken. Şehvet dolu gözlerle bana baktı.

Tüm tutarlı düşünceler beni terk etti.

Saçlarını avuçladım, onu içime çektim, kalçalarım ona karşı kıvranıyordu. "Daxon," diye inledim. Beni yuttu. Sanki hayatında tattığı en lezzetli şeymişim gibi. Sanki hiç bitmesini istemiyormuş gibi.

İçimde hırlıyor muydu yoksa inliyor muydu duyamıyordum ama hassas seksimdeki titreşimleri hissediyordum.

Tekrar ve tekrar.

Beni yutmaya devam ederken iniltili yakarışlarım emme sesleriyle birlikte arabayı doldurdu. Birden Wilder'ın orada olduğunu ve her şeyi izlediğini hatırladım. Bakışlarım onunla kilitlendi. Wilder manik ve gergin görünüyordu, sanki Daxon'u öldürmek mi yoksa ona katılmak mı istediğini bilmiyordu. Yanakları kızarmıştı ve nefesleri kesik kesik geliyordu. Aşağı doğru hızlı bir bakış attığımda kot pantolonunun içinde kocaman bir ereksiyon olduğunu gördüm.

Onun uyarıldığının kanıtını görmek benim için bunu yaptı. Daxon diliyle klitorisime büyümlü bir şey yaptığında aniden içimdeki her şey sıkılaştı.

Zevk, neredeyse şiddetli bir telaşla içime aktı. Kalçalarım daha fazla sürtünme için çaresizce ağzına doğru itildi. Daxon hevesle yaladı ve emdi, ben mecazi uçurumdan düşerken titremeler bedenimi sarstı.

Parmakları bir an için içimden kaydı ama sonra dili içeri girdi. Beni beceriyordu.

Ağrıyan etime doğru hırlayarak başka bir orgazmı tetikledi. İkincisi şok ediciydi ve yoğunluğu neredeyse acı vericiydi. Koltuğumda çaresizce kıvrılırken gözyaşlarımın kaçtığını hissettim.

Tam o sırada araba durdu ve Daxon'ın hareketleri durakladı. Hava hepimizin ortak nefes alışverişinin sesiyle dolmuştu ve seks kokusu o kadar yoğundu ki herhangi bir tür kokusunu alabilirdi.

"Siktirkkkkk," diye küfretti Wilder kendini ayarlarken, bakışları hâlâ benimkinde donup kalmıştı.

Orgazm sersemliğimle dışarıdan yaklaşan ayak seslerini duydum ve Daxon'ı iterek iç çamaşırımı yerine oturtmaya ve elbisemi aşağı çekmeye çalıştım. Daxon dizlerinin üzerinden kalktı ve koltuğuna geri döndü. Ağzı ve çenesi hâlâ sularıyla parlıyordu, bir eliyle silmeye devam etti. Ama gözleri... O aç gözleri bana kilitlenmişti.

Arabanın kapısı açılana kadar elbisemi tam zamanında düzelttim. Orada uzun boylu, zayıf bir fae duruyordu. En azından ben onun bir fae olduğunu varsayıyordum. Uzun sivri kulakları vardı, bu da o hikayelerde hep anlatılan bir şeydi.

Mermerden oyulmuş gibi görünen yüz hatlarıyla da acayip güzeldi. Havayı nazikçe kokladı, kedi gibi gözleri hemen benimkilere kaydı. Bana yırtıcı bir sırtışla baktı ve ben gergin bir şekilde yerimde kıpırdandım... ve hâlâ tahrik olmuştum.

"Aklından bile geçirme," diye homurdandı Wilder, oturduğu yerden kalkıp girişe doğru sıçrarken, fae'lerin beni göremeyeceğinden emin olmak istiyordu. Daxon oturduğu yerde kaskatı kesilmişti ve ona baktım. Önceki şehvetinin tüm izleri yüzünden silinmişti. Wilder'ın fae'lerin görüşünü engellediği yere bakarken gözleri soğuktu. Daxon cinayet planlıyor gibi görünüyordu.

Wilder arabadan indi ve fae'nin şimdi birkaç adım ötede, kararlı bir şekilde yere baktığını gördüm.

Daxon gergin bir sesle, "Her zaman yanımda," diye hatırlattı ve ben de başımı salladım. En azından vagonda yaşadığım iki orgazm dikkatimi bir süreliğine dağıtmıştı. Çünkü kendimi berbat hissediyordum.

Arabadan inerken Daxon elimi sıkıca tuttu. Önümdeki şatoya bakarken şaşkınlıktan nefesim kesildi. Sanki camdan yapılmış gibiydi. Duvarlar mükemmel bir şekilde pürüzsüz ve pırıl pırıldı,

pırıl pırıl duvarlarda tek bir leke bile görülmüyordu. Sayısız taret ve kule vardı ve

Kalenin tepesi gökyüzünde o kadar yüksekteydi ki etrafı bulutlarla çevriliydi.

Göz korkutmaktan bahsediyorum.

Önümüzdeki kale kapılarına açılan köprüye doğru yürümeye başladık, tahminimce en az yirmi metre uzunluğundaki kapılara. Wilder kasıtlı olarak tam önümde yürüyor gibiydi, böylece beni görmesini engellemeye devam edebilecekti ve Daxon elimi sıkıca kavradığı için neredeyse yanımda titriyordu. Köprü boyunca her birkaç adımda bir fey muhafızları vardı. Yanlarından geçerken hiçbiri bize bakmadı. Köprünün altındaki suya bir göz attım ve ilk gördüğüm kan kırmızısı renkte olduğunu fark edince ayağımın kaydığını hissettim.

Gözümü kırptım ve gitmişti.

"İyi misin, tatlım?" Daxon, dengemi yeniden sağlayıp tekrar yürümeye başladığımda mırıldandı. Başımı sallayarak cevap verdim, içim içimi yiyordu.

Devasa kapılara vardık ve yürüyüşümüz boyunca yere bakmaya devam eden Fae kapıyı üç kez çaldı. Cama vurduğu yumrukların sesi etrafımızda yankılandı ve tüylerimi diken diken etti.

Kapılar onun vuruşuyla açıldı, kayarak açılırken hiç ses çıkarmadılar. Kapılar hareket ettikçe ileride, en ucunda elmaslardan yapılmış ışıltılı bir taht gibi görünen devasa bir oda gördüm.

Oda tamamen boştu ve tıpkı dışarıda olduğu gibi o kadar aydınlıktı ki gözlerimi açık tutmakta zorlandım.

Yine de havada bir ağırlık vardı ve nefes alırken dilimde metalik bir şeylerin tadını alabiliyordum.

"Büyü yüzünden," diye mırıldandı Daxon bana. "Burası tüm Fairie'deki en güçlü yerlerden biri."

"Daria'yı burada mı bulacağız?" diye sordum. Daxon

kayıtsızca mırıldandı.

Mükemmel.

Kapıdan devasa tahta kadar uzanan uzun, buz mavisi bir halıda yürüdük. Yürürken ayak seslerimizi bastırıyordu. Yaklaştıkça tahtın kalenin geri kalanıyla aynı cam benzeri malzemeden yapıldığını görebiliyordum, tek fark her tarafının elmaslarla kaplı olmasıydı.

Tahttan sadece birkaç adım uzaktaydık ki Wilder aniden durdu ve neredeyse ona çarpıyordum. Vücuduna yayılmış bir gerginlik vardı ve onu rahatlatmak için elimi sırtına koymaktan kendimi alamadım

İşe yaramadı. Aksine daha da sertleşti.

"Bu kadar saçmalık yeter, Daria," diye homurdandı Wilder önümüzde duran boş tahta doğru.

Hava çınlayan kahkahaların sesiyle doldu ve tahtın hemen üzerinde kıvılcımlar belirmeye başladı.

Gözümü kırptım ve orada çarpıcı bir kadın oturuyordu... ve tamamen çıplaktı.

Beni hazırlıksız yakaladı. Teni gümüşümsü bir renkteydi ve tahtta uzanıyordu, kendini rahatlatırken fazlasıyla büyük göğüsleri dışarı fırlamıştı. Uzun siyah saçları vardı, o kadar uzundu ki yere kadar uzanıyor ve tahtın etrafında kıvrılıyordu. Gözleri kristal yeşili rengindeydi ve Daxon'la bana hiç dikkat etmeden aç bir şekilde Wilder'in formunu takip ediyordu.

"Bu kaltaktan nefret ediyorum," diye mırıldandı Daxon nefesinin altından, Arcadia yüzünden pek konuşamıyordu, öksürdü, öksürdü.

"Merhaba sevgilim," diye mırıldandı, sesi o kadar şehvetliydi ki tenimi okşar gibiydi ve beni sıcak hissettirdi

ve orada dururken ağırıyordu.

Tahtından usulca kalktı ve Wilder'ın etrafında dolaşarak bir parmağını göğsünde gezdirdi. Orada kaskatı durdu, ona cevap vermedi ama dokunuşundan da uzaklaşmadı.

Kırmızı gördüm.

Hiç düşünmeden ona saldırmak için hamle yaptım ve Daxon ben kendimi ona atmadan önce beni yakaladı.

On

u. "Sakin ol kızım, ona ihtiyacımız var," dedi Daxon beni sıkıca kendine sararken yatıştırıcı bir sesle. Güzel kadının dikkati Daxon'a yöneldi, beni görmezden gelmeye devam ediyordu. beni kollarına aldı.

"Bizimle oynamaları için insanları getirmişsin," dedi anlamsızca, yine kıkırdadı ve bariz bir zevkle hoplayıp zıpladı.

Daxon, "Cesedimi çiğnemeniz gerek," diye söylendi.

Sonra gülümsemesi kayboldu ve Daxon'a kurnaz bir bakış fırlattı. "Daxon, değil mi? Seni görmeyeli uzun zaman oldu."

Adam ona bir şey söylemeyince, güzel dudakları öfkeyle büzüldü. Orada durmuş, garip bir şekilde ona bakıyordu.

"Saçmalamayı bırakabilirsin, Daria. Güçlerin benim üzerimde işe yaramayacak."

Suratını astı, bakışları sonunda bana indiğinde gözlerinde tehlikeli bir ifade vardı.

"Sanırım bu kız yüzünden, Daxon? Kokusu her tarafını sarmış." "Bu doğru olur," dedi adam. "Bu Rune."

"Rune," diye mırıldandı beni aşağı yukarı süzerken, belli ki beni arzulu buluyordu.

"Rune, bu Daria. Işık Feylerinin Kraliçesi," dedi Wilder umutsuzca, sonunda bir şeyler söyleyebilmişti.

Gözleri ona doğru parladı. "Neden Wilder, neredeyse beni gördüğüne sevinmediğini düşüneceğim. Neredeyse beş ay oldu, değil mi? Bunun için ölüyor olmalısın, biliyorum."

"Aslında yardım için geldim," dedi Wilder, az önce söylediklerine cevap vermekten kaçınarak. İçim yandı. Ben kasabaya gelmeden hemen önce bu mükemmel yaratıkla birlikteydi.

Bir şüphe dalgası beni vurdu. Onunla nasıl rekabet edebilirdim?

"Her ne düşünüyorsan, kes şunu. Sen her yönden bir tanrıçasın. Bu bir yarışma bile değil," diye fısıldadı Daxon kulağıma.

Daria onun sözleri üzerine bize baktı ve ben birdenbire fae'nin işitme duyusunun ne kadar iyi olduğunu merak etmeye başladım; gözlerinin bana iğrenç bir şekilde parlaması Daxon'un söylediği her kelimeyi duyduğunu gösteriyordu.

"Yardım için mi buradasınız?" Daria Wilder'a sordu, o anlamlı gözleri inançsızlıkla kısılmıştı. "Bu gece burada kalacaksınız, doğru mu?" Bunu bir sorudan çok bir açıklama gibi söylemişti. Bu noktada Daria'nın iki eli de Wilder'ın göğsündeydi ve Daxon'ın beni saldırmaktan alıkoymak için gerçekten çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Wilder *sonunda* bir adım geri çekildi, böylece ulaşamayacağı bir yerdeydi.

"Bu da ne?" diye sordu kuşkuyla. Wilder'ın bakışları şatoya adım attığımızdan beri ilk kez bana kaydı.

Daria sert bir kıkırdama çıkardı, ilk baştaki çınlayan, melodik kahkahasından çok farklıydı. Bu seferki tehditkârdı ve odadaki ağırlık arttıkçaensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Onu seviyorum," dedi Wilder. Daxon'ın kollarında kıpırdandım, mutluluk ve tedirginlik içimde

dolaşıyordu.

Bundan önce beni sevdiğini söylememiştı. Tabii ki sevdiğini biliyordum. Hissetmişim. Ama bunu muhteşem, mükemmel eski sevgilisine gururla söylediğini duymak...

Çok iyi hissettirdi.

"Az önce ne dedin sen?" Daria tehlikeli bir şekilde fısıldadı. Bana doğru döndü. "Sana aylardır her gece yatağında olduğunu söyledi mi? Benim ne kadar mükemmel olduğumu düşündüğünü, şimdiye kadar sahip olduklarının en iyisi olduğumu söyledi mi?"

Sözleri yüzüme çarparken aniden bir esinti yüzüme çarptı.

Hiçbir şey söylemedim, sadece soğukkanlılıkla ona baktım. Elbette bana bunların hiçbirini anlatmamıştı. Hâlâ birbirimiz hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorduk.

Ona baktım ve onu her gördüğümde olduğu gibi içim kıpır kıpır oldu. Yine de benim için gerçekten önemli değildi. Bir şekilde onu sonsuza dek tanımayı umuyordum. Önemli olan tek şey ruhumun onu zaten tanıyor gibi görünmesi, kurdumun onu tanımasıydı.

O benimdi.

Tekrar güldü ve bu sefer sesi daha da çirkindi. Tekrar Wilder'a döndü ve dudakları Wilder'inkilerle buluştuğunda kendini ona doğru attı. Wilder'ın öpücüğüne karşılık vermemesi ve orada şok olmuş bir şekilde durması benim için önemli değildi.

O zaman Daxon benim dengim değildi. Aniden yer değiştirdim, ona doğru atıldım ve onu Wilder'dan uzaklaştırıp yere düşürdüm. *Öldürme* dürtüsü beni ele geçirirken içimden bir hırıltı koptu. Tam şahdamarını koparmak üzereydim ki beni üzerinden itti.

Wilder tarafından.

"Sorun yok, güzel kız. Sana ait olduğumu biliyorum. Bana geri dön," diye mırıldandı tüylerimi yatıştırıcı bir şekilde okşarken. Kurdum onun dokunuşuyla canlandı ve tüm dikkatini ona verdi, fey kraliçesinden uzaklaşıp ona sokuldu. Kuyruğum Daria'nın suratına çarptı... çünkü kurdum böyle önemsizdi.

"Seni küçük..." Daria aniden konuştu ve mavi bir nabız Wilder'ın göğsüne çarparak onu birkaç adım geriye savurdu. Ona doğru atıldım ama beni durdurmak için elini kaldırdı. Döndüm ve tekrar ayağa kalkmış olan Daria'ya dişlerimi gösterdim, dikkati bende değil, büyüsunü Wilder'a gönderdiği yerdeydi. Wilder orada durmuş, yüzünde hiçbir duygu olmadan ona bakıyordu.

"Vazgeç, Daria. Bu işe yaramayacak," dedi, sesi sertti.

Güzel yüzü düştü ve büyüsunü mavi nabızı aniden kayboldu.

Sonra dönüştüm ve elbisemi hızla geri giydim. "O ne yapıyordu?"

Daxon gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Işık fae'leri şehvet ve cinsel dürtülerini istedikleri zaman kontrol edebilirler.

Tabii gerçekten aşık değilseniz."

"İlk başta senin üzerinde denediği şey bu muydu?"

"İkimizin üzerinde de denedi. İşe yaramadı." Wilder'a sanki onu ilk kez rakip olarak görüyormuş gibi değerlendirici bir bakış attı.

"Tarih tekerrürden ibaret olacak," dedi Daria usulca, Daxon'a ve bana aldırmadan Wilder'a uzun uzun bakarken. Acısı elle tutulur gibiydi. Kalbinin gözümüzün önünde kırıldığını görebiliyordum.

Wilder ona nazikçe, "Olmayacak, çünkü daha önce hiç böyle olmamıştı," dedi.

Sonunda içini çekip arkasını dönene kadar sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir kederle ona bakmaya devam etti. Bir el hareketiyle aniden tahtı gibi elmaslarla işlenmiş zarif, buz mavisi bir elbise giydi. Saçları gümüşü bir kurdeleyle karmaşık bir şekilde örülmüştü ve başında tek bir elmastan yapılmış gibi görünen bir taç belirdi. Daria zarifçe tahtına oturdu.

"Rune'un sorunu tam olarak nedir?" diye sordu Wilder, adımını iğrenç bir şeymiş gibi söyleyerek.

Hemen gitmemiz gerektiğini düşündüğümü ve hiçbir koşulda bu hatunun yardım edeceğine güvenmediğimi söyleyemeden Wilder rahatlamış gibi görünen bir iç çekti. O

Sonra da avcıların ve benim yeni keşfettiğim kokumun hikayesini anlatmaya başladım.

Daria Wilder'ı dinlerken yüzünü boş tutuyor, hiçbir şey belli etmiyordu. Wilder kaçmaya çalışırken bize ateş eden avcıları anlatırken gözlerinde sadece belli belirsiz bir parıltı vardı.

"Bunların hepsi çok dokunaklı Wilder. Ama tam olarak ne yapabileceğimi düşünüyorsun?" dedi ve yüzünde beliren sırılsıklam boğazını yumruklamak istedim.

Daxon da aynı şeyi düşünmüş gibi homurdandı.

"Yapabileceğin bir şey olduğunu biliyorum, onun kokusunu maskeleyecek bir şey. Lütfen."

Rahatsızca yer değiştirdim. Wilder'ın sesindeki umutsuz ton ayağa kalkıp dikkat kesilmemi sağladı. Yani tüm o vurulma olayı, kokumla ilgili bu şeyin ciddi olduğunu anlamamı sağlamıştı. Ama şimdi sergilediği endişe korkutucuydu.

Daria, Wilder'a onu yemek istiyormuş gibi baktığı rahatsız edici uzunluktaki bir duraksamadan sonra, "Ben hiçbir şeyi bedavaya yapmam," dedi.

Wilder hemen "Bir iyilik yapacağım," dedi.

İş dünyasında uzman falan değildim ama karşı tarafa istediğinizi almak için her şeyi yapacağınızı belli ettiğinizde pazarlık yapmanın asla iyi bir şey olmadığını ben bile anlamıştım.

Wilder'ın benim adıma bir anlaşma yapmasına izin vermemin imkânı yoktu.

"Wilder, gidiyoruz," diye sertçe emrettim, ona doğru bir adım atarak.

Dikkatini bana çevirdi. "Seni yakaladıklarında ne yapacaklarını bilmiyorsun. Bunu idrak edemezsin. Sonunda ölüm için yalvaracaksın. Bunun sana olmasına izin veremem."

"Bir yolunu buluruz. Bunun için şeytanla anlaşma yapmayacağız." Wilder kararlılıkla, "Tek yol bu," dedi.

Daxon'a doğru döndüm. "Bana yardım et! Ona gitmemiz gerektiğini söyle."

Daxon spekülatif bir şekilde Wilder'a baktı, ela gözlerinin ardında milyonlarca düşünce dönüyordu. Etrafımızdaki ışığı yansıtan cam çevremizle birlikte her zamankinden daha da altın rengi görünüyorlardı.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu sonunda

Wilder'a. "Tek yolu bu."

Daxon başını salladı ama benim için yeterliydi. Wilder'a doğru atıldım ve elini tutarak onu geldiğimiz yere doğru sürüklemeye çalıştım. Vücudumdaki her hücre bana hemen gitmemiz gerektiğini, Daria'yla yapacağımız herhangi bir anlaşmadan hayatımızın sonuna kadar pişmanlık duyacağımızı söylüyordu.

"Sana iyilik yapmıyor," dedim Daria'ya sertçe, küçümseyen bir bakış fırlatarak.

"Bunun senin seçimin olduğunu sanmıyorum, küçük kız."

Dişlerimi sıktım, ses tonundaki küçümseme karşısında kendi boğazımdan bir hırıltı yükseldi.

"Her ne kadar sana katılmak zorunda olsam da, seninle ilgili yeterince özel bir şey olduğunu sanmıyorum.

kurtarılmayı hak ediyor."

"Yaparım," dedi Wilder ben daha cevap veremedim, sanki ne kadar özel olduğumu kanıtlamak istercesine. "Ama seninle seks yapmayacağım ve kimseyi öldürmeyeceğim. Sen de Rune'a yeni kokusunu maskelemekten başka bir şey yapmayacaksın." Verdiği söz çoktan bağlayıcı olmuş gibi havada büyü titreşti.

Wilder'ın muhteşem vücuduna dokunabileceği düşüncesi bile midemi bulandırırken, kurdum da sessizce aynı fikirdeydi.

"Çaresiz olan sen olduğun halde anlaşmamıza şartlar mı koymaya çalışıyorsun?" diye mırıldandı. Wilder cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

"Pekala. Şartlarınızı kabul ediyorum."

Narin, pürüzsüz bir el uzattı ve Wilder kendi elini uzatmadan önce tereddüt etti. Güç içeri girdi

Havadada narin, altın bir ışık iç içe geçmiş ellerini çevreledi. Bir saniye sonra ışık kayboldu ve Wilder aceleyle elini geri çekti, bunu yaparken biraz yeşil görünüyordu.

"Hadi buradan gidelim," diye homurdandı Daxon, burada bulunduğumuz süre boyunca iletişim kurduğu tek yol buydu.

"İyiliğiniz nedir?" Wilder hızla sordu ve ben en kötüsünü bekleyerek kaskatı kesildim.

"Bunu düşünmem gerekecek," dedi Daria gülümseyerek. "Bir Alfa kurttan her gün iyilik göremezsin." Gülümsemesi azaldı. "Gerçi bu davranışlarınızla kızın ikinizin de Alfa'sı olduğunu düşünebilirsiniz."

Ona saldırma dürtüsü beni alt etmekle tehdit ediyordu ama Daxon sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi elini kalçama koyarak beni sakinleştirdi.

"Karar verdiğimde sana haber veririm." Peri kraliçesi bana göz kırptı, sanki bir tür iç şakayı paylaşıyor muyuz gibi.

"Kokusunu maskeleyin," diye emretti Daxon, Daria'ya her an saldıracak zehirli bir yılanmış gibi bakarken tüm vücudu titriyordu.

"Pekâlâ," dedi iç çekerek ve elini kaldırıp sertçe salladı.

Parıldayan mermer malzemeden yapılmış bir masa yerden yavaşça yükseldi. Tahtından usulca kalktı ve sanki bir pistte yürüyormuş gibi masaya doğru yürüdü.

Sanki fantastik bir diyarda kurban kesmek için kullanılıyormuş gibi görünen rastgele bir masanın üzerine atlamam hiç de zor değilmiş gibi, bıkkın bir ifadeyle, "Bin bakalım," diye emretti.

"Haydi, küçük kurt. Isırmam... sert ısırmam."

Daxon, Wilder yanımıza yaklaşıp koluna kısıtlayıcı bir el koyarken, "İşte bu, onu öldüreceğim," diye açıkladı.

Tereddütle masaya doğru yürüdüm ve göz attım, kurdum sanki bunun iyi bir fikir olmadığı konusunda beni uyarmaya çalışıyormuş gibi içimde hırıliyordu.

Bir de *bana sor*.

Daxon ve Wilder'a sorgulayan bir bakış attım ve kaçıp kaçmamam gerektiğini düşündüm. Ama onlara güveniyordum.

Bu bilgi beni derinden etkiledi, kalbime işledi ve damarlarımdan aktı. Hayatımda sadece birkaç kişiye güvenmiştim. Ve hepsi de bana ihanet etmişti.

Sadece Daxon ve Wilder'ın bu saflara katılmayacağını umuyordum.

Wilder ellerimi tuttu ve beni masadan uzaklaştırarak kulağıma yaklaştı. "Tek yol bu olmasaydı bunu asla yapmazdım. Ben... Sana bir şey olursa bunu kaldıramam. Hayatta kalamazdım." Bana bakarken onun endişe dolu yeşil gözlerine baktım.

"Yapacağım," diye mırıldandım. Gözlerini kapattı, rahat bir nefes aldı ve alnını benimkine yasladı.

"Her an gelebilir," diye bağırdı Daria, sesine sinirlilik sinmişti. Ben içimi çekip masaya geri dönerken Wilder bana alaycı bir sırıtış fırlattı ve benden uzaklaştı.

Daxon aniden Daria'nın hemen arkasında belirdi, parlayan yeşil bir bıçak boğazına dayanmıştı. Nefes nefese kaldı.

"Bunu nereden buldun?" Sesi dehşet, öfke... ve korkuyla doluydu.

"Bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey, bu güzelliğin fey kanının tadını gerçekten seviyor olması. Aslında, özellikle onu dökmek için yapıldı. Ve eğer bu küçük ayini yaparken bir şey denersen seni öldürürüm."

Bıçağı kadının boğazına dayadığında gözleri çıldırmış ve vahşileşmişti. Pürüzsüz tenine bastırdı, daha derine batırdıkça boğazından aşağı gümüş bir damla kan süzüldü. Kadın umutsuzca

Wilder, ama sanki bu küçük sahne ona hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi kayıtsızca onu izledi.

Bu manzara karşısında içimde bir şeyler kıpırdandı. Biraz berbat durumda olduğumu inkâr edemezdim... bir parçam bıçağın daha da derin kesmesini istiyordu.

"Anlıyor musun?" Daxon alay etti.

Dudağı öfkeyle kıvrıldı, bıçak daha da derine bastırmaya devam ederken tüm vücudu kaskatı kesildi. "Anlıyorum," dedi sonunda, kelimeler duraklayarak ve tehlikeli bir şekilde çıkıyordu.

"Güzel," dedi Daxon bıçağı aniden bırakıp uzaklaşırken. Daria dişlerini sıkarak,

"Masanın üzerine çık, küçük kurt," diye emretti.

Derin bir nefes alarak, başka bir şey olmadan bu işi bitirmek için soğuk taş masanın üzerine atladım.

Uzandım ve üzerime eğilip beni yakından incelerken ona baktım. "Nefis kokuyorsun," diye mırıldandı ve bana uğursuzca gülümsedi, kesici dişleri aniden eskisinden daha büyük ve keskin görünüyordu.

Titrememi bastırmak için tek yapabildiğim buydu.

Birdenbire önünde parlayan mavi dumana benzeyen bir şeyle dolu mantarlanmış bir şişe belirdi.

Mantarı patlattı ve şişeyi sallamaya başladı, böylece duman akıntılar halinde dışarı çıktı. Aniden üzerime doğru düşüp beni tamamen sarmadan önce tehditkâr bir şekilde üzerimde gezindi.

Elimi kaldırdım, elimi ve kolumu tamamen saran dumana bakarken içimi bir endişe kapladı.

Sonra Daria ilahi söylemeye başladı, sözcükler nağmeli ve güzeldi... ve tanıdık değildi. Bu dil fey dili olmalıydı çünkü daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.

Derim ısınmaya başladı, alnımda ter boncuk boncuk oluncaya kadar daha da ısındı ve canlı canlı haşlanıyormuşum gibi hissettim. Acı içinde inlemek için ağzımı açtım ama bir şey çıkmadı. Hareket etmeye çalıştığımda uzuvlarımin yerinde donup kaldığını fark ettim.

Dehşet içinde ona bakarken içimi korku kapladı.

Yüzü tamamen boştu... ama gözleri rahatsızlığımdan ne kadar keyif aldığını gösteriyordu.

Tam vücudumun yanıp kül olacağını hissettiğim anda, mavi dumanla birlikte ısı da aniden kayboldu.

Doğrulamaya çalıştım, gerçekten hareket edebildiğimde rahat bir nefes aldım.

O masadan olabildiğince hızlı kalktım. İş bitse iyi olacaktı, çünkü bitmezse ayinimiz yarım kalacaktı. Bana başka bir şey yapmasına izin vermeyecektim.

"Bitti mi?" diye homurdandı Daxon, beni tutup kollarının arasına çekti. Başını boynuma gömdü ve derin bir nefes aldı, hava tenimi gıdıklıyordu.

"Nasıl kokuyorum?" Mırıldandım, az önce olanlardan sonra içim hâlâ biraz yanıyor gibiydi.

"Yine senin gibi," diye zevkle inledi ve sanki önüne konmuş çikolatalı bir tatlıymışım gibi derin bir nefes daha aldı.

Daria suratını asarak, "Koku hâlâ orada, sadece vücudunun etrafını saran bir pelerin var, böylece tespit edilemiyor," dedi.

"Ne kadar sürecek?" Wilder sordu, yaklaştı ama bana özlemle bakarken ulaşamayacağı bir yerde durdu.

"Büyüyü aşmak için muazzam bir sihir becerisine sahip biri gerekir... hatta en başta onu tespit etmek bile gerekir," dedi gururla.

"Buradan çıkabilir miyiz?" Diridir yakılıyormuşum gibi hissettiğim anı hala kafamda çok netken sordum.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Wilder, iyi olup olmadığından emin olmak için bana dikkatle bakarak. "Teşekkür etmeyecek misin?" diye homurdandı, içinden öfke sızıyordu.

"Bunu bedavaya yapmadın," diye cevap verdi Wilder. Güçlü bir fae kraliçesinin yanında bu kadar nankör olmak biraz tehlikeli görünüyordu, bu yüzden Wilder'ın ne yaptığını bildiğini umuyordum.

"Biliyorsun Wilder. Bir zamanlar benim için her şeyi yapardın," dedi Daria gırtlaktan, sesinde vahşi bir özlem vardı.

Wilder'ın yanağı gerçekten söylemek istediği şeyi tutuyormuş gibi seğirdi ve ona cevap verme zahmetine girmeden bana bir adım daha yaklaştı. Elimi tuttu ve uzaklaşmaya başladı, Daxon da arkamızdan yakından takip ediyordu.

Aceleyle uzaklaşırken arkama baktım, içimi bir korku kapladı.

Daria tekrar tahtına uzanmıştı, taş masadan eser yoktu... güzel, mükemmel yüzünde zafer ifadesi vardı, sanki en başından beri istediği şeyi elde etmiş gibiydi.

Elini kaldırdı ve tenime işleyen alaycı bir öpücük kondurdu. Ölüm öpücüğü gibi hissettirdi.

Eve dönüş yolu ilk yolculuğumuzdan tamamen farklıydı. Toprak artık eskisi gibi güzel ve görkemli değildi. Toprak ışıldamıyordu, havada uçan inanılmaz yaratıklar dikkatimi çekmiyordu, su kristal gibi değildi.

Hepimiz sessiz ve dalgındık, az önce olanları ve yapılan anlaşmayı düşünüyorduk.

Artık pek bir şeyden emin değildim ama Wilder'ın Daria ile yaptığı anlaşmadan pişman olacağımızdan emindim.

LKasabanın ana caddesinde yürürken, Rune'un kafasını dağıtmak için sabah vardiyasında çalışmakta ısrar ettiği lokantaya baktı.

Onu nasıl suçlayabilirdim ki? Benim de dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Onunla uzakta lanet bir tatil.

şu anda kulağa gerçekten iyi geliyordu.

Kapıda durdum ve cam pencereden içeri baktığımda onu omzunda çantasını sallayarak bana doğru gelirken buldum. Kahretsin, onu görmek bile kalbimi hızlandırdı, sıkım seğirdi.

Daxon bugün buradaydı ve ona göz kulak oluyordu. Elbette kokusu maskelenmiş olabilirdi ama bu tehlikeden uzak olduğumuz anlamına gelmiyordu. Daxon'ın orada olduğunu bilsem bile kendimi uzak tutmak neredeyse imkânsızdı.

Rune çıkarken kapının zili çaldı. Beni gördüğünde güzel bir gülümsemeyle bana baktı.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye şaka yaptı ve gülümsediğini görmek içimi ferahlattı. Onu görünce kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Gözlerindeki neşeyi, dudaklarındaki baştan çıkarıcı gülümsemeyi görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Hmm. Belki."

Bana sıırttı ve çantayı omzunda daha yukarı itti. Uzandım ve çantayı ondan aldım. "Demek beni takip ettiğini kabul ediyorsun," diye mırıldandı.

"Eğer bu, seninle birlikte olmak ve seni güvende tutmak için dünyanın öbür ucuna kadar seni takip edeceğim anlamına geliyorsa, o zaman evet, senin takipçin olurum."

Güldü ve ben de isteksizce, işte birkaç saat geçirmesinin onun için iyi olduğunu kabul ettim. Belli ki bu ona iyi gelmişti. Fey diyarına yaptığımız ziyaretten sonra sessizliğe gömülmüş ve neredeyse hiç konuşmamıştı. Daria'yla yaptığım anlaşma hakkında endişelendiğini biliyordum. Kahretsin, ben de endişeliydim. İçimdeki her şey bana bir şeytanla anlaşma yaptığımı söylüyordu. Ama bu, gerçekleştiğinde bizzat ilgileneceğim bir sorundu. Bunun yolumuza çıkmasına izin vermeyi reddettim. Önce en önemli unsuru başardık. Ateşini maskeleyemeyi.

Eğildim ve onu öptüm; bütün gün düşünebildiğim tek şey buyken bunu yapmamak zordu. Tadı tatlıydı, dokunduğumuzda kokusu kısa süreliğine parladı. Yine de beni çılgına çeviren o her zamanki güzel, sarhoş edici kokusu değildi. Her zamanki kokusu seyreltilmişti, sanırım sıcaklığını uzak tutan bir maske taktığı için bu mantıklıydı. Ona ne kadar taptığım konusunda hiçbir şeyi değiştirmede.

Gömleğimi kavradı, beni daha da yaklaştırdı, tek bir öpücükle tutuşan baş döndürücü arzu.

Durdu ve bana baktı, nefesi kesilmişti, gözleri büyümüştü. "Hadi evime geri dönelim." Kurdum tepki verdi, onu sahiplenmemi istedi. Onu tamamen benim yapmak için... bu yolun bizi nereye

götüreceğini tam olarak bilmeme rağmen. Isırığımı bir kez daha kabul etmedi.

Onu dünyadaki her şeyden daha çok arzulasam da, bugün için farklı bir gündemim vardı. "Daha iyi bir fikrim var," diye önerdim.

"Devam et, dinliyorum." Gözlerini kırıştırdı, hınzır sırtışı bana bir şeyler yapıyordu. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşündükçe içim sıkıştı. Onu sonsuza dek kaybedersem mahvolurdum.

Sırıttım ve bir elimi onunkine doğru kaydardım, parmaklarımız iç içe geçti. "Benimle gel." Onu ana yol boyunca kaldırımdan aşağıya, doğrudan evime doğru yönlendirdim. Bir gün her zaman benimle orada olacaktı, ama ben buna doğru bir şeydim.

"İkimize de yardımcı olacak bir fikrim var," dedim ve beni inceledi, ne demek istediğimi anlamaya çalışırken burnunda sevimli küçük bir kırışıklık oluştu. Bu kadar meraklı olmasına bayılıyordum.

Ciddi olalım, onunla ilgili her şeyi sevdim.

"Bu bir tahmin oyunu mu?"

"Size kalmış. Ya da öğrenmek için bekleyebilirsiniz."

Omzunu yanıma doğru itti. "Her zaman böyle alaycısın." Hırladı ve sonra yürürken her an bana tırmanacakmış gibi yanıma yapıştı, ama bu içgüdüyle savaşımaya çalıştığını fark ettim.

"Bebeğim, hiçbir fikrin yok."

"Hmm." Biz yürürken gökyüzüne bakarak düşündü ve sonra cevabı yüzümde bulacakmış gibi sık sık bana baktı. "Sabaha kadar benimle birlikte olacak mısınız?"

Bir kahkaha patlattım. "Bu hep aklımda." Bu mükemmel kadınla seks teklifini geri çevirdiğime inanamıyordum.

Kaldırımdaki birkaç kadının yanından geçerken bana doğru başlarını sallayarak saygılarını sundular ama Rune'a attıkları kıskanç bakışları kaçırmadım. Kız arkadaşım bana bakmakla o kadar meşguldü ki bunu fark etmedi bile. Dünyanın geri kalanını unutturacak kadar beni büyülediğini görmek bana bir şeyler hissettirdi. Sürüdeki herkesin bu kadının ne kadar inanılmaz olduğunu görmesini isterdim. Ama bilinmeyenden korkmak en iyi niyetli insanın bile mantıksız davranmasına neden olur.

Kendime karşı dürüst olsaydım, belki de insanların ondan uzak durmasına aldırmazdım. Zaten onu kimseyle paylaşmayı sevmiyordum.

Evime vardığımda Rune'u içeri götürdüm ve çantasını mutfak tezgahının üzerine koyduktan sonra buzdolabından iki şişe su alıp onu arka bahçeye çıkardım.

"Sakin bana seninle yoga yapmamı falan istediğini söyleme. Ben bir koşucuyum... ve pek de havamda değilim."

"Söz veriyorum, aklımdaki şey senin için iyi olacak." Suratını astı ve bakışı çok sevimliydi.

Arka bahçede, arazimin sırtını dayadığı ormanlık alandan ahşap çitin üzerine kalın dallar sarkıyordu. Bahçe dışarıya doğru uzanıyor, komşulardan mahremiyet sağlıyordu. Çimlerin olması gerekenden daha uzun olduğu doğrudu ama bize biraz yastıklama sağlayacaktı. Suyu verandaya bıraktım ve Rune'a döndüm.

Başını kaldırdı, kalın kirpiklerinin arasından bana garip garip baktı. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Onunla ilgili her şey beni yumuşattı, daha sert düşmeme neden oldu.

"Daha önce hiç söylemedim ama kahramanım olduğun için teşekkür ederim," dedi, kendini tutarak, sanki söylediği kelimelerden korkuyormuş gibi.

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı ve onu kollarıma aldım, vücutlarımız birbirine çarptı, yüzlerimiz birkaç santim uzakta.

Bir an için gözlerimi kapattım, içimde ne kadar iyi hissettiğinin tadını çıkarırken kendimi lanet bir ibne gibi hissettim.

Silahlar. Aynı zamanda, onun yakalandığını her düşündüğümde hissettiğim suçluluk ve çaresizlik duygusunu bastırmaya çalıştım. Saçlarını yüzünden iterek, "Eğer senin kahramanın olsaydım, en başta benden alınmaz ya da tehlikeye atılmazdın. Ama bundan sonra senin için olabildiğince kahramana yakın olacağıma söz verebilirim. Düşüğünde seni yakalayacağım, sana yanlış yapan herkesi öldüreceğim ve seni yanımda tutmak için savaşmak anlamına geliyorsa hiçbir şey çok fazla değildir."

Bana göz kırptı ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Duyguları bir rollercoaster gibiydi. Bir an üzerime atlamak istedi, sonra ağıladı. Ama eğildim ve gözyaşını öperek uzaklaştırdım, ne hissederse hissetsin onun yanında olmak istiyordum. En küçük dokunuşlarda içimde arzu titreşirken, benim için ne kadar önemli olduğunu söylerken yüzündeki acıyı görmek kalbimi kırdı.

Onu sıkıca tuttum. Tam şu anda onu almak, soymak, her yerini yalamak düşünceleri düşüncelerimde alevlendi. Onu buraya getirmemin nedeni bu değildi ve ondan ayrılırken kendime lanet ettim. Ama kendini korumasına yardım etmem gerekiyordu ve bu öncelikliydi.

"Ağlamak yok, tatlım. Sadece bir daha asla yalnız kalmayacağını bil." Planıma uyacağını umarak derin bir nefes aldım. "Yine de sana bir şey öğretmek istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Kaşlarını kaldırarak beni inceledi. "Tamam, dinliyorum."

"Güzel." Elini elime alarak onu çimenlerin üzerine çektim, başparmağım bileğinin iç kısmını okşuyordu. Onun bana bu kadar yakın olması, patlamayı bekleyen bir saatli bomba gibiydi. Tek düşündüğüm onu yere yatırmak ve o muhteşem dudaklarının tadına bakmaktı. Onun kokusunda boğuluyordum ve açıkçası Daxon'ın lokantada çalışırken bunu nasıl başardığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Avlunun ortasında durarak onu önümde salladım. "Pekala. Sana bazı dövüş hareketleri öğreteceğim. Sana kaçmak için zaman kazandıracak kadar."

Tek söylediği "Ah," oldu, sanki aklındaki son şey buymuş gibi.

Botuma uzandım ve her zaman yanımda taşıdığım küçük bıçağı çıkardım. Parmaklarımın arasında döndürdüm ve kabzasını ona gösterdim.

"Senin için," diye ısrar ettim. "Daxon bana Miyu'nun düğününden önce dağda Alistair'in adamlarıyla savaşırken ne kadar vahşi ve güzel olduğunu söyledi. Kurdun senin zırhın, ama bazen başka bir şeye de ihtiyacın olacak."

Silahı aldı, parmakları deri kabzanın etrafında kıvrıldı ve silahı hissetmek için bileğini oynattı.

"Sana kurt hareketlerini de göstermek istiyorum ama bunu daha sonra yaparız."

Başını kaldırdığında gözlerine vuran güneşe karşı gözlerini kırıştırdı. "Bu işte çok kötü olacağım."

"Göreceğiz," dedim ona sırtarak. "Göğüs göğüse dövüşmenin yarısı kazanma isteğine sahip olmaktır."

"Düz bir avucu kalbinin üzerine koydum. "Ve buna zaten fazlasıyla sahip olduğunu biliyorum. O olmadan yaşadığın onca şeyden sağ çıkamazdın."

Serbest eli benimkinin üzerine yerleşti, dokunuşu çok yumuşak, çok küçüktü ama bu güzel yarattığın içinde bir savaşçı yatıyordu. Ve benim onu ortaya çıkarmak gibi bir niyetim vardı.

"Tamam o zaman," dedi ve birkaç adım geri çekildi, sonra bıçağı havada çılgınca savurdu, belli ki eğleniyordu. Hızlı hareketlerinden dolayı göğüsleri bluzunun içinde zıplıyordu ve tek hayal edebildiğim o mükemmel pembe uçların ağzımda olduğuydu.

"Öğret bana," diye devam etti, beni büyümden kurtararak.

Dudaklarım bir sırtışa dönüştü. Tanrıça, kendimi toparlayıp odaklanmam gerekiyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve bir kolumu omuzlarının önünden geçirerek arkasına geçtim ve

sırtını göğsüme yasladım.

Ani hareketim karşısında nefesi kesildi.

"Arkadan saldırıya uğradığınızda, saldırgan genellikle bir kolunu boynunuza dolayacaktır. Bu yüzden birkaç seçeneğiniz vardır. Bunlardan başlıca ikisi, kolay erişim için mümkün olduğunca yakın olmasını istediğiniz bıçağınızı kemerinizden veya çantanızdan almaktır. Bağırsaklarına vurmak için geri sallamak, bulunduğunuz açıdan garip bir harekettir, bu yüzden yüze doğru gidin. Kolunuzu tüm gücünüzle yukarı kaldırın, ona sert ve hızlı bir şekilde vurun. Geldiğini göremeyecektir."

Aynı anda, tam da söylediğim gibi kolunu savurdu, bıçak gözlerime doğru hızla ilerlerken güneş ışığında parlıyordu. Yaklaşan ölümümü gördüğümde içimi hafif bir telaş kapladı ve delinmekten kaçınmak için yana doğru eğildim. Bunu düşündüğümde daha çabuk anlayacaktı.

"Güzel," dedim. "Bir diğer seçenek de topuğunu ayağına vurmak. Tutuşları gevşeyecek ve sen de olabildiğince hızlı dönüp bıçağı tam karnına saplayacaksın."

Omuzlarından tutup yüzüme doğru döndürdüm, başını sallıyordu.

"Bir adam beni arkamdan boynumdan tutarsa ve diğeri önümde durursa ne olur?"

Bakışlarının ardındaki ciddiyeti ya da sanki bunu ilk elden yaşamış gibi sorarken kelimelerinin nasıl titrediğini görmezden gelemezdim.

"O zaman tatlım, bıçağını önündeki pisliğin karnına sapla, diğerinin ayağına bas ve kaç. Sayıca üstünken kaçmakta utanılacak bir şey yok."

Rüzgâr beyaz saçlarını dalgalandırıyordu ve o orada durmuş, düşüncelerinde kaybolmuştu. Delici mavi gözleri güneşin altında parlıyordu. Elimden gelse zamanı dondurur, onun bir melek sanılabileceği bu anı saklardım.

"Keşke tüm acılarını dindirebilseydim," dedim ona.

Sanki sözlerim düşüncelerini yarıp geçmiş gibi başını kaldırıp bana baktı ve yüzündeki gülümseme orantısız bir hal aldı.

Bileğini tuttum ve bıçağı parmaklarının arasından çekip aldım. "Bıçağını düşürdün. Yakalanırsan ne yaparsın?" Bıçağı kemerimin arkasına soktum. Ve hızlı bir hareketle, bacağımla onun bacaklarını altından çektim ve ikimiz de yere yuvarlanırken bir kolumu onun sırtına doladım.

Yüksek sesle homurdandı ve ben de onu anında ters çevirerek karnının üzerine yatırdım, vücudum onunkinin üzerindeydi. Bileklerini tutmaya çalıştım ama o bana karşı direndi, tatlı kıcı beklenmedik bir şekilde kasıklarına çarptı, mücevherleri ezerken inledim.

"İyi işti." diye inledim.

Altımda güldü ve sırtüstü yuvarlandım, keskin acı taşaklarımı sarsarken nefesimi içime çektim. Yıldızlar gördüğümde emindim.

Lanet olsun! Biri onları ölümüne sıkıyormuş gibi bir gerginlikle titreyerek irkildim.

Birdenbire Rune üzerime çıktı ve bıçağı boğazıma dayadı. Bıçağımı ne zaman kaptı?

Biraz şaşırmış ama tamamen eğlenmişim, yarı gülüyor, yarı acı içinde inliyordum, ona tamamen vurulmuştum. Ne kadar çabuk döndüğünü ve o andan nasıl yararlanacağını bildiğini görmek beni ona karşı normalden daha da çılgın hissettirdi.

İyi iş çıkardığını bildiği için şeytani sırıtışına baktım.

"Tereddüt yok," diyorum. "Düşmanı yere serdiğinde hızlı saldırırsın."

Başını salladı. "Her zaman öldür."

"Aferin kızıma."

Ama üzerimden kalkmıyor ya da bıçağı boğazımdan çıkarmıyordu. Muhteşem bacakları kalçalarımın etrafında sıkılaştı, aralarındaki sıcaklık kıyafetlerimi yakan bir ateşti, beni çağırıyor, ondan istediğim her şeyi hatırlatıyordu. Büyüleyici bir his vardı.

Bıçağın verdiği acıyı hissediyordum ama uyarılmam hâlâ devam ediyordu. Büyüyen şişkinliğime bastırdı. "Beni bu şekilde görmek hoşuna gidiyor mu? Senin kontrolün altında?" diye sordum.

Başını salladı, gözlerinin arkasında bir alev parlıyordu, uyarılma hissi içime işliyordu. Göğüs uçları sertleşmiş, gömleğinin kumaşına doğru itiliyordu. Kalçalarını sikimin üzerinde salladı, dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılırken beni inceledi.

Onun çıplak, üzerimde olmasını istiyordum.

Aramızda serin bir esinti esti ve onunla birlikte dikkatimin dağılmaması gerektiğini hatırlattı. Onun güçlü olmasını ve bir daha asla yakalanmamasını istiyordum.

Boğazıma bıçak dayamak için kullandığı elini tuttum ve sıkarak kendimden uzaklaştırdım. O güzel ifade acı dolu bir ifadeye dönüştü ve bıçağı düşürene kadar bağırdı.

Kalbim sıkışmıştı ama öğrenmesi gerekiyordu. "Bu durumda ne yapacaksın?"

Cevap veremedi hızla döndüm ve onu yan yatırdım. Aynı hızla kollarımı altına soktum ve onu ayağa kaldırdım. Sonra bir adım geri çekilip yanıtını bekledim.

Nefes nefese kalmıştı. "Kahretsin, çok hızlı hareket ettin."

"Elinizdeki her şeyi kullanın. Bu durumda saldırgana kafa at. Bu size dikkatini kaybettiği ve kaçabileceğiniz bir an verecektir."

Başını salladı ve bıçağı yerden aldı, yeni keşfedilmiş bir kararlılıkla inceledi. İçgüdüsel olarak bir adım öne çıktım.

"Bir savaşçı olmaya hazır mısınız?" diye sordum.

Çenesini kaldırdı, yüzünde bir kararlılık ifadesi belirdi. Rune'da her şeyden çok sevdiğim bir şey varsa, o da sertliğıydi. Bu boktan dünyada savaşmaktan asla vazgeçmiyordu. Ve hayatta kalmak için bu güce ihtiyacı olacaktı.

DAxon caddede yürüdüğümüz süre boyunca gergindi, gerginlik adeta ondan yayılıyordu. "Bunu yapmak zorunda değiliz," dedim ona usulca, güven verici bir şekilde kolunu okşayarak.

Derin bir nefes aldı ve derin bir iç çekti, stresinin bir kısmı benim dokunuşumla dağılıyor gibiydi. İlk randevumuzu gerçekleştirdiğimiz restorana doğru yola çıkmış olmamız gerekiyordu. Bu onun fikriydi. Ama şimdi bunu gerçekten yaptığımıza göre, biri bize yanlış bakarsa beni kapıp eve kaçmaya hazır görünüyordu.

"Üzgünüm tatlım. Bunu yapmak istiyorum," diye beni temin etti ve neredeyse senkronize bir şekilde kalça kalça yürüyene kadar beni kendine yaklaştırdı.

Kaldırımında yanımızdan biri geçti ve Daxon'a selam vermek için elini kaldırdı. Daxon alışkın olduğum güneş ışığı gibi davranmak yerine, dişlerini gösterdi ve saldırgan kasabalıya hırladı. Zavallı adam o kadar korkmuştu ki geriye doğru düştü ve mümkün olduğunca hızlı uzaklaşmak için bir yengeç gibi debelenmeye başladı.

"Daxon," diye usulca azarladım. Bu yeni Daxon hakkında ne düşüneceğimi hâlâ bilmiyordum. Külotumu ıslattığı kesindi. Ama Daxon'ı yeni biri haline getirdiğimi hissediyordum, onunla tanıştığımdaki halinden o kadar farklı biriydi ki neredeyse tanınmaz haldeydi.

Ya da belki de kendime çok fazla güveniyordum. Kendime karşı dürüst olursam, ona neler olduğunu sormamıştım, çünkü cevabın ne olacağından biraz korkuyordum.

Şimdilik kendime bunun sadece bir evre olduğunu söylemişim. Gerçekten bitmesini istemediğim bir evre.

Cehenneme gideceğim kesindi.

"Sana bakıyordu," diye homurdandı Daxon ve neden bahsettiğini anlamam bir dakika sürdü. Döndüğümünden beri bunu hep yapıyordum, kafamın içinde o kadar çok kayboluyordum ki biriyle sohbet etmem imkânsız hale geliyordu.

"Bu bir suç sayılmaz. Ve her neyse, *sana* baktığından oldukça eminim."

Daxon cevap vermedi, sadece restorana vardığımızda bana daha da sıkı sarıldı. Benim için kapıyı açtı ve içeri bir adım attım, ancak aniden geri çekildim.

Soru sorarcasına ona baktım. Restoranın ışığı usulca yüzüne vuruyordu. Başka bir durumda, sadece ona, ne kadar güzel olduğuna bakarak takıntılı hale gelirdim. Ama o anda değil. Daxon'ın yüzü, tıklım tıklım dolu restorana bakarken dehşet doluydu. Elinin beline takmaya başladığı uzun, tırtıklı bıçağa gidişini izledim, sanki bıçağı kapıp herkesi bıçaklayacakmış gibi.

"Daxon," diye bağırdım onu kapıdan sokağa doğru iterken. Restoranın kapısı arkamdan kapanırken sorgulayan bakışları sırtımda hissedebiliyordum.

Eğildi, ellerini dizlerine koydu ve nefesi kesik kesik çıkmaya başladı. Aniden ayağa kalktı ve yıldızlı gökyüzüne baktı ve öyle yüksek ve umutsuz bir kükreme çıkardı ki, yoldaki parke taşlarının altımızda titrediğine yemin edebilirim.

"Hadi senin evine dönelim," dedim ona, sanki kuduz bir hayvanla konuşuyormuşum gibi yumuşak bir sesle. Belki de kuduz bir hayvanla konuşuyordum. Bana bakarken gözleri adeta parlıyordu,

İçimdeki vahşiye seslenen çılgın bir parıltı vardı. Kurdum kendini biraz vahşi hissediyordu ve ben de tam burada, sokağın ortasında onun üzerine atlayacağımdan korkuyordum.

Son zamanlarda kendimi tanıyamıyordum. Sanki ikisine de doyamıyordum. Döndüğümünden beri Daxon ve Wilder neredeyse yanımdan ayrılmadıkları için onlara takıntılı hale gelmiştim... her pozisyonda.

Odaklan, dedim aç kurduma.

"Yarın tekrar deneyebiliriz," dedi Daxon elimi tutarken hevesle, ikimiz de az önce yalan söylediğini biliyorduk. Ertesi gün o kadar çok kurtla birlikte olmaya hazır olacağından da şüpheliydim.

Caddeden aşağı doğru yürüdük. Hızlı ve uzun adımlarıyla kaldırımı yutan Daxon'a yetişmek için neredeyse koşuyordum.

Tam köşeyi dönmüştük ki donakaldı, boğazından yumuşak bir hırıltı koptu ve sağ tarafımıza, gölgelerle örtülü bir sokağa baktı. Doğal olmayan bir şekilde karanlıktı, sokak lambalarından gelen ışık derinliklerinde bir çentik bile oluşturmuyordu, sanki tüm ışık emilmişti.

Bıçağını çıkarırken bana "Kaçmanı istiyorum," diye mırıldandı.

"Seni terk etmiyorum," dedim ona, kalbim göğsümde o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki biraz baygınlık hissettim. Alistair dönmüş müydü? Bizi mi bekliyordu?

Yoksa öyle miydi... güçlü çam kokusu bana çarptı. Çam ve kan. Garip bir kombinasyondur ve nedense içime korku salmıştı.

"Ne oldu?" Daxon'ın kolunu çekiştirerek fısıldadım, sanki onu bir şekilde ara sokaktan uzaklaştırabilirmişim ve bu hiç olmamış gibi davranabilirmişiz gibi.

"Onlardan biri burada," diye homurdandı Daxon, kurdu yüzeye çıkarken gözbebekleri çekikleşmişti. "Bir avcı."

Korkum arttı. Ama öfkem de arttı. Avlanmaktan o kadar bıkmıştım ki. Arabada avlanmanın anısı, mermiler etrafımdaki koltukları parçalarken şehvetten aklımı kaçırmış gibi hissetmek, zihnimi ele geçirdi.

O zaman yaptıklarımın tek açıklaması buydu.

Wilder'ın takmaya başlamam için yalvardığı bıçağı kalçama bağladığım tutucudan aldım ve sanki daha önce hiç korkmamışım gibi karanlığa doğru atıldım.

"Rune," dedi Daxon lanet okuyarak ve hemen arkamda olduğunu anladım.

O anda karanlık kayboldu, sanki bir perde vardı ve ben onu çekip açabilmişim. Sokağın sonunda bir adam duruyordu, etrafı atık toplayıcı tarafından alınmayı bekleyen atılmış kutularla çevriliydi. Yıpranmış bir deri ceket giymişti, açık sarı saçları uzun ve dağınıktı, ara sokaktan süzülen hafif esintide dans ediyordu. Adamın kolyesinin ucunda garip bir sembol vardı, iki ucunda iki üçgen olan bir zikzak. Parlıyor olmasaydı loş ışıkta fark edemezdim.

Adam bize sırtıttı, muhtemelen onun işini yaptığımı ve kendi isteğimle geldiğim için. Ceketinin altından iki bıçak çıktı ve bakışlarım genişledi.

Tam bir aptaldım.

Daxon beni arkasından itti, ellerinin dönüştüğü keskin pençelere yer açmak için bıçağı kemerine soktu. Onları tehditkâr bir şekilde havaya kaldırdı, ama avcının sırtışı sanki Daxon lastik bir tavuk ya da başka bir şey çıkarmış gibi genişledi.

Bunun neden aklıma geldiğinden emin değilim.

"Merhaba kurtçuk," diye sırttı avcı. Başka bir şey söyleyemeden Daxon kendini ona doğru fırlattı ve avcıyı hazırlıksız yakaladı. İkisi de yere yığıldı, Daxon'un pençeleri avcının vücuduna saplanırken avcı uzun bir tıslama sesi çıkardı. Vücutlarının altından kan sızmaya başladı ve etraflarındaki zemini kararttı.

"Daxon," diye bağırarak onlara doğru koştum, sadece avcıya ait olamayacak kadar çok kan olduğundan emindim.

Avcı aniden Daxon'ı üzerinden savurdu; avcı bıçaklarını, Daxon da neredeyse bıçaklar kadar uzun olan pençelerini savururken ikisi de ayağa fırladı.

Eskiden bu kadar uzun olmadıklarına yemin edebilirim.

Daxon'ın omzunda uzun bir kesik vardı ama bunun dışında pek de yaralı görünmüyordu. Öte yandan avcının göğsünde derin pençe izleri vardı ama bunlardan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Bana ürkütücü bir gülümseme verdi, dişleri kanlı ve korkunçtu.

Daxon ona hırlayarak karşılık verirken, "Seni izliyordum," diye mırıldandı. Avcı aniden bana doğru uçtu ve Daxon ona doğru hamle yaptı, pençeleri adamın yanından geçerken onu parçaladı. Daxon pençelerini adama tam olarak geçiremedi ya da onu durduramadı, çünkü birden kendimi yerde sırtüstü yatarken buldum, avcı çamur kahverengi gözlerinde zafer bakışıyla üzerimdeydi.

Bana muzaffer bir edayla bakarken bir an donakaldım ama bunun bir önemi yoktu çünkü Daxon bir saniye sonra onu benden koparıp yere serdi. Daxon pençeleriyle geri çekildi ve avcının suratının tam ortasına bir bıçak darbesi indirdi. Avcı acıyla uludu ve bu ses sırtımdan aşağı ürpertiler gönderdi.

Bundan sonra yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Her ikisi de üstünlük sağlamak için mücadele ederken, ikisi de yerde yuvarlanarak şiddetli bir şekilde ileri geri dövüşmeye başladı. Kavga sesleri ara sokakta yankılanıyor, her nasılsa insanların hala geçip gittiğinin belli belirsiz farkında olduğum sokakta hiç dikkat çekmiyordu.

Kendimi aptalca bir çaresizlik içinde hissederek bıçağımı yanımda tuttum.

Daxon boğazını keserken avcının çığlığı gecenin içinde yankılandı. Ben dehşet içinde izlerken avcı kan fişkırmaya başladı, fişkırان kan beni ıslattı.

"Daxon, hayır," diye bağırdı Wilder aniden yanımdan süzülerek geçerken ve Daxon'ı ölümcül bir darbe indirmek üzere olduğu avcıdan koparıp alırken.

Daxon yanıt olarak kükredi, ayağa fırladı ve kendini Wilder'ın üzerine attı, kurdu açıkça kontrol altındaydı ve kana susamıştı.

Avcı acı içinde inlerken ikisi bir süre boğuştu. Gözlerimin önünde derisinin tekrar iyileşmeye başlamasını izledim.

Elbette avcılar da bir kurtla aynı ya da daha iyi iyileştirme gücüne sahip olacaktı. Neden bizden yine bu kadar nefret ediyorlardı? Onlar açıkça daha büyük ucubelerdi.

"Çocuklar," diye seslendim avcı doğrulup başını salladığında, bakışları bir kez daha benimkilere kilitlenmişti.

Bıçağımı titreyerek havaya kaldırdım ve şu anda kemerimin altında muhtemelen bir milyon kendini savunma dersine daha ihtiyacım olduğunu düşündüm.

Avcı çömelmiş, bana saldırmak üzereydi ki Wilder tarafından yandan tutuldu ve

Daxon. Avcının üzerine düşerken kemiklerin çıtırdadığını duydum ve umutsuzca onları atmaya çalıştı ama altından kalkamadı.

Wilder sonunda şaha kalktı ve avcı bayılana kadar kafasına defalarca sertçe yumruk attı.

Daxon bıçağını kaldırırken, "Onu evime götürelim," diye homurdandı. "Avcıların neden onun peşinde olduğunu sorgulamalıyız. Maskeli olduğu için sadece onun kokusu olamaz."

Daxon sinirli bir şekilde içini çekti ve avcıyı yakalayarak bir patates çuvalından farksızmış gibi omzunun üzerinden fırlattı.

Bu manzara çok seksiydi.

"İyi misin?" Wilder yanağını okşayıp yüzüme sıçrayan kanı yayarken endişeyle sordu. "Seni kanlar içinde görmenin beni azdırması garip mi?"

Şok olmuş bir şekilde ona baktım, bana dokunduğunda vücudumda dolaşan şehvet dalgasını görmezden geldim. Resmen bir sorunum vardı.

"Eğer ikinizin işi bittiyse," diye homurdandı Daxon yanımdan geçerken.

Yanlış bir şey yaparken yakalanmışım gibi ciyakladım ve Daxon'ın peşinden aceleyle koştum, gözlerimi avcının Daxon'ın omzuna yayılmış hareketsiz sırtına kilitledim, belki aniden uyanır diye. Wilder sokakları temizlemek için bir şeyler yapmış olmalıydı çünkü ara sokaktan çıktıktan sonra kimseye rastlamadık.

Wilder'ın evine dönüş sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu ama sonunda oradaydık. Biz ön kapıya doğru yürürken avcı yeni yeni kıpırdanmaya başlamıştı. Daxon kapıdan geçerken adamın kafasını ön kapının kenarına vurdu ve avcıyı bir kez daha bayılttı.

Beynine aldığı onca darbeden sonra bu adamın bizim için bir şey yapabileceğinden biraz şüpheliydim.

Wilder bizi mutfığa götürdü ve yemek masasının etrafından tahta bir sandalye çekerek diğer her şeyden uzakta odanın ortasına itti. Daxon avcıyı sandalyeye fırlatırken odadan çıktı ve bir süre sonra elinde bir iple geri döndü.

Avcının başı garip bir açıyla arkaya doğru düştü ve Wilder ayaklarını sandalyenin alt direklerine bağladıktan sonra kollarını arkasından sıkıca bağlarken baygın halde kaldı.

Daxon, "Bunlardan kaçabilir," diye yorum yaptı ve Wilder tek kelime etmeden odadan çıkıp gitti, birkaç dakika sonra elinde gümüşü bir sıvı şişesiyle yeniden ortaya çıktı.

"Sıvı gümüş mü? Güzel," dedi Daxon ve Wilder şişenin yarısını derhal avcının bileklerini bağlayan ipin üzerine boşaltınca gözlerim büyüdü.

Avcı uyandığında bir çığlık havayı yırttı. Bir cızırtı sesi duydum ve ardından bir duman dalgası ve ardından yanık et kokusu gördüm. Bu, gümüşe dokunduklarında kurtlara olanlardan bile daha yoğun bir tepkiydi. Ahh.

Avcı çığlıklarının geri kalanını bastırdı, yüzünü mümkün olduğunca boş tutmaya çalışırken dişleri acıyla birbirine çarpıyordu. Gözlerini Wilder ve Daxon'a dikmiş, nefret bakışlarına kazanmıştı. Onların ölümünü planlamasını izlerken odanın sıcaklığına rağmen ürperdim.

"Buna pişman olacaksın," diye hırladı ve Daxon homurdandı.

"Tüm derinizin yandığı o ipin altından kemiğinizin dışarı çıktığını görebildiğimi düşünürsek, pantolonunuz için biraz büyük."

Avcı kükreyerek sandalyeden kurtulmaya çalıştı ama halat onu sıkıca tutuyordu. Sıvı gümüş ipin liflerine işlemiş ve bir şekilde sertleşerek kopmasını neredeyse imkânsız hale getirmişti. Hiçbir yere gitmiyordu.

Daxon bıçağını belinden çıkardı ve ucunu avcının boğazında gezdirerek bir iz bıraktı.

ince kırmızı bir kan çizgisi. Yaradan birkaç damla sızdı. Ardından gömleğinin önünü keserek avcının yontulmuş göğsünü ortaya çıkardı. Yara izleriyle doluydu, sanki daha önce cehennemden geçmiş gibiydi.

Yine de adam için üzölmeyi kendimde bulamadım.

"Neden onun peşindesin?" Daxon mırıldandı. Sandalyenin etrafında dolaşıp avcının derisinin her tarafına küçük kesikler atarken onu inceledim. Keyif alıyor gibi görünüyordu. Daxon melezin göğsüne daha fazla dikkat etti, kanlı bir karmaşa olana kadar her yerini kesiklerle kapladı.

Avcı dudaklarını büzdü ve Daxon'ın sorusuna karşılık tek bir kelime bile etmedi.

"Tut, tut, tut," dedi Daxon sırtarak. "Belki daha basit bir şey deneyelim. Bize adını söylemeye ne dersin?"

Avcı kararlı bir şekilde sessiz kaldı ve Daxon bundan hoşlanmadı.

Cebinden metalik parıltıya benzeyen küçük bir şişe çıkardı ve kapağını açtı.

Kapak.

Bir kısmını avucuna boşalttı ve nedense biraz güldükten sonra parıltılı suyu üfledi.

avcının üzerine döktü. Avcı hemen çığlık atmaya başladı, toz derisine yerleşirken şiddetle ileri geri çırpınıyordu. O zaman ne olduğunu anladım. Gümüş tozu. Tozu avcının kesiklerine üflemişti, böylece toz kan dolaşımına karışmıştı.

Acı içinde feryat etmeye devam ederken adamın gözbebeklerindeki kan damarları patladı. İzlerken biraz midem bulandı ama kurdum Daxon'ın yaptıklarından memnundu. Onun içimde hazır olda oturduğunu ve tüm acının tadını çıkardığını hissedebiliyordum.

Daxon sanki kimseye işkence etmiyormuş gibi dolaplardan birine doğru yürüdü ve bir bardak aldı. Lavabodan aldığı suyla doldurdu ve uzun bir yudum aldı. Wilder'ın kızgınlıkla homurdandığını duydum ama Daxon onu duymamış gibi yaptı. İçkisini içtikten sonra Daxon avcıya doğru yürüdü ve yarısı dolu bardağı avcının yüzüne doğru tuttu.

"Bunlardan ister misin?" diye sordu masumca.

Avcı umutsuzca suya baktı, toz büyük olasılıkla onu içten dışa canlı canlı yanıyormuş gibi hissettiriyordu. Mahkûm suya bakarken nefesleri kesik kesik geliyordu.

"Lütfen," diye mırıldandı. Kelimeyi ağzından kaçırdı ve söylerken gözlerini kapattı, yüz hatlarını utanç dolu bir ifade kapladı.

Daxon, "Senin adın," diye karşılık verdi.

Avcı titreyerek bir nefes daha verdi.

"Malik," diye fısıldadı sonunda, utancı o kadar güçlendi ki tüm odayı doldurdu, yanan etinin kokusuyla birleşti ve kusma isteği uyandırdı.

"Çok iyi," diye övdü Daxon. Adama o kadar küçük bir yudum su verdi ki, neredeyse hiç su içmemekten daha kötü olduğunu düşündüm.

Malik inledi, gümüş damarlarından geçmeye devam ederken tüm vücudu titriyordu. Bir kurt panzehir olmadan eninde sonunda ölürdü ama bir melezen emin değildim. Kesinlikle ölüyor gibi görünüyordu. Cildinin her yerinde ince bir ter tabakası vardı ve rengi her geçen dakika daha da soluklaşıyordu.

Daxon öğrencisini öven bir öğretmen gibi sırtarak, "Bir tane daha deneyelim," dedi. Yüzündeki o hoş ifade aniden kayboldu ve Daxon'ın yüz hatlarında bir psikopat belirdi. "Neden onun peşindesin?" diye homurdanarak eliyle beni işaret etti.

Başını çevirip bana bakarken Malik'in titremesi artıyordu.

"Ona bakman için sana izin vermedim." Daxon'ın hançeri aniden Malik'in gözlerinden birini kesti ve odaya kan sıçrarken irkildim.

"Tanrı aşkına," diye bağırdı Wilder, bıçağı Daxon'dan çekip alarak. "Ne oluyor lan?"

Seninle mi?"

Daxon onu görmezden gelerek Malik'in gömleğinin önünü tuttu ve onu ve sandalyeyi kendisine doğru eğdi. "Söyle bana," diye kükredi ve Malik inlerken onu salladı. "Söyle bana!" Daxon sandalyeyi bir kez daha şiddetle sallarken Malik'in kafası koptu.

"Jack ve Jill tepeye çıktılar," diye anlamsızca şarkı söylemeye başladı Malik, tek sağlam gözü odanın içinde dönüp duruyordu. "Bir bardak su almak içinrrrr. Kraliçe düşmüş ve tacını kırmış. Ve kral peşinden yuvarlanarak geldi." Kahkahası manik ve gürültülü bir hal aldı, ağzından bir damla kan dökülürken ağzından döküldü. Malik dikkatini bana çevirdi. "Seni buldum," dedi gıcırtilı bir sesle.

"İşte bu," dedi Daxon ve bir saniye sonra Malik'in kafası yerde yuvarlanıyordu.

Bir süre derin bir sessizlik oldu ve sonra Wilder kükredi. "Seni lanet olası aptal. Bizi diğer avcılara götürebilirdi. En azından ondan bir şeyler öğrenebilirdik. Şimdi en başa döndük!"

Daxon'ın gülerek karşıladığı yumruğu indirdi, öylece dururken dudaklarından kan damlıyordu.

"Ondan hiçbir şey alamayacaktık. Çoktan çatlamıştı." "Evet, çünkü onu lanet gümüş tozuyla zehirledin."

Onların atışmalarını dinlerken başım ağrımaya

başladı. "Çocuklar-" diye başladım.

"Kendini Rune'a yardım etmek için bu tek şeyi yapamayacak kadar çok mu önemsiyorsun?"

Daxon'ın yüzündeki neşeli ifade kayboldu ve Wilder'a attığı bakış o kadar ölümcüldü ki... o kadar soğuktu ki ondan bir adım uzaklaştım.

"Sakın bir daha beni Rune'u önemsememekle suçlama. Onun için dünyaları yıkar, yoluma çıkan herkesi öldürürdüm. İkimiz de aynı şeyi söyleyemeyeceğini biliyoruz."

Bu şifreli sözlerle döndü ve yanımdan geçip gecenin içine doğru yürüdü, beni hâlâ öfkeli görünen Wilder'la baş başa bıraktı.

Daxon'ın bıraktığı katliamı nasıl temizleyeceğimizi merak ederken sonunda, dikkatlice, "Bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum," dedim.

Wilder aniden, "Senin için her şeyi yaparım," diyerek sorumu cevapsız bıraktı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye kekeledim. Bana özlem dolu bir bakış attı ve avcının kafasını yerden alıp çöp torbasına attıktan sonra odadan çıktı ve beni Malik'in cesediyle yalnız bıraktı.

Ne düşüneceğimi bilemeden yakındaki bir sandalyeye çöktüm. Odayı inceledim. Bir suç mahallinin özeti gibiydi, her yer kan içindeydi.

Ölüm ve kan hayatımda çok sık görülen bir hayalet haline gelmişti.

İçimdeki korku bana bir şekilde bunun sadece bir başlangıç olduğunu söylüyordu.

Namarok sokaklarını kaplayan karanlık, evlerin, sokak lambalarının ve arabaların etrafında kıvrılıyordu. İki yanımdaki Wilder ve Daxon bile gölgelerle kaplıydı. Yanlarında yürüdüm, bu iki güçlü alfa yanımdayken bir şekilde kendimi dokunulmaz hissediyordum.

yan. Ayrıca düz ayakkabı giydiğimde onlara kıyasla ne kadar kısa olduğumu fark ettim.

Yüzlerini taradım, her biri bana gülümseyerek bakıyordu ama düşünceleri kilometrelerce uzaktaydı. Büyük ihtimalle az önce işkence ettikleri ve Daxon'ın öldürdüğü avcıyla birlikteydiler.

Davet edildiğim kasaba toplantısına gidiyorduk ve her iki alfam da salona birlikte girerek bir açıklama yapmamız gerektiği konusunda ısrar etti. Herkese Wilder ve Daxon'ın artık düşman olmadıklarını, uyum içinde çalıştıklarını ve benim onları bir araya getiren yapıştırıcı olduğumu gösteren bir sahne. Bunun doğru olup olmadığından emin değildim, özellikle de tüm o avcı öldürme fiyaskosundan sonra, ama doğru olmasını istiyordum.

Belki buna en azından devam eden bir çalışma diyebiliriz.

"Gergin olmam garip mi?" İtiraf ettim. "En son belediye binasındaki toplantıya katıldığımda kaos çıkmıştı ve eminim bazı insanlar hala çıkan kavga için beni suçluyordur."

Wilder her zamanki mantığıyla, "Bu yüzden onlara bir takım olarak geliyoruz," diye açıkladı.

"Ve eğer hepsi aynı fikirde değilse," diye ekledi Daxon. "Kimseye bebek bakıcılığı yapmıyorum. Bu, üzerine sertçe gittiğimiz davalardan biri."

"Konuşmayı ben yaparım," diye cevap verdi Wilder ve ben de kendimi bu noktada hemfikir buldum. Daxon kafamdaki deyimle "günüşığı yüzünü" takınmakta giderek daha fazla zorlanıyordu ve kasaba halkının toplantıda herhangi bir kafa sallamadan hoşlanacağını sanmıyordum.

Yine de etkili olabilir.

Sessizce geri saydım, yolun karşısına geçtiğimizde ve belediye binası görüldüğünde sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Yeşil likenlerle kaplı sivri bir çatısı olan karanlık bir binaydı. Uzun kemerli pencereleri bana hep bir insan kilisesini hatırlatırdı.

"Belediye binasını kim inşa etti ki? Perili bir kilise olarak ikiye katlanabilir," diye şaka yaptım. "Muhtemelen bizden önce içinde yaşayan tarikat," dedi Daxon kayıtsızca.

Ona ters ters baktım. "Bunu uyduruyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu konuda yalan söyleyebilir miyim? Keşke öyle olmasaydı ama yaşlıların anlattığına göre bu bina, kurtlar bu topraklara ilk yerleştiğinde buradaymış."

İtirafı karşısında söyleyecek söz

bulamamıştım. "Onu korkutma," diye azarladı
Wilder Daxon'ı.

"Eğer burada yaşıyorsa, tarihi biliyor olmalı. Ayrıca, o insanları öldüren biz değildik."

Nefesim kesildi. "Kalıntılar mı bulundu?"

"Kemikler," diye düzeltti Wilder. "Uzun zaman öncesinden kalma kırılğan, tozlu kemikler."

Tarikattaki tüm müritlerin kemikleriyle kaplı bir yer hayal edip duruyordum ve insanların bu kadar kolay yoldan çıkarılabildiğini ve yalanlarla bir tarikat liderini takip etmeye yönlendirildiğini bilmek beni üzüyordu. Ya da belki de her şeyin korkuyla ilgisi vardı. Birini yeteri kadar korkutun ki ona söylenen her şeye inanmaya ve yapmaya başlasın. Belki de birisi Alistair'in bana yaptıklarının yanlış olduğunu görmeme yardım etseydi, ona karşı daha önce daha sert mücadele ederdim. Ama daha iyisini bilmiyordum ve insanların en çirkin yanlarını kabul ettim çünkü bana bunu hak ettiğimi söylediler.

Kendimi bir daha asla böyle bir durumda bulmayacağıma, sonuna kadar mücadele edeceğime dair nefesimin altında milyonuncu kez yemin ettim.

Belediye binasının girişinde, kapalı çift kapıya doğru adım attık ve kapılarının eşiğinde gizlenen tehlikeyi öğrendiklerinde herkesin benden daha da nefret edeceği korkusunu üzerimden atamıyordum.

Kasabada birkaç arkadaşım olduğunu ve artık onların bölgesine giren garip bir kız olmadığımı kendime hatırlattım.

Daxon kapıları açtı ve sohbet ederken duyduğumuz ses patlaması anında kesildi. Koltuklarındaki herkes bize doğru döndü, bir sürü göz beni yargılıyor, tarıyordu. Wilder ve Daxon'a bile bakmıyorlardı, sadece bana bakıyorlardı. Alfaları tarafından hazırlıksız bir toplantıya çağırılmışlardı ve kitlenin arasında orta koridorda yürürken beni gördüklerinde akıllarından geçen düşünceleri hayal edebiliyordum.

Yanlarından geçerken insanlar bana ters ters bakıyordu.

Wilder ve Daxon sürü üyelerinin önünde dimdik duruyordu. Isırılmış ve Lycan kurtlar birbirine karışmıştı ve henüz kimse birbirini parçalamamıştı, bu yüzden alfaların planının işe yaradığını anladım. Bu kadar çok kurt bir arada toplandığı için hava misk kokusuyla yoğunlaşmıştı.

Benden istedikleri gibi aralarında kaldım. Oturmak ya da saklanmak yoktu, Daxon ısrar etmişti.

Tanıdık yüzler aramak için kalabalığı taramaktan kendimi alamadım, yabancılardan ziyade odaklanabileceğim birileri vardı. Bakışlarım Jim ve Carrie'ye takıldı, hayatımda tanıdığım en cömert insanlardı. Yaşlı çift şehre adım attığım anda beni motellerine kabul etmiş ve o zamandan beri bana melek gibi davranmışlardı. Önden ikinci sırada oturuyorlardı ve ikisi de bana güvenle gülümsüyordu.

Miyu birkaç sıra arkalarında, oturduğu yerde kıpırdanıp duran ve başını öne eğen kocasıyla birlikte oturuyordu. Miyu ona yardım etmeye çalışıyor, bir şeyler söylüyordu. Bana kocasında bir sorun olduğundan bahsetmişti ve onun garip davranışlarını izlerken kaşlarımı çattım.

Daxon dikkatimi çekerek, "Hemen geldiğiniz için teşekkür ederim," diye söze başladı. Arkasına yaslanıp Wilder'in bu işi yönetmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Ondan da daha azını beklemiyordum zaten. "Kasabayı yeni bir gelişme konusunda acilen bilgilendirmemiz gerekiyor."

Wilder boğazını temizledi, çenesini kaldırdı. Sanki herkes haberi beklerken nefeslerini tutuyormuş gibi odada bir sessizlik oldu. Bunun üzerine öne çıktı ve şöyle dedi: "Telaşa gerek yok. Daxon ve ben sizin güvenliğinizin önceliğimiz olduğundan emin olmak için bir ekip olarak çalışıyoruz."

"Bize neler olduğunu anlatır mısınız?" diye bağırdı bir adam

koridorun arka tarafından. "Hazır olmamız gerekiyor," diye devam etti

Daxon. "Birleşik bir cephe olarak hazır olmalıyız."

"Yakın zamanda yaptığımız bir gezide kurt avcılarıyla karşılaştık," dedi Wilder, sesi çelik

gibiydi ama bir şey fark etmedi.

Bir anda yükselen panik dolu sesler koridor boyunca orman yangını gibi yayıldı. Yaşlı bir kadın dehşet içinde ağılıyordu ve etrafındakiler hızla onu yelpaze gibi açıp sakinleştirmeye çalışmak zorunda kaldılar. Ancak biri doğrudan görüş alanımdan çıktığında onun Daniel'in annesi olduğunu fark ettim. Anladığım kadarıyla kasabanın dedikoducusuydu. Ama bana ters ters bakan Daniel'di. Eve'in ölümü için hâlâ beni suçluyordu ve şimdi kasabalarına ölüm getirdiğim için daha da suçlu görünecektim.

Midem kasıldı ve ayağa kalkmaya ve diğerlerini geçmeye çalışan kalabalığın sallanan kollarına baktım, birçoğunun yüzünde paniğe kapılmış ifadeler vardı. Bu canavarların ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi biliyor olmalıydılar. Otoyolda o piçlerden kaçarken gördüğüm kovalamacayı hatırladıkça kâbuslar görüyordum. Kokumu duyduklarında hiç tereddüt etmeden üzerimize ateş etmeleri bile büyük bir sorundu.

"Kasabamıza ne kadar yakınlar?" diye sordu bir kişi. "Onlarla savaşmamızı mı istiyorsunuz?" diye haykırdı bir başkası.

"Sakin olun," dedi Daxon ve herkesi sessizliğe davet etti. "Wilder'ın dediği gibi, panik yapmanın zamanı değil. Şimdilik güvendeyiz ama rehavete kapılma zamanı geçti ve-"

"Seni nasıl buldular?" Daniel'in annesi bir elini göğsüne götürerek sordu. Dehşete düşmüş görünüyordu ve onları nasıl suçlayabilirdim ki? O melezler benim de ödümü koparmıştı.

"Bu o!" diye suçlayıcı bir şekilde bağırdı gür kaşlı ve eğri burunlu bir adam, doğrudan beni göstererek. "Belli değil mi? Son birkaç gündür kasabanın havasındaki koku değişti. Kızgınlık döneminde ve bu da avcılar kapımıza çekiyor."

Evet, bu o," diye seslendi Daniel.

Kahretsin! Boğuk bir nefes aldım ama nefesim çok hızlı geliyordu ve öfkeli gözyaşlarımı kırıştırdım. Çok fazla öfke vardı ve içimi yakıyordu.

Sesler bir anda patladı ve ayakkabılarımın içinde ürperdim. Buraya gelmek bir hataydı.

Hasta olacaktım ve omuzlarımı öne doğru kıvrarak ortadan kaybolmak istedim.

"Yeter!" Wilder böğürdü, sesi ağırdı ve odada yankılanıyordu, sözlerini yavaşça bir hırıltı takip etti. Sürü üyelerine yerlerini hatırlatmak için çıkardığı türden bir sestir bu. O bir alfaydı ve onlar da onu dinliyordu ama bu, seyircilerden bazılarının bana gözlerinde ölümle baktığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Rune'un kokusunu ele aldık ve artık bir sorun olmaktan çıktı," diye devam etti. "Ancak avcılar kasabamıza istediğimizden daha fazla yaklaşmış olabilirler, bu yüzden hepimizin potansiyel tehlikenin ve kasabaya yeni gelenlerin farkında olmamız gerekiyor."

Birkaç kişi çoktan ayağa kalkmış, onları soktuğum riske bağıırıyordu ve ben onların önünde durmaktan nefret ediyordum, öfkelerinden nefret ediyordum, bunun başıma gelmesinde hiçbir seçeneğim olmamasından nefret ediyordum.

Aynı adam itiraz etti. "Hala kokusunu alabilmeleri ihtimaline karşı bu gece kasabamızı terk etmesi gerekiyor... yoksa onu onlara veririz!"

Etrafındakiler başlarını sallıyor, sesleri öfkeleriyle birlikte yükseliyordu.

İçten içe titriyordum. Öfkeleri beni yutuyordu ama hissettikleri için onları suçlamıyordum. Belki de avcılara teslim edilmeliydim. Etrafımdaki herkese zarar veriyordum.

Tamam... acıma partisini bırak, dedim kendime sertçe.

Salonda öfke hızla yayıldı, daha fazla insan tartışıyor ve bağırışları kulakları sağır ediyordu. Bir zırh giydiğimi hayal etmeye çalıştım ve sözleri aklımda kalmadı.

"Gitmesi gerekiyor! Onun için hepimizi tehlikeye atıyorsun!" Tahliyam için yapılan

tezahüratlara başka sesler de katıldı.

"Kapa çeneni," diye bağırdı Miyu sonunda odanın öbür ucundan, ayağa kalkarak. "Korkmamız gereken tek kişi, sürünün ne demek olduğunu unutmuş olan sizlersiniz."

Diğerleri dikkatlerini arkadaki nefret edenlere çevirdi ve tartışmalar bağırışlar ve parmak işaretleriyle kontrolden çıktı. Her şey çok fazla gelmeye başlamıştı ve başım dönüyordu. Ancak daha yakından dinlediğimde çoğunluğun aniden benim için savaştığını, benim tarafımı tuttuğunu fark ettim. Alistair'in evinde beni savunan hiç kimse olmamıştı, bu yüzden adamlarımın, Miyu'nun ve diğerlerinin beni desteklemesi garipti.

Onların yanımda olması içimi ısıttı ve ağlamak istememe neden oldu.

Ama bu, adamın diğerlerinin üzerine bağırırken söylediği sözlerin karanlığının beni çarpmasını engellemedi. Derime kızgın bir dağlama demiri gibi çarptılar. Nefreti beni parçalara ayırdı. Şüphe yine içimi doldurdu. Belki de haklıydı. Hepsini tehlikeye atmaya ne hakkım vardı?

Daxon öne çıktı, omuzları genişti. Adam geri çekildi, Daxon'ı kızdırmaması gerektiğinin farkındaydı. Ama bu beni de korkutuyordu çünkü Daxon'ın insanları benim için savaşmaya zorlamasını, her şeyi riske atmasını istemiyordum.

Buna izin veremezdim ve arkasından adım attığımda Wilder bir kolunu karnıma koydu. Başıyla küçük bir selam verdi ve beni geri çekti. Sonuçta bu sadece benimle ilgili değildi, değil mi? Sürüleri üzerinde otorite sahibi olduklarını göstermeleri ve onlara meydan okunmamasıydı.

"Oturun yerinize," diye homurdandı Daxon. "Siz korkak ödlekler kendinizden birinin melezlere atılmasını mı talep ediyorsunuz? Bu sürülerimiz için bir hakarettir, bir utançtır. Bir dahaki sefere başınız derde girdiğinde böyle mi muamele görmek istiyorsunuz? Bu arada, birbirimizi korumak için burada değilsek neden bir sürü olarak yaşıyoruz?"

"O bizden biri değil," diye tükürdü adam. "Hepimiz onun bir yabancı olduğunu biliyoruz ve bu yüzden başkalarının bize katılmasına nadiren izin veriyoruz."

Gür kaşlı adam bana dik dik baktığında, korku yerine içgüdüsel olarak ona hırlama dürtüsü anında boğazımdan geçip gitti. Kurdum, zayıf olmadığını herkese göstermek için içimde şaha kalkmaya çalışıyordu.

Wilder beni bir savaşçı yapacağını söylemişti. Ufak tefektim ve birçok kişiden daha zayıftım ama içimde yanan ateş kükrüyordu. Çenem kenetlendi ve o gözlerini kaçırana kadar bakışlarını üzerimde tuttum. Kendime sürekli bunu hatırlatmam gerekiyordu. *Ben bir savaşçıyım.*

Tam o sırada köşede bir hareket dikkatimi çekti ve iki kez baktım. Beyaz elbiseler giymiş ve başlarını fularla örtmüş iki genç kız. İlk aklıma gelen, annelerinin onları neden böyle giydirdiğiydi ama fısıldaşmalarını ve birbirlerinin ellerini tutup daire çizdikleri bir oyun oynamalarını izledikçe, aslında hayalet olduklarına daha çok ikna oldum. Tıpkı Lillian'ın barda olduğu gibi.

Beni fark etmediler. Ve kimse onları görmedi... benden başka.

Daxon geri adım atmayan kalabalıkla konuşuyordu ve konuşmasının çoğunu kaçırdım. Wilder da konuşuyordu. Hayalet kızlara tekrar baktığımda gitmişlerdi. Gözlerimi kırıştırdım ve odayı taradığımda tamamen yok olduklarını gördüm.

Yeniden odaklanarak kalabalığın küçük bir kısmından yükselen homurdanmalara döndüm.

Jim ayağa kalktı. "Ben Wilder ve Daxon'la birlikteyim. Rune bizden biri ve birbirimiz için savaşıyoruz. Yoksa melezlerden bir farkımız kalır mı?"

Koridorun karşısındaki daha genç bir adam, "Otur lan yerine, ihtiyar," diye bağırdı. "Kavga eden biz olacağız, sen değil."

Jim, "Avcılar ayrım yapmayacak ve hepimiz için eşit şekilde gelecekler," dedi. Sonra yavaş yavaş diğerleri de ayağa kalktı ve aynı şeyi dile getirdiler. "Biz Rune'un yanındayız."

Kalbim şarkı söyledi ve bakışlarım etrafa dalarak nefret edenlerden daha fazla insanın bana katıldığını katalogladı.

Miyu bana ılınca glmsyr, hatta el sallıyordu.

Wilder, "oğumuzun ahlaki değerlerinin doğru yerde olduğunu görmek güzel," dedi. "Rune bizimle kalıyor ve onu korumak için savaşacağız. Burada tartışacak bir şey yok."

"Saçmalık," diye seslendi gr kaşlı adam, diğerlerini iterek kapıya yöneldi. Kapıları açmak için hamle yaptı ama Daxon yıldırım gibi hareket ederek kolunu yakaladı.

"Bırakın gideyim."

Havanın kalınlığından nefret ediyordum, adamlarım ve sürüleri arasındaki gerilimi ortaya çıkardığım için nefret ediyordum. Daxon'ın kapıyı açıp adamı dışarı itmesini izlerken dehşet midemde düğümlendi.

Bir muhafız gibi kapının yanında duruyordu.

"Daxon," dedi Wilder. Tek bir kelime, Daxon'ın dikkatli adımlar atması için yeterli uyarıyı taşıyordu. Sonra odadakilere hitap etmeye devam etti. "Sizi parmakla göstermeye başlamanız için bir araya getirmedik. Bu işte birlikteyiz. Elbette son areміz savaşmak ve bundan kaçınmaya yardımcı olacak çözümler üzerinde çalışıyoruz. Bize gvenmelisiniz ama aynı zamanda durum tespiti yapmalı ve şehirde dikkatli olmalısınız. şüpheli gördüğünüz her şeyi derhal bize bildirin."

Birkaç kasaba sakini nefeslerinin altında oflayıp pufladı. Öfkeli nefretilerden oluşan küçük kalabalık belediye binasından dışarı ıktı. Kalanlar ise beni gülümseyerek terk etti.

Marcus, "Sizinleyiz," diye ekledi ve onu daha fazla kişi izledi.

Hepsine sarılmak istedim. Ama ben odanın n tarafında, Wilder'ın yanında kaldım.

"Teşekkür ederim," dedim, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Deşeğinizi almanın ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz."

"Teşekkür ederim. Hepiniz gitmekte özgürsünüz," dedi Wilder.

Herkes hareket ederken Wilder ve Daxon kalabalığın hızla kapıdan çıkmasına yardım ettiler. Kalabalığın arasından Daniel ıktı ve bana doğru geliyordu. Nefret edenlerle birlikte ortadan kaybolduğuna ikna olmuştum.

Doğrudum ve gömleğimin altında sakladığım Wilder'ın bıçağını aradım, çekmem gerekip gerekmeyeceğini merak ediyordum.

o.

Benden iki adım ötede durdu, gözleri karanlık, ifadesi sertti. Bir patlama yarattı

Göğsümün içindeki duygular. Çoğunlukla fke ve onu gözümün önünden

uzaklaştırma isteği. "Ne istiyorsun?" Yerimi koruyarak talep ettim.

"Kaltak, evimize ölüm getirdin." Hiçbir değerim yokmuş gibi benimle alay etti. "Avcılar geldiğinde elinize geçecek tüm bu ölümlerle nasıl yaşayacaksınız?"

Suçlaması sanki biri beni ateşe vermiş gibi hissettirdi. Beni dehşet, pişmanlık ve suçluluk duygusuyla sardı.

İçimi korkunç bir keder kapladı ve onun haklı olmasından nefret ettim. Bir avcının elinde ölen herkes benim suçum olacaktı.

Kalabalığın arasına karıştı ve onlarla birlikte gecenin karanlığında gözden kayboldu. Kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissederek ortama sarıldım.

Sonunda kafamı kaldırdığımda Wilder, Daxon ve ben bir sürü boş sandalyenin olduğu devasa bir odada tek başımıza kalmıştık. Ve kalbimde kocaman bir kara delik. Tüm bu insanları lme götürüyor olmaktan nefret ediyordum.

"Bazıları benden çok nefret ediyor," diye mırıldandım.

Wilder başını sallıyordu. "Onlar korkak dlekler. Avcıların kasabamızı bulması söz konusu

olursa birleşir ve tek vücut olarak savaşırız. Sürü hayatı budur. Kimse yalnız değildir." Sözlerine rağmen ifadesi karardı. Sürüye getirebileceğim tehlikeyi o da benim kadar iyi biliyordu. Ama yine de yanımda durdukları ve beni koşulsuz sevdikleri için ona ve Daxon'a tapıyordum.

Daxon elimi tuttu. "Hadi eve gidelim. Zor bir gece oldu ve dinlendikten sonra bu konuyu daha fazla konuşacağız."

Yine de kasabanın üzerinde dolaşan ağır bulutları hissetmeden edemiyordum. Hepsi benim yüzümden. Ensemdeki tüyler diken diken olduğunda üçümüz sessizce dışarı çıktık.

Omzumun üzerinden geriye baktım ve odanın ortasında duran iki genç kızın sanki benim bilmediğim bir şey biliyorlarmış gibi yoğun bir şekilde bana baktıklarını gördüm.

"İki tarçınlı çörek, üç kahve ve bir çikolatalı kek," dedi Bay Jones çörekleri dağıtırken.

Wilder, Daxon ve benim aramdaki yemek tabakları. Kafenin sahibi bana sırtıttı, beyaz saçları melon şapkasının altında toplanmıştı. Kocaman mavi gözlerinde sadece sıcaklık vardı. Bay Jones'la ilk tanıştığım andan itibaren bana karşı hep şaşırtıcı olmuştu. Tertemiz, ince çizgili bir takım elbise giymişti ve 1920'lerdeki görünümünden tek eksiği, bir gangster filmine uyacak şekilde beline taktığı bir silahtı. Görünüşünü tamamlamak için evinde oyuncak bir silahı olsaydı hiç şaşırmazdım. Böyle şeylere meraklı olacak kadar ilginç biriydi.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, tarçınlı rulo tabağını açgözlülükle önüme kaydırırken ağzım sulanmaya başlamıştı bile. Bu sabah uyandığımdan beri açlıktan ölüyordum.

Dün gece, Wilder ve Daxon gece boyunca kimin benimle kalıp bana göz kulak olacağına karar veremediler, bu yüzden her şeyden çok inatçılıktan ikisi de kaldı. Yerde yedek battaniyelerle yattılar ama sabah kendimi yatakta ikisinin arasında kozalanmış buldum.

Ayı gibi horluyorlardı, ben de sıvışıp duşa girdim. Homurtularını ve yatak odasından gelen büyük bir gümbürtüyü duyduğumda kendi kendime güldüm, uyandıklarında sadece onların uyuduğunu ve aynı yatağı paylaştıklarını hayal ettim.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin," dedi Bay Jones ve beni düşüncelerimden uyandırdı. Gülümsemesi alfası Wilder için genişledi. Sonra arkasını döndü ve benim cam dolaptaki keklere ve hamur işlerine bakmaya devam ettiğim ön tezgâha doğru yürüdü. Bu sabah aç olduğumu söylemiş miydim?

Çocuklar çoktan kahvaltılarına dalmışlardı ve ben de tarçınlı ekmeğimi parçalayıp büyük bir parçasını ağzıma atarken gülümsedim. Alistair'le ilgili tüm çirkinliklere rağmen, tüm o karanlığın içinden çıkan bir olumluluk vardı. Wilder ve Daxon değişiklik olsun diye birbirlerini öldürmeye çalışmıyorlardı.

Pencereden içeri dolan güneş ışığı Daxon'ın gözlerinde parlıyordu. Ağzının kenarındaki kırıntıyı yaladı ve ben o anda o küçük lokmayı kiskandım, keşke yaladığı ben olsaydım diye düşündüm.

Masanın karşısından gülümsemesi beni eritiyordu, bacakları benimkilere dolanmıştı, solumdaki Wilder ise dirseklerimizin sürekli sürtünmesine yetecek kadar yakındı. Burada dokunaklı olmayı seven tek kişinin ben olduğumu sanıyordum. Bunun için neredeyse çaresizdim, ama onlar da bunu benim kadar seviyor gibiydi.

"Daha fazla sipariş veriyorum, Rune?" Wilder çoktan ayağa kalkmış olduğunu belirtti. "Krep," dedi Daxon. "Daha fazla kahve de."

Wilder alaycı bir tavırla, "Hemen ilgileneceğim," diye cevap verdi.

"Peki ya sen bebeğim?" Wilder arkama geçerken elini omzuma koydu, ben de ona yaslandım ve gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Belki bir Danimarka pastası."

"Tamamdır." Bana bir öpücük kondurdu ve odanın karşısındaki tezgâha doğru yürüdü. Bakışlarım onun güçlü bacaklarına ve kot pantolonunun sarmaladığı o mükemmel kalçasına kaydı. Onunla ilgili her şey beni kendimden geçiriyordu. Görünüşe göre, giydikleri her şeyin içinde ölümüne muhteşem olan aşırı korumacı erkeklere bayılıyordum.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" Daxon sordu, sonra da sanki kahvaltıyı bitirmek için maratona çıkmış gibi kahvesinin kalanını yuttu.

"Ve ben de senden gerçekten hoşlanıyorum."

Ağzını kâğıt bir peçeteyle sildi. "İsteddiğini biliyorum. Ama eşimi başka bir kurtla paylaşmak bana öğretilen her şeye... hissettiğim her şeye aykırı."

Sözleri karşısında şaşırarak yerimde doğruldum. Gerçi şaşırmamam gerekirdi. "Peki ya sana ve Wilder'a karşı hissettiğim bu duygular daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyorsa? Ya kalbimin istediğini değiştiremiyorsam? Siz ikiniz arzuladığım erkeğin mükemmel birleşimisiniz."

Bir an durdu, beni inceledi ve ben mağara adamına benzer bir yanıt bekliyordum ama o beni şaşırttı. "Wilder'la aramızdaki şeyler uzun süredir karışık. Paylaşacak kadar yakın olabileceğimiz bir aşamaya gelebileceğimizi hiç sanmıyorum. Aramızda çok fazla kötü şey geçti. Ve yalan söylemeyeceğim, ona nasıl baktığını görmek beni mahvediyor."

"Sana aynı şekilde baktığımı bildiğin halde mi?"

"Benim için sen sadece ve sadece benimsin. Senin için her şeyi yaparım, tatlım. Ama aramızdaki bu üçlü şeyle gerçekten mücadele ediyorum."

Sertçe yutkundum, derimin altında endişe kaynıyordu. Dürüstlüğüne seviyordum ama bu işin gittiği yerden nefret ediyordum. Ve ikisi arasında seçim yapmayı reddediyordum.

Koltuğunda arkasına yaslandı ve siyah düğmeli gömleğindeki kırıntıları fırçaladı. Kalbim hızla çarpıyordu ve Daxon'ın bu konuda geri adım atmayacağı gerçeğini görmezden gelemedim. Wilder'ın da öyle yapacağından şüpheliydim. Ama bu benim için de bir çıkmaz noktaydı çünkü birini seçmektense ikisini de seçerdim. Ve benim ne kadar inatçı olabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda, dün geceki belediye binası toplantısındaki gür kaşlı adamın bir arkadaşıyla kafeye girdiğini gördüm. Kaskatı kesildim.

Adam kapı aralığında durakladı, dikkati bana kilitlenmişti, sonra Daxon'a doğru kaydı. Wilder masamıza dönerken her iki adama da dönerek bir şeyler mırıldandı ve ikili anında geri çekilerek hissimla dışarı çıktı.

"Onları korkutmak için ne söyledin?" Wilder kolunu sırtıma dolayıp beni kendine yaklaştırarak yerine döndüğünde ona sordum. Başımın yan tarafını öptü.

"Hiçbir şey."

"Dean ve Paul ile konuşacağım," diye homurdandı Daxon nefesinin altından, ki ben bunu o adamların ısırılmış ve onun kurt sürüsünün altında olduğu anlamına aldım.

O tanıdık gerginlik havayı bir kez daha olgunlaştırdı ve uzun zamandır yaşadığım en sakin sabahı çaldı. Değişiklik olsun diye biraz huzur ve sessizlik istediğimde bunu kaybetmeye hazır değildim. Bu yüzden yeni bir konu açtım. "Şimdi fark ettim, bu birlikte yaptığımız ilk kahvaltı. Bunu daha sık yapmalıyız." Kahve fincanıma uzandım, Wilder'ın dikkatimi dağıtmaya hazırmış gibi sırtıttığını fark ettim.

Daxon ise kafenin kapısına bakmakla meşguldü. "Dean'e çok kızgıyım," diye açıkladı sonunda, söylediğim hiçbir şeyi duymamıştı. "O daha iyi bilir. Yıllar önce karısını avcılardan kurtarmıştım."

"Korkmuştur," diye önerdim. "Bir keresinde neredeyse karısını kaybediyordu, bu eski anıları canlandırmış olabilir."

"Bütün gece beni rahatsız etti." Daxon cevabımızı beklemedi, ayağa kalktı ve Bay Jones siparişlerimizle birlikte geldiğinde kafeden hışımla çıktı.

"Birinin acelesi var," diye şaka yaptı ve tabakları yere bıraktı, ardından odanın diğer ucundan kendisine seslenen müşteriye döndü.

Daxon'ın kreplerini masanın diğer tarafına kaydırıp yemeye başlayan Wilder'a baktım.

"Daxon'ın Dean'e ne yapacağından endişelenmiyor musun?"

Omuz silkti. "Dean bir Bitten ve onun sürü üyeleri üzerinde söz hakkım yok. Kendi sorunlarını kendileri çözebilirler. Seni ve beni etkilemediği sürece benim sorunum değil."

Tartışmak ne kadar cazip gelse de bunun hiçbir yere varmayacağını anlamıştım. Bir elini kalçama koydu ve mümkünse daha da yakınlaştı ve bir eliyle kreplerini yerken beni sıkıca tutma şekliyle yıkandım.

Danimarka poğaçamdan ikinci ısırığı alırken, gürültülü bir ayak sesi dikkatimi kafenin dışındaki kaldırıma çekti. İnsanlar sokakta deli gibi koşuşturuyordu. En az bir düzine. Kafenin içinden birkaç kişi daha dışarı fırladı.

"Siktir!" Wilder ayağa fırladı. "Burada kal," dedi bana, sonra da koşarak dışarı çıktı. Az önce ne oldu öyle?

Aynı hızla ayağa kalktım ve dışarı fırladım, yarı yarıya Daxon ve Dean'i kavganın içinde, yolun ortasında yuvarlanırken bulmayı bekliyordum. Bu beni hiç şaşırtmazdı ama öyle bir şeyle karşılaşmadım.

İnsanlar yanımdan koşarak geçiyordu. Kafam karışık ve panik içindeydim.

Birini durdurmak için kolundan tuttum, bilmek istiyordum. "Neler oluyor?"

Kadın bana baktı, paniğe kapılmıştı ve elimden kurtuldu, hala yolda aceleyle ilerliyordu. "Biri öldürülmüş," dedi omzunun üzerinden. "Tanrıça, Arcadia olmasa iyi olur. Onu günlerdir görmedim."

Arcadia kayıp mıydı?

Ama daha fazla insan yanımdan geçip gittikçe, birinin ölü bulunduğunu fark etmek içime yakıcı bir bıçak gibi saplandı. Acı derindi ve doğru düzgün düşünemeden herkesle birlikte koşmaya başladım.

Ya bunu avcılar yaptıysa?

Lütfen onlar olmasın. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Yine de, eğer avcılar değilse, bu büyük olasılıkla Eve'i öldüren canavar olduğu anlamına geliyordu. Ve bu daha iyi değildi.

Sokağın sonuna ulaşır diğer herkesle birlikte köprüyü koşarak geçtiğimde, enseme ter birikmişti. Diğerleri gibi ben de takip ettim, neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak için bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Çaresizlik beni sürükledi. Her adımım ağırlaşıyor, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu.

Beni bulmalarına izin verme.

Tarlayı geçtim ve tek katlı küçük bir tuğla evin etrafından dolanırken titredim. Ne olup bittiğini anlamaya çalışarak bir noktada toplanmış insan kalabalığını telaşla taradım.

Daxon'ın sesi kaostan içinden gürledi. "Herkes geri çekilsin, hemen."

Wilder'ın başının üst kısmının da ortada sallandığını ve sessiz olduğunu gördüğümde, en kötüsünü düşünebilirdim.

Kendimi kalabalığın içine ittim, kimin öldüğünü görmek için çılgınca boşlukların arasına sıkıştım. Tanıdığım biri olmaması için her şeyimle dua ettim.

Tanımadığım yaşlı bir adam feryat ederek dizlerinin üzerine çöktü, başını ellerinin arasına aldı

ağlarken. Diğerleri onu tutmak ve teselli etmek için etrafına toplandı.

Kalabalıktan yükselen dehşet dolu fısıltılar arttıkça, onların korkusunu boynuma geçirilmiş bir ilmik gibi hissettim.

Kitleden sıyrılarak ilerledim ve açık çemberin içine adım attım. Nefeslerim göğsümden hızla çıkıyor, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu.

Kadını hemen gördüm, yerdeki bir çukurda yatıyordu, bacakları ve kolları toprağın yarığına atılmış gibi bükülmüştü. Kimse doğal olarak bu şekilde düşmez.

Boynundaki açık yaradan etrafına kan birikmişti. Kendime sarıldığımda kollarım titriyordu. Boğazının yarısı gitmişti ve kahvaltım boğazımın arkasına çarptı.

Öğürme refleksimi geri çektim ve bunun yerine kan sıçramış solgun yüze inanamayarak baktım.

"Burada ne işin var?" Wilder tısladı, gölgesi üzerime düştü, eli kolumu kavradı. Bana baktı, bakışları sert ve korumacıydı. Bana bakışı içime bir sıcaklık yaydı ama bu sıcaklık korkunç olayın gölgesinde kaldı. "Bunu görmemelisin," diye devam etti.

Hafifçe güldüm, bu gülüş hiç de komik değildi. "Çok daha kötülerini gördüm," diye mırıldandım. Başımı salladım ve tutuşundan kurtuldum. "Burada olmak zorundayım." Tökezleyerek ilerledim ve hayatını kaybeden zavallı kadının yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Arkamızdaki adam onun kocası olmalıydı. Çığlıkları havayı doldurdu, kederinin sesi sırtıma saplanan kurşunlar gibi beni yutmakla tehdit ediyordu. Zihnimde annemin görüntüleri canlandı. Alistair tarafından göğsüne saplanmış kocaman bir bıçakla araba yoluna atılışı.

Çok fazla kan var.

Tıpkı bu kadın gibi. Yarasından kan sızmaya devam ediyor, etinden aşağı sızıyor ve altındaki hendekte toplanıyordu.

Arkamdan biri çığlık attı, "Avcılar. Buradalar. Bizi buldular." Bundan sonra etrafımızdaki kargaşa korkunç sesler ve suçlamalardan oluşan bir koroya dönüştü.

Ama bu zavallı kadından gözümü alamadım çünkü bu tür bir ölümü daha önce de görmüştüm. Eve'i bulduğumda, diğer sürü üyesinin belediye binasının arkasında öldürüldüğünü gördüğümde bu dehşete tanıklık etmiştim.

Wilder ve bazı sürü üyeleri herkesin evlerine dönmesi için emir yağdırıyordu. "Sakin olun. Mary'nin bir Avcı'nın ellerinde öldüğüne dair hiçbir belirti yok."

Ondan sonra tüm sesleri engelledim.

Daxon yanıma çömeldi. "Bunu avcılar yapmadı," dedi.

"Biliyorum," diye ekledim. "Boğazları kesilerek öldürülen son iki cinayet de aynı şekilde işlendi."

Daxon öne doğru eğildi, derin bir nefes aldı, burun delikleri açıldı. "Neden katilin kokusunu alamıyorum?"

"Hmm. Bir kurt şekil değiştirene onu öldürecek kadar yaklaşan ama olay yerinde koku bırakmayan şey nedir?"

"Biliyorsam ne olayım," diye homurdandı. "Ama kasabada biri bizi avlıyor." "Bir seri katil," diye fısıldadım.

"Belki," diye isteksizce cevap veriyor.

Etrafımızda Wilder kalabalığı başarılı bir şekilde cinayet mahallinden uzaklaştırmış, sürüsünün üyeleri herkesi makul bir mesafede tutarak evlerine göndermişti.

Daxon elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Wilder yanımdaydı. "Bu çok boktan."

"Sanırım kasabadan biri," diye hırladı Daxon. "Ve onları bulduğumda paramparça edeceğim."

"Katılıyorum," diye mırıldandı Wilder. "Aynı öldürme tarzı. Kendilerine hızlı bir kaçış sağlamak için her zaman ormanın yakınında yaparlar. Bir grup iz sürücüyü yanıma alıp ormanı tarayacağım. Ama kahretsin, bundan daha kötü bir zaman olamazdı."

"Her şeyine bahse girerim, katil dün gece belediye binasındaki toplantıdaydı ve herkesin paniğe kapılıp avcılarını suçlayacağını hesaplıyordu."

"O zaman bir tuzağa ihtiyacımız var," diye önerdim. "Onları dışarı çekecek bir şey." Belki de katil şu anda bizi izliyor, yarattıkları kaosun tadını çıkarıyordur diye paniğin ısrarı tenimi kıvrandırdı.

Ama bu fikri keşfetmeme izin vermedim, yoksa kasabadaki diğerleriyle aynı alarm durumuna düşecektim. Kusma isteğimi bastırdım ve beni etkilemiyormuş gibi davrandım, bu da başka bir şeye odaklanmak anlamına geliyordu. Bizi kimin hedef aldığını bulmak gibi bir şey. Tüm bunlar olurken bir yandan da vücudumun rastgele ateş nöbetlerine girmesini hâlâ engelleyemediğim ya da kalıcı bir çözüm bulamazlarsa avcılarının beni takip edebileceği gibi korkunç fikirlerle uğraşıyordum.

Wilder homurdandı ve adamlarına doğru yürüdü.

Daxon yanağını avuçladı. "Bunu gördükten sonra iyi misin?" Sözleri nazikti, gözleri yüzümde bir yanıt arıyordu.

"Evet, iyiyim, sadece bizim için, herkes için endişeleniyorum."

Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kolunun altına çekti. "Yaklaşan bir fırtına var ve onu vurmadan önce durdurmanın bir yolunu bulmalıyız."

Sözleri beni biraz olsun rahatlatmadı ama hepimizin düşündüğü şey buydu. Başımız çok büyük beladaydı.

W

ilder ve Daxon ortalıkta yoktu ve benim de gidip birkaç atıştırılmalık almam gerekiyordu, eğer çocuklar her gece benimle yatacaksa bari bir film gecesi yapayım diye düşündüm.

Hayatıma mümkün olduğunca normallik katmak niyetindeydim. Avcılara göz kulak olmak, kasabada bir katille uğraşmak ve bazı yerel sürü üyelerinin benden nefret etmesi var olmanın bir yolu değildi. Hayatım boyunca terörle yaşadım ve bunu tekrar yapamazdım. Bu yüzden, her şeyin boktan olduğunu kabul etmek anlamına geliyorsa, uyum sağlardım.

Daxon'ın kulübesinden çıkıp parlak sabah güneşine adım attım, sonra hızlı bir dönüş yapıp cadde boyunca aceleyle ilerledim ve sonunda markete ulaştım. Bir alışveriş sepeti kaptım ve çikolata reyonuna doğru arı gibi koştum. Tatlı raflarının önünde durup, findıklı mı yoksa meyveli mi bir ruh halinde olduğumu düşündüm. Kimi kandırıyordum ki... Sadece canavarlar meyveli çikolata yer.

Sırtımdan soğuk bir esinti geçtiğinde findıklı M&M'lere uzandım. O kadar soğuktu ki, birinin arkamda bir dondurucunun kapısını açtığına yemin edebilirdim. Dondurulmuş gıdalar reyonunun yakınında olmadığım gerçeği dışında.

"Boo!" diye bağırды bir kadın sesi kulağıma.

İrkildim, sepeti düşürdüm ve yanlışlıkla tüm çikolataları raftaki yerlerinde tutan plastik kapağı çektim. Koptu ve elimde kaldı. Şekerler aniden eğimli raftan kayarak tüm raf boyunca koridora yığıldı.

"Kahretsin!" Arkamı döndüm, kırık rafı yere bıraktım ve Arcadia ile kişisel alanımda yüz yüze geldim.

"Ne oluyor be?" Ağzımdan kaçırđım.

Elleri kalçalarını kavrayarak durdu, bakışları beni yok etmeye hazırды. Ama... bekle. Gözlerimi kırptım, doğru görüp görmediğimden emin değildim. Onda gerçekten yanlış olan bir şeyler vardı. Solgun görünüyordu, hastalıklı bir solgunluk gibi, ama sadece bu da değil... Arkasında, vücudunun tam içinden gördüğüm aromalı patlamış mısır rafları mıydı bunlar?

Gözlerimi tekrar kırptım, gerçekten aklımı kaçırdığıma ikna olmuşum. Sonunda olmuştu. Kendimi kaybetmişim ve halüsinasyon görüyordum.

"Tabii ki seni çikolata alırken bulacağım," diye alay etti ve esniyormuş gibi yaptı. Küçümseme dolu bakışlarıyla beni tepeden tırnağı inceledi. "Kendini gerçekten bıraktın, değil mi? Devam edin ve tıka basa yiyin Bayan Piggy."

Aptalca, sözlerinin beni etkilemesine izin verdim ve mavi yazlık elbiseme baktım. Gerçekten kilo mu alıyordum? Kahkahası bakışlarımı kaldırmama neden oldu ve ona ters ters baktım.

kafasından geçirdi. "Kendini iyi hissediyor musun?" Belki de hasta olan bendim.

Kendime engel olamadım ve halüsinasyon mu görüyorum yoksa gerçek mi diye ona dokunmak için uzandım. "Dokunma bana," diye hırladı, kolumu tokatlayarak uzaklaştırdı, ama eli tam benimkinin içinden geçti.

Dudaklarımdan küçük bir çığlık döküldü ve az önce gördüklerimden dehşete kapılarak geriye, raflara doğru sarsıldım. Bir şeker çubuğunun üzerinden kayan ellerim dışarı doğru fırladı, çılgınca bir şekilde satın almak için tutundum ama kırımın üzerine düşerken yere daha fazla şeker getirdim. Lanet olsun, reyon şimdi Willy Wonka'nın fabrikasını andırıyordu. Eksik olan tek şey turuncu oompa loompaların buraya koşup dans etmesiydi çünkü aklımı kaçıırıyordum.

Arcadia önümde çömeldi. "Dinle beni, sürtüğ. Öldüğüm için ya da bu hayatta süzülme saçmalığı her neyse, beni görebiliyorsun ve bu da karmanın koca kırımını ısırmaya geldiği anlamına geliyor. Ve bu ben olacağım."

"Sen öldün mü?"

"Ding ding! Lanet olsun, çok yavaşsın. Bana bak, acayip şeffafım. Wilder ve Daxon'ın sende ne bulduğunu cidden anlamıyorum. Sanırım o iki soytarı da aynı derecede aptal."

Ben ayağa kalkıp olanları anlamaya çalışırken, o saçmalamaya devam etti. Eğer öldüyse ve hayalet olduysa, diğer hayaletleri gördüğüm gibi onu da görmem mantıklıydı ama sevgilimin psikopat eski sevgilisinin bana musallat olmasına kesinlikle ihtiyacım yoktu.

"Kim öldürdü?"

"Aha." Parmaklarını şıklatarak elini aramıza soktu. "Bu soruyu soracağını biliyordum ve bu yüzden sana anlatmak için can atıyordum." Bir kahkaha patlattı. "O.M.G. Çok komik biriyim."

Bu kızın ciddi sorunları varmış.

"Dinliyorum," diye cevap verdim, yaşlı bir kadının koridora girmek için el arabasını çevirdiğini fark ettim. Bir çikolata nehrine bir de ortada deli gibi duran bana baktı ve yavaşça geri çekildi. *Akıllıca bir hareket, bayan.*

"Wilder ve Daxon, o lanet olası moronlar sonunda başardılar. Beni tehdit etmişlerdi ama cesaret edebileceklerini hiç düşünmemiştim. Onlara yapmalarını bile söyledim. Ama sonunda Wilder korktu ve Daxon'a beni öldürttü." Sanki bu komik bir şeymiş gibi kıkırdadı. Belli ki espriyi kaçırmıştım.

"Ölmek mi istedin?" Adamlarımın onu öldürdüğüne gerçekten inanmaya çalışarak sordum. Eğer yaptılarsa, iyi bir nedenleri olsa iyi olurdu, değil mi? Daxon deliydi, ona aşık olduğumda bunu kabul etmişim ama Wilder. Hayır, bu yutulması zor bir haptı. Burada doğru olmayan bir şeyler vardı ama Arcadia'nın ölümüne ne kadar az üzüldüğümü de aniden fark ettim.

"Kahretsin, ne kadar beyin özürlüsün?"

Ona neden sempati duymadığımı çok iyi bildiğim için gözlerimi devirdim. Ama onun gerçekten ölmüş olmasının şoku göğsümü daralttı. "Tam olarak mantıklı konuşmuyorsun. Saçmalamayı kes," dedim.

"Saçmalamayı kes," diye tersledi, bir çocuk gibi davranıyordu ve ne kadar yüksek sesle konuştuğunu görünce irkildim. "Tabii ki ölmek istemedim. Aptal. Sonsuzluğu bu leopar pijama tulumuyla geçirmeyi tercih edeceğimi mi sanıyorsun? Öldüğümde çıplaktım. Böyle kalamamam çok kötü." Mükemmel taranmış saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve çenesini kaldırarak, onunla her karşılaştığımda bana attığı o aşağılayıcı bakışını attı. Ama doğrusu, şeffaf ve ölü olması dikkatimi dağıttığı için kıyafetlerini ilk kez o zaman fark etmişim!

"Ama sana söylemem gereken bir şey var," diye böbürlendi şarkılı bir sesle.

"Bekliyorum," diye cevap verdim çünkü ölüsü de dirisi kadar sinir bozucu ve rahatsız ediciydi.

Koridorun sonunda kendi kendime konuşurken beni izleyen bir çift gördüm. Tanrım, bunun sonu iyi bitmeyecekti, değil mi?

Arcadia, "Sen bencil bir kaltaksın," diye söze başladı ve ben de dikkatimi tekrar ona yönelttim.

"Affedersiniz?" Omuzlarım dikleşti ve kendimi bir anda Jerry Springer'in programında, sevgilimin eski sevgilisiyle sa saa baş başa kavga etmek üzereymişim gibi hissettim.

"Kasabaya elini kolunu sallayarak giriyorsun ve kasabadaki Alfalardan birini değil ikisini birden alıyorsun. Bunu kim yapar ki? Onlar benimdi!" diye bağırdı, yüzü titriyordu... aslında her şeyi parazit gibi bulanıklaşıyordu.

"Sanırım sakinleşmen gerekiyor," diye önerdiğimde bana ofladı. Ağzını açıp bir dizi hakaret daha edeceğini düşünürken birden ortadan kayboldu. Bir anda ortadan kayboldu. Ay tanrıçasına şükürler olsun.

Hayatım boyunca yiyemeyeceğim kadar çok çikolatanın ortasında dururken, bana söylediği şeyin gerçekliği kafama dank etti.

Wilder ve Daxon Arcadia'yı öldürmüştü.

Göğsüm sıkıştı ve nefes almakta zorlandım.

Döndüm ve marketten elim boş ıktım. Tek düşünebildiğim Wilder ve Daxon'ı bulup bana gerçeği anlatmalarını istemektir. Kendi gözlerime gvenmediğimden değil ama gerçeği duymaya ihtiyaım vardı. Elbette, kız tam bir srtkt ama ölüm... bu, sizi kızdıran birine karşı çok aşır bir tepkiydi.

Yine de Daxon'dan bahsediyordum. Ancak Arcadia, Daxon'ın işini bitirenin Wilder olduğunda ısrar ediyordu. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken daha hızlı koşuyor, Wilder'ın evine doğru bir hat oluşturuyordum. Kasabanın biraz daha gerisinde, ormana sırtını dayamıştı. Yakınlarda çok fazla kulübe yoktu.

n kapıyı çaldım ama cevap vermeyince geri çekildim ve arka bahçeye yöneldim, ancak yüksek çitleri nedeniyle bir şey görmek imkansızdı. Dikkatlice dinledim ama herhangi bir ses duymadım, evde olmadığını tahmin ettim. Topuklarımın üzerinde dönerek ana yola geri döndüm ve kafesinin önünden hızla geçerken Bay Jones'a el salladım. Bir sonraki durak Daxon'ın kulbesiydi, çünkü bildiğim kadarıyla eve dönmüş olabilirirdi.

Daxon'ın kulübesi de boştu. Olduğum yerde döndüm ve ofladım. Bu ikisi hangi cehennemdeydi? Birilerinin onları bir yerlerde görmüş olması gerektiğini düşünerek kasabaya doğru yol aldım.

Yolda belediye binasının önünden geçerken bir şey beni durdurdu. Orada karşılaştığım her şey başıma bela açmıştı ama şimdi geçen geceki iki hayalet kızı hatırlıyordum. Uzun zamandır binaya musallat olmuşlardı ve bu beni birkaç şey hakkında meraklandırdı. Mesela binanın dışında olanları görmüş olabilirler miydi? Arcadia'nın yaptığı gibi kasabada gezinip beni markette takip ediyor olabilirler miydi?

Cinayetler aklımdan çıkmıyordu ve ya hayaletler belediye binasının hemen arkasında katledilen zavallı adamı kimin öldürdüğünü gördüyse?

Yoldan ve imenlik alandan geçtim. n basamaklara çıkıp kapı kollarını çektim ama kilitliydi. Arkaya doğru ilerlerken arka kapının açık olup olmadığını merak ettim.

Binadan gelen gölgeler bahçeyi karartıyordu ama orada da şansım yaver gitmedi.

Belediye binasının arkasındaki ormana bakarken mavi bir titreşim dikkatimi çekti. Ormanda olmaması gereken parlak bir elektrik mavisi, değil mi? Avcılar ve katillerle ilgili düşünceler her zerremi titretti. Ama bununla birlikte, başka birinin daha yaralandığına dair içimi burkan derin bir his geldi.

Etrafıma baktığımda yalnız olduğumu gördüm. Tekrar maviye bakarak hemen kontrol etmeye karar verdim çünkü ormanın hemen kenarında duruyordu. Ve ormanın derinliklerine tek başıma gidecek kadar aptal değildim.

Yaklaştım.

Hafif esintide bir kumaş parçası uçuştu.

Gözlerimi kısıtım, neye baktığımı anlayamıyordum. İlk bakışta, gömleğin yayılma şekliyle neredeyse biri elleri ve dizleri üzerindeymiş gibi görünüyordu. Gölgeler yardımcı olmadı

ve sonunda bunun aptalca terk edilmiş bir gömlek olduğunu anlamam birkaç adım daha atmamı gerektirdi.

Yüksek sesle nefes verdim, kendimi boş yere korkuttuğum için rahatça nefes alıyordum. "Tanrım. Aptal gömlek." Tişörtü çalıların arasından kaptım ve önündeki kan lekesini fark ettim.

Daha yakından baktığımda oldukça taze görünüyordu ve ellerim titriyordu. Düşüncelerim, bu gömleğin sahibinin başına korkunç bir şey geldiği gerçeğinde yoğunlaştı.

Önümde bir yerden ayak sesleri geliyordu ve bakışlarımı ormana doğru kaldırdım. Karanlık sık ormana doğru kayıyor, dallar esintiden hışırdayan büyük, yeşil yapraklarla kalınlaşıyordu.

Gömleği anında bıraktım ve elim o sabah Wilder'ın bıçağını sakladığım botuma gitti. Parmaklarımı kabzaya doladığımda kalbim kulaklarımda zonkluyordu.

Uzaktaki iki ağacın arasında bir şey yer değiştirdiğinde gözlerim ormana yapışmıştı.

Güçlü, geniş omuzları göründü ama yüzlerini ve hatta giysilerinin rengini göremeyecek kadar karanlıktı.

Yerimde donup kalmıştım, göğsümde bir korku oluşuyordu.

Biri beni arkamdan kolumdan yakaladı ve içimi bir panik kapladı. Çığlık attım ve bıçağı havada sallayarak etrafımda döndüm.

"Vay canına," diye seslendi Wilder, ben yüzüne bir darbe indirmeden önce diğer eliyle bileğimden silahı kaptı.

Daxon da oradaydı, ikisi de bana ters ters bakıyordu. "Burada ne yapıyorsun? Kahretsin, Rune!"

"BEN..." Ormandaki kişiye doğru döndüm ama artık orada değildi. "Orada biri duruyordu." Bulunduğum yeri işaret ettim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Daxon homurdandı, sonra da kendini ormana attı.

"Neler oluyor?" Bakışlarım Daxon ormanın içinde kaybolup gölgeler tarafından yutulana kadar onu takip etti.

Wilder hala bileğimi tutarak beni hızla belediye binasının önüne götürdü ve bana öfkeyle baktı. "Bıçağını kaldır."

Ben de öyle yaptım. "Neyin içine girdiğimi söyleyecek misin?" "Katil için bir tuzak kurduk."

Ağzım kurudu ve sözleri karnıma inen bir darbe gibi yüzüme çarptı. Gömlek, kan. "Oh kahretsin. Bu oydu, değil mi? Katil. En azından ben erkek olduğumu düşünüyorum çünkü geniş omuzları vardı ve bir erkeğe göre oldukça iri yapılı görünüyordu."

Kelimelerim dağınıktı ama kalbim az önce yaşadıklarımın dolayısı hala çarpıyordu.

"Az önce şehirdeki her erkeği tarif ettin. Rune, artık kendi başına dolaşamazsın, lütfen. Bunu sana milyonlarca kez söyledik." Bakışlarındaki acı ağırlaştı ve kolumu tutuş şeklinden, başparmağının bileğimin iç kısmını okşamasından, her kelimesinde ciddi olduğunu anladım.

Ayaklarım yere kilitlenmişti ve güpegündüz etrafta dolaşmanın bile güvenli olmadığını anlayarak ormana doğru baktım. Birileri bizi her zaman izliyordu.

Wilder omzunun üzerinden ormana bakmaya devam etti.

"Gitsen iyi olur," dedim Wilder'a. "Git o orospu çocuğunu avla!"

"Doğruca hana git, böylece yalnız kalmazsın." Alnımdan öptü ve arkasını dönüp Daxon'ın kaybolduğu yöne doğru ormana daldı.

Ve beni takip eden karanlık hissinden kurtulamayarak ters yöne doğru tökezledim. Ya da belki de izleniyor olma hissiydi.

Hızlı adımlar beni diğer insanların dolaştığı ana yola götürdü. Onların etrafta olması beni kısmen daha güvende hissettirdi, ancak her seferinde omzumun üzerinden bakmamı engellemedi.

birkaç saniye.

Hızla hanın etrafından dolandım ve nehre bakan arka girişe açılan küçük sokaktan aşağıya doğru aceleyle indim. Bugün burası sessizdi ve tepemde pırıl pırıl parlayan güneş ışığıyla tablo gibiydi. Böylesine mükemmel bir kasabayı çevreleyen ormanda gizlenen bir katilden asla şüphelenmeyeceğiniz için manzara oldukça aldatıcıydı.

Tüylerimin diken diken olmasından nefret ederek kendimi salladım. "Çıldırma bırak."

Üzerime bir gölge düştü ve düşüncelerim Wilder'a uçtu, hana tek parça halinde varıp varmadığımı kontrol etmek için geri döndü. Onu selamlamak için arkamı döndüğümde gülümsedim ama karşımda bulduğum onun yüzü değildi. Benden birkaç santim ötede duran adam alaycı bir tavır takınmıştı, gözleri neredeyse parlıyordu. Tamamen siyah giymişti ve kasketini arkaya doğru takmıştı, dişleri çok beyaz, çok mükemmeldi ve sırtığında alt dudağının üzerinden uzun köpek dişleri çıkıyordu.

Havayı koklarken burun delikleri alevlendi... beni kokluyordu. "Ateşini gizlemişsin." O bir avcıydı. Hay sikeyim!

"Seni izliyordum..." Yumruğu karnıma beklenmedik bir şekilde öyle bir çarptı ki boğazımdan hırıltılı bir ses çıkardım.

Öne doğru eğildiğimde, ortamı tuttuğumda ve tüm midemdekileri çimlerin üzerine kusacakmışım gibi hissettiğimde dehşet içimde gürledi. Vurduğu yerde korkunç bir acı derinleşti ve dizlerimin üzerine düşerek haykırdım.

Önümde çömeldi, yüzü yüzümdeydi, kokuşmuş nefesi yüzümde geziniyordu, sonra başımın üstündeki saçları tutup yumrukladı. "Lanet olası pis it. Benden saklanabileceğini mi sanıyorsun?" Yüzüme tükürdü ve ayağa kalktı, beni saçlarımdan tutup sürükleyerek nehrin kıyısına doğru ilerledi. Ölüm gözlerimin önünden geçti.

Tek ayağımın üzerinde zıplayarak beceriksizce botuma uzandım ama parmaklarım neyse ki Wilder'ın kılıcının kabzasını kavradı.

Daha hızlı sürüklendim, karnım hala çok kötü ağrırken ayaklarım zar zor yetişiyordu. Öfke ve korku içimi burktu.

Yardım için çığlık attım ve bıçağı umutsuzca ileri iterek böğrünün derinliklerine sapladım. Etine beklediğimden çok daha kolay girdi.

Ellerinin tersiyle yüzüme vurarak böğürdü. Parmak eklemleri sanki bir torba taşla vurulmuş gibiydi.

Geriye doğru tökezlerken titreyen parmaklarımla yüzümün yan tarafını tutarak haykırdım. Görüşüm bulanıklaştı ve başımın ne kadar büyük bir belada olduğunu görünce dehşete kapıldım.

"Lanet olası amcık!" Avcı bıçağı yanından çekerek hırladı, yüzü gergindi.

Ama ben döndüm ve kaçmaya çalıştım. Son anda bir kolunu belime doladı ve beni ayağımdan çekti.

Korkunç bir çaresizlik beni sardı ve topuklarımla bacaklarına yumruk ve tekme attım ama hiçbirisi işe yaramadı. Demirden yapılmış bir devdi.

"Bırak beni," diye bağırdım ama kollarımdan aşağı tanıdık bir his akmaya başladı. Beni suyun kenarına fırlattığı gibi ellerimi onun yanına doğru uzatarak anında kucakladım.

Ne olursa olsun ellerimden beyaz bir ışık kıvılcımı fırladı, ayağımı kaybettikten sonra kıkımın üstüne düştüğümde sersemledi. Güç onu kolundan vurdu, sonra da yanından geçip havaya karıştı.

İrkildi, sonra yaralı kolunu kaldırdı, eti ateşte yanmış gibi yanıyordu. Yüzü buruştu ve hırladı, ifadesindeki acı dehşet vericiydi.

Çılgınca ayağa fırladım ve nehrin kenarından aşağıya doğru koştum, beni duyan birileri olsun

diye çığlık attım. Kalbimin ağır gümbürtüsü kulaklarımda çınlıyordu.

Araziyi boydan boya geçtim.

Ama ağır bir el beni saçlarımdan tutup geriye doğru çektiğinde haykırdım, dünyam karardı, burada öleceğim korkusu beni sardı. Ve kimse daha akıllı olmayacaktı.

Kendi ayaklarıma takılarak düştüm ve başım sert zemine çarptı.

Canavar tepemde dikilmiş, vahşi bir öfkeyle bana bakıyordu. Bir ayağını göğsüme koydu, ağırlığı beni eziyordu; ciğerlerime zar zor nefes alabiliyordum.

"Bunu nasıl yaptın?" Kömürleşmiş koluna baktı.

Yerde yattığım yerden bile, etinin koyu kenarlarının solduğunu ve yerini mükemmel pürüzsüzlükte bir tene bıraktığını gördüm. Kahretsin, bu kadar hızlı mı iyileşiyordu?

Bu melezlerle nasıl savaştığımız ki?

Beklenmedik bir hırıltı kargaşayı delip geçti ve havada vahşice çınladı.

Sonra tek bildiğim, avcının benden uzaklaştığı ve ayağının ağırlığının göğsümden kalktığı oldu. Tekrar nefes alabiliyordum ve ayaklarımdan üzerinde debelenirken derin nefesler aldım.

Homurtuların ve çığlıkların korkunç patlaması önümdeki kavgadan geldi. İlk başta Avcı'ya kimin saldırdığını bile göremedim ama bunu memnuniyetle karşıladım. *Lütfen Ay Tanrıçası, beni güvende tut.*

Biri beni kurtarmaya geldiği için göğsümden akan sevinçle neredeyse yüksek sesle ağlayacaktım.

Korku ve rahatlama içimde çarpıştı ve savaşı endişeyle izlerken tüm vücudum titredi. O canavarın ortadan kaldırılmasını, son nefesini verişini görmek istiyordum.

Piç kurusu bir anda çimenlerin üzerinde uçmaya başladı ve bir yığın halinde yere yığıldı. İlk başta tek gördüğüm bükülmüş uzuvları ve boğazındaki açık yaradan akan o kadar çok kandı ki ölmüş olmalıydı. Ama ölmüş olamazdı... inleyip ayağa kalkmaya başladığında ölmüş olamazdı.

Kahretsin! Bundan sonra nasıl hareket edebilir?

İşte o zaman gözlerim beni kurtaran adama çevrildi.

North!

Dentworks'te Daxon'la birlikte tamirci olarak çalışan adam. Bu adamla ilgili gördüğüm her şey korkunçtu, buna Daxon'ın dolunayda kurdunun kontrolünü kaybetmeden önce onu kilit altında tutmak için ona fiziksel müdahalede bulunduğu son sefer de dahildi.

O bir Fenrir'di, başka bir kurt türü, tıpkı Wilder'ın bir Lycan ve Daxon'un bir Bitten olması gibi. Ama söyleyebileceğim kadarıyla Fenrir daha vahşiydi. Onun türü berserkerlerin kanını taşıyordu ve saldırgan canavarlardı, ama tam olarak dönüşmüyorlardı, sadece gözleri vardı. İnsan yanlarından çok kurt yanları baskındı, bu da onu neden kasabada diğerleriyle kaynaşırken nadiren gördüğümü açıklıyordu.

Ama o benim kurtarıcımdı kimin umurundaydı ki? Boyu 1.80'di ve avcıya karşı zorlu bir rakipti. Yabani, kahverengi saçları yüzünün etrafına dağılmış, gri çizgiler halindeydi. Yıkanmaya ihtiyacı olan beyaz bir tişörtün üzerine yağ izleri olan gri bir tulum giymişti.

Hızla bana doğru baktı. "Güvenli bir yere git, ben bu melezin icabına bakacağım."

Nefes almak için kendini zorluyor, göğsü inip kalkıyordu. Onunla ilgili her şey çok büyüktü. Boyu. Kasları. Saldırganlığı.

Yanağına ve alnına kan bulaşmıştı, ağzının kenarından daha fazlası damlıyordu. İri yarı savaşçının karşısında titredim.

Başını arkaya yatırarak, tüylerimi diken diken eden korkunç bir ses çıkardı.

Sonra avcıya doğru hamle yaptı, korku filmlerindeki gibi dört ayak üzerinde öne doğru sıçradı.

Avcı acımasız bir çığlık attı ve bir eliyle kanayan boynunu tutarken kendini geriye doğru sürükledi. Diğer eliyle de bir bıçağı kavradı.

Yerimde kilitli kalmıştım, denesem bile hareket edemezdim. Ama onun hiç şansı yoktu, bunu şimdi anladım.

Kuzey adama çarparak onu yere düşürdü ve vahşice parçaladı. Çığlıklar ve etin yırtılma sesi havada çınladı, kan etraflarındaki çimlere sıçradı.

Avcının attığı her yumruk ve kılıç darbesi işe yaramadı. Kuzey hiçbir şey hissetmedi.

Avcıyı çıplak elleriyle parçalara ayırdı. İzlediğim şeyi tarif etmenin tek yolu buydu. Avcının boynunu ısırды ve saniyeler sonra adamın şahdamarı ağzından sarkarken geri geldi.

Kan, et ve sinüs parçalarını görünce boğazıma bir mide bulantısı yapıştı. Hasta olacaktım.

İnsanlar handan dışarı akıyordu, diğerleri de sokaktan geliyordu, şok olmuş fısıltıları giderek yükseliyordu. Onca çığlık ve kargaşadan sonra nihayet gelmelerinin bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım.

Herkes geri çekilmişti, çoğunlukla iri gözleri ve açık ağızlarıyla şok içindeydiler ama onları nasıl suçlayabilirdim ki? North lanet olası bir canavardı ve bir insanı lime lime ediyordu. Umarım North'un herkese büyük bir iyilik yaptığını kısa sürede anlamışlardır.

Kuzey aniden durakladı ve başını çevirip toplanan kalabalığa baktı. Yüzü kana boyanmıştı. Üst dudakları kan damlayan dişlerinin üzerinden geriye doğru sıyrıldı ve herkesin uzak durması için boğazından tehditkâr bir hırıltı yükseldi.

Hiç tereddüt etmeden kurbanının yanına döndü, ölü, topal adamı kollarının arasına aldı ve rahatsız edici, kambur bir koşuyla oradan uzaklaştı.

Uzaktaki evlerin arkasında kayboluşunu izlerken kalbim büyük bir şokla göğsümde çarptı. Gittiği her yerde çığlıklar onu takip ediyordu ve ben sadece avcıyı yutmak için bir yer aradığını tahmin edebiliyordum.

Öğürdüm ve bu sefer daha fazla tutamadım. Belimden eğildim ve midemdekileri çimlerin üzerine fırlattım. Her şeyin bu kadar hızlı bir şekilde dışarı fırlaması tam solar plexus bölgemi acıttı.

Bir avcının, kokumu gizlemiş olsam bile neye benzediğimi bilecek kadar uzun süredir beni izlediğini bilmek beni dehşete düşürdü.

Bu beni iliklerime kadar sarstı.

"Rune, canım, iyi misin?" Jim sesi titreyerek sordu.

Elimin tersiyle ağzımı sildim ve doğrulup onunla yüzleşmek için döndüm. Ama gözyaşlarımın ardında bulanıktı.

Bir daha asla güvende olamayacağıma dair içimi gerçek bir korku kapladı. Cevap verecek kelime bulamadım ama gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Üzerimdeki tüm bakışlara dayanamayarak doğruca hana girdim ve kapıyı arkamdan kilitleyerek odama çıktım.

Kalbim sıkışmıştı ve kıcıımı yere kaydırdım, kapı arkamdaydı, ne kadar büyük bir belanın içinde olduğuma dair titrememi durduramıyordum. Ağırlık üzerime çökmüştü ve her şey çok bunaltıcıydı.

Bunu yapmaya devam

edemezdin. Koşmaya devam

edemezdin.

Korkmaya devam edemezdin. Bir

şeylerin değişmesi gerekiyordu.

"**I** Adamlarımdan biri dışarıda nöbet tutuyor," diye beni rahatlattı Wilder, devasa, cehennem kadar seksi gövdesi kulübesinin kapısını dolduruyordu.

Beni evinde yalnız bırakmak üzere olduğunu bildiğim için göğsüm sıkışmıştı ve bundan nefret ediyordum.

Avcının güpegündüz kasabada bana saldırmasından sonra, artık her ses beni zıplatıyordu. Paranoyadan bahsediyorum ama insanın dayanabileceği bir yere kadar. Ve görünüşe göre bir melezin beni tekrar öldürmeye çalışması kırılma noktam olmuştu.

Wilder bana solgun bir sırıtış attı, ne kadar tedirgin hissettiğimi çok iyi anladığı belliydi. Başka bir şey söylemeden beni kucağına aldı ve yanağımı taş gibi sert göğsüne yasladım, kollarımı ortasına doladım, ondan yayılan bir sakinlik hissi vardı. Kalp atışlarının gümbürtüsünü dinledim ve o da nazikçe sırtımı ovdu.

"Seni şimdiden özledim," diye mırıldandım.

Başımı kaldırıp baktığımda yüzünde acı verici bir çaresizlik ifadesi belirdi ve gözlerinin ardındaki savaşı izledim, sanki "*siktir et, kalıyorum*" demek için can atıyordu.

"Rune, bu beni öldürüyor ama söz veriyorum uzun kalmamaya çalışacağım. Etrafta lanet olası avcılar varken oturup bekleyemem. Seri katili ormanda bulamadık, yani o da hala dışarıda. Daxon ve ben bu gece çok sıkı çalışacağız ve her bir orospu çocuğunu avlayacağız." Yanağımı okşadı ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

Ormanda gördüğüm, bana bakan ve bana doğru adım atan figürü düşünerek titredim. Ona ne kadar yakındım ki Daxon ve Wilder ortaya çıkmasaydı bana saldırabilirdi. Ve hâlâ dışarıda serbestçe dolaşıyordu.

Wilder başımı arkaya yatırdı. Ağzı benimkinin üzerindeydi ve ona karşı yumuşadım, misk gibi kurt kokusunu içime çektim, tadını sevdim. Ellerimi göğsüne bastırdım ve gömleğini yumrukladım. Hayatım yalnız hissetmekten iki sahiplenici erkeğe sahip olmaya dönüşmüştü ve ben bunu çok sevmiştim.

Alistair'den kaçtığımdan beri ilk kez kendimi delicesine arzuladığım bu iki adamla birlikte buldum. Her zaman normal bir yaşam şansı için hayatta kalmak için savaştım. Şimdi hayatta kaldığımdan emin olmak için iki nedenim daha vardı.

Wilder dudaklarımdan ayrıldı ve soğuk hızla üzerlerine çöktü. Omzunun üzerinden dışarıdaki geceye bakarken beni kendine yakın tuttu, sonra avluda duran adamlarından birine başıyla işaret etti.

"Kapıları kilitli tut. Sana buzdolabında bir ikram bıraktım," dedi göz kırparak.

Hızlı bir öpücük ve o benden uzaklaşıp eli avuçlarımdan kayarken bile ona doğru eğildim.

"Döndüğümde yatağında ol," diye hatırlattı beni ihtiyaçtan çıldırtan o hınzır, çakıllı sesiyle.

Kapıyı kapatmadan önce gördüğüm son şey onun sırtışıydı. Sürgüyü vurdum ve kendimi içeri kapattım. Sonra onun boş evine döndüm.

"O zaman sadece sen ve ben varız," dedim özellikle kimseye söylemeden ama bu beni daha az yalnız hissettirdi.

Evi çok büyüktü... iki katlıydı, modern ve sadeydi ve girişte büyük bir merdiveni vardı. Her bekar evinde olduğu gibi temel ihtiyaçlara sahipti. Buraya ilk geldiğimde bir televizyonu bile yoktu ama benim için bir arkadaşından ödünç almıştı.

Evet, o bir kaleciydi.

Tabii ki ilk yaptığım şey, neredeyse hiç beyaz eşya bulunmayan bir mutfakta buzdolabının izini sürmek oldu. Sadece uzun bir masa ve odanın ortasına doğru uzanan bankların olduğu bir tezgah.

Buzdolabını açtım. Yarım düzine su şişesi ve kocaman bir çiğ bifteğin yanı sıra, en üst rafın ortasında, içinde büyük bir dilim cheesecake olan bir tabak duruyordu. Ağzım sulandı ve onu, kapının üzerindeki raftan krem şantiyi ve su şişelerinden birini kaptım.

Oturma odasındaki siyah deri kanepeye uzandım ve izleyecek bir film aramaya başladım. Komik ve tamamen dikkat dağıtıcı bir şey. Harika şeyler duyduğum için The Hitman's Bodyguard'da karar kıldım. Elimde krema ile süslenmiş bir pasta ile kanepeye yerleştim, bacaklarımı katladım ve her şeyi unuttum.

Uzun zamandır bu kadar yüksek sesle gülmemiştim. Ne kadar zamandır izlediğimi bile bilmiyorum ama pastam bitmişti ve bir parçam Wilder'ın ne gibi sırlar sakladığını görmek için biraz araştırma yapma fikriyle oynuyordu.

Boş tabağı kanepenin yanındaki masaya koyarken, basit, siyah çerçeveli bir resim dikkatimi çekti. Işıkların altında yeni cilalanmış gibi parlıyordu. Uzandım ve onu aldım.

Çok daha genç bir Wilder'ı gösteriyordu, beş ya da altı yaşlarında bir çocuk. Şapşal bir gülümsemesi vardı ve çok sevimliydi; bir yandan da onunla aynı gözlere ve ağza sahip yaşlı bir kadının yanında duruyordu. Bu annesi olmalıydı. Yan yana durmaları garipti ama sarılmıyorlardı, daha çok fotoğraf çekirmek için orada duran yabancılar gibiydiler. Bu manzara karşısında göğsümde bir şeyler sıkıştı.

Çerçeveyi yerine koyup kirli tabağı mutfaka götürdüm ve kulübedeki tüm ışıkları yaktım. Tüm gölgeleri ortadan kaldırmak bana güven hissi verdi.

Tabağı lavaboda çalkaladıktan sonra pencereden dışarı baktım, birdenbire bahçede bir hareket dikkatimi çekti. Dondum ve öne doğru eğildim, gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyordum... ama orada hiçbir şey yoktu.

"Bu kadar paranoyak olmayı bırak," diye mırıldandım kendi kendime. Bahçede bir bekçi vardı ve ben de onu görmüştüm.

Tabağı yıkamayı bitirdiğimde bir başka bulanıklık kafamı bahçeye doğru kaldırmama neden oldu. Muhafızlar neden etrafta koşuşturuyordu ki? Bu tek düşünce kalbimi hızlandırdı ve bunu öğrenmek için mutfaktan geri çekildim.

Hastalıklı ve tatlı bir benzin kokusu burun deliklerimi doldurdu. Hafifti ama kesinlikle daha önce yoktu.

"Nereden geliyor bu?" Belki de mahallede gazlı ısıtma kullanan biri vardı?

Emin olmak için kilitleri iki kez kontrol ettim. Ancak benzin kokusu yoğunlaştığında, evin içinde bir yerden geldiğine ikna oldum. Bir panik dalgası başladı. Aceleyle kapının kilidini açtım, sonra da kolu çekiştirdim.

Ama açılmayı

reddetti. "Ne oluyor
lan?"

Wilder beni içeri kilitlemiş olabilir mi? Bunu yaptığını duyduğumu hatırlamıyorum. Kilitleri tekrar kontrol ettim, açıp kapattım ve sanki işini yapıyormuş gibi bir ses duydum. Ama kolu ne kadar sert çekersem, o kadar sıkıştığını fark ettim.

Gaz kokusu derinleştğinde, bir şeylerin açık olma ihtimaline karşı mutfağı hızlıca kontrol ettim. Tekrar arka kapıya yönelmek üzereydim ki, mutfak penceresinden yine bir hareket dikkatimi çekti.

Ve bir anlığına, bahçede gezinen Arcadia ile göz göze geldim. Midem bulandı.

Sonra da gitti.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Koşarak arka kapıya gittim ve kilidi açtım ama o da açılmıyordu. Sanki kapı, kapı çerçevesine yapıştırılmış gibiydi.

Yarı ağlamış, yarı çığlık atmış olabilirim.

Benzin kokusu artmıştı ve beni geri getireceğine söz veren Arcadia'yı gördükten sonra... aptal değildim. Duvarda duran telefona uzandım ama çekmiyordu. Ses gelmiyordu.

Siktiğimin kaltağı.

Perdeleri kenara iterek oturma odasındaki pencerelere yöneldim. Bekçiden iz yoktu. Pencereler de sıkışarak kapanmıştı.

Tabii ki öyleydiler.

"Kahretsin. Kahretsin.

Kahretsin."

Yerimde küçük bir dönüş yaparak Arcadia'nın beni öldürmesine izin vermeyeceğime karar verdim.

Koşarak yukarı çıktım, odadan odaya geçtim, pencereleri kontrol ederek gardiyanın dikkatini çekmeye çalıştım, böylece en azından kapıyı falan kırabilirdi. Ama ancak boş odaya geldiğimde ve dışarı baktığımda onu buldum.

Avluya yayılmıştı, kolları dışarıdaydı, bacakları bükülmüştü ve baygın görünüyordu. Hay sikeyim! Arcadia bu evi kilitleyebiliyorsa, onu da kolayca bayıltabilirdi.

Boğazıma bir safra düğümlendi ve evde kapana kısılmış olmanın dehşetinin beni yuttuğunu hissederek ürperdim.

Aşağıdan muazzam bir patlama sesi geldi ve yerimden sıçradım. "Şimdi ne olacak?"

Merdivenlerin yarısına geldiğimde en kötü kâbusum canlandı.

Kara duman ön kapının altından kıvrılıp içeri giriyor, keskin kokusu burun deliklerimi yakıyordu. Beni canlı canlı yakacaktı.

Merdivenlerden koşarak indim ve bir sandalye kaptığım mutfaka girip pencereye doğru koştum. Perdeleri araladığımda beni alevlerden bir duvar karşıladı.

"Oh, kahretsin. Lütfen hayır!"

Dehşet kulaklarımda çınlıyor, kalbim küt küt atıyordu. Dışarı çıkmak zorundaydım. Sandalyeyi bırakarak tekrar bütün pencerelere koştum. Buradan çıkmanın bir yolu olmalıydı.

Ancak, ateş her yöne doğru parlıyordu. Kulübe bir alev çemberi tarafından yutulmuştu. Titriyordum. O psikopat beni öldürmek konusunda ciddiydi.

Melezlerin başarısız olduğu yerde, çılgın bir hayalet başarılı

olabilirdi. "Beni öldüremeyeceksin," diye bağırdım. "Beni duyuyor musun Arcadia?"

Boğulmama neden olan ağır, dumanlı nefesler çektim. Tökezleyerek ön kapıya gittim ve yumruklarımı kapıya vurdum. Bu da hayal kırıklığımı artırmaktan başka bir işe yaramayınca, keskin

kokü daha da kötüleşince elimi ağzıma ve burnuma götürdüm.

Çılgınca pencereden pencereye koşarak kaçmak için bir fırsat aradım. Bodrum yoktu.

bu evde bulabildiğim. Sonunda sandalyeyi üst kata sürüklemeye ve orada bir pencereyi kırarak açmaya karar verdim. Yükseklik bana ateşin üzerinden atlamak için yeterli alan sağlayabilirdi.

Bugün ölmemin imkanı yoktu. Dört gözle beklediğim bu kadar çok şey varken olmazdı.

Wilder'ın yatak odasında sandalyeyi kaldırdım ve pencereye doğru fırlattım. Cam kırıldı ve dışarı doğru püskürdü. Rahatlayarak ağladım ama temiz hava seli neredeyse anında kesildi.

Onun yerine, sanki biri kaçmaya çalıştığımı biliyormuş gibi pencerenin tamamını kapatan bir alev duvarı yükseldi.

Yoğun sıcaktan irkildim, perdeleri saran ateşin yalımı odaya yayılıyordu.

Yardım için bağırdığımda oda etrafımda dönmeye başladı.

Dumandan nefes alamıyordum ve doğru düzgün düşünemiyordum.

Bu yüzden odadan hızla çıktım, kapıyı arkamdan kapattım ve koridoru geçip aşağıya koştum. Katlanmış kolumla burnumu ve ağzımı kapattım, hava almak için mücadele ediyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve öylece kaldım. Duman yükseldi ve hızla oturma odasındaki kanepenin yanına süründüm ve kendimi sabit tutarak ileri geri sallandım.

Her nefes alışım ciğerlerime dikenli tel çekilmesi gibiydi.

Duman odayı doldurdu ve zihnim dışarı çıkmak için bir yol aradı. Çıkmak zorundaydım. Alistair'den, avcılardan ve diğer her şeyden bu şekilde ölmek için kurtulmamıştım.

"Kalk," diye mırıldandım nefesimin altında. "Dışarı çıkmalısın." Daha önce hiç pes etmemiştim, şimdi de etmeyeceğim. Vazgeçmezdim.

Ön kapı patlayarak açıldığında, menteşelerinden kopup her yöne savrulan parçalara ayrıldığında, dengesiz bacaklarımın üzerinde doğruldum.

Dehşete kapılarak ondan uzaklaştım ve kendimi tekrar yere attım; yarı kanepeye yarı yemek masasına düştüm, masanın ayakları altımda kırıldı.

Yere sertçe çarparak yuvarlandım, bu sırada resim çerçevesi tam yüzüme çarptı. Tam o sırada biri beni gömleğimin arkasından tutup çekerek ayağa kalkmaya zorladı.

"Rune," diye bağırdı Wilder. "Seni yakaladım."

Sonra bir baktım, beni omzuna atmış ve bizi hızla evden dışarı çıkarıyor.

Alevler kıvılcımlar saçıyor ve çatırdıyordu, ısı çok fazlaydı ve içime çektiğim duman yüzünden görüşüm bulanıklaşıyordu. Daha fazlası gece gökyüzüne doğru kıvrıldı ve ayı kararttı.

Kontrolsüzce öksürüyordum, boğazım acıyor ve yanıyordu.

Ayaklarım nihayet yanan kulübenin dışında yere değdiğinde, tökezleyerek Wilder'ın kollarına geri döndüm ve o da beni tuttu... tam da ait olduğum yere.

"Rune, iyi misin? Ne oldu böyle?" Beni omuzlarımdan tuttu ve ona bakmam için zorladı.

Bakışları hâlâ göğsümde ölümcül bir sıkılıkla tuttuğum resim çerçevesine kaydı. Ona uzattım ve benden almadan önce uzun bir süre annesiyle birlikte çekilmiş fotoğrafına baktı. Yanan evinden tüm eşyalarıyla birlikte kurtardığım tek şey bir fotoğraftı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, onun her şeyini kaybetmesine neden olduğumu düşündükçe içim burkuluyordu. Dengemi bulmam ve kendi başıma ayakta durmam, içimi kesmeyen bir nefes almam bir anımı aldı. "Kimsenin zarar görmesini ya da evini kaybetmeni asla istemedim."

Bana sarılıyor, gözlerindeki acı ve çatışma kalbimdeki sızıyı derinleştiriyor. "Bu sadece bir kulübe. Yeniden inşa edebilirim. Önemli olan senin güvende olman. Bunu kim yaptı?" diye sordu, sesi ağırdı.

Arkasında kasabanın yarısının kovalar ve hortumlarla yangını söndürmeye çalıştığını nihayet fark ettim,

Daxon da dahil olmak üzere, kontrolden çıkmış alevleri çılgınca hortumla yıkıyorlardı. Ağızlarını ve burunlarını kapatan maskelerle etrafta koşuşturuyor ve birbirlerine talimatlar yağıdırıyorlardı.

Bu kasabaya herkes için bu kadar çok sorun getirmeye devam ettiğimi bilmek beni çok üzüyordu. "Rune, konuş benimle," diye sordu Wilder ve dikkatimi tekrar ona çevirdim.

"A-Arcadia," diye kekeledim. "Bunu o yaptı. Beni öldürmeye çalıştı."

Bana göz kırptı, yüzünün rengi anında soldu. Uzun bir süre durakladı ve aramızda sadece sessizlik vardı. Sonra başını salladı. "Hayır, yapamazdı." Sesi sertleşmişti ve kararlı görünüyordu, elbette öyleydi de. Kızı o ve Daxon öldürmüştü.

"O yaptı," diye ısrar ettim. "O bir hayalet ve daha önce markette beni tehdit etti. Görünüşe göre artık ruhları görebiliyorum ve nedenini bilmiyorum. Ama sanırım mezarın ötesinden benden son intikamını almaya geliyordu."

Wilder cevap vermiyordu ve ona söylediğim her şeyi bir araya getirmeye çalışırken gözlerinin arkasındaki çarklar dönüyordu.

"Bana senin ve Daxon'ın ona ne yaptığını anlattı."

Derin bir iç çekti, bakışları yüzümde geziniyordu, yüz ifadesini perili bir ifade kaplamıştı. Wilder'ın yüzündeki acıyı gördüm... biraz da pişmanlıkla karışık. "Bunu hak etmişti. Kararımı değiştirmeyeceğim."

"Bunu neden yaptın?" Yalvardım, anlamak istiyordum. Tam o sırada Daxon bir kasırga gibi yanımıza geldi. Beni anında yakaladı ve kollarının arasına alarak yerden kaldırdı. Nefesleri hızlanmıştı ve duman kokuyordu ama bunun altında beni çılgına çeviren misk gibi seksi kokusu vardı.

"Beni bir daha asla böyle korkutma, tatlım. Ölemezsin... Bu saçmalık sona ermeli." Beni öpüyordu, yüzüme yumuşak öpücükler konduruyordu ve sesinde acısının sızısını duyuyordum.

"Elimden geleni yapacağım," diye cevap verdim, sonra öksürmeye başladım.

Wilder sözümüzü kesip Daxon'dan gırtlaktan bir hırıltı kopardığında beni tekrar ayağa kaldırdı. "Arcadia'yı biliyor. O sürtük ona hayalet olarak geldi ve evimi içinde Rune'la birlikte yaktı."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? O psikopat," diye homurdandı Daxon, vücudu gerilmişti. Öldürmekten ne kadar hoşlandığını bildiğimi düşünerek seçtiği kelimeler karşısında kaşlarımı kaldırdım ama beni öldürmeye çalışan o değildi. Eski sevgilisinin aksine.

"Onu neden öldürdünüz?" Her iki adama da bakarak tekrar sordum, sırtım kaskatı kesilmişti. Sabırsızlığımı içimde tutmaya çalıştım ama Wild'ın da en az Daxon kadar sevgi dolu bir katil olduğunu keşfetme düşüncesi kalbimi paniğe sürükledi. Ve Daxon söz konusu olduğunda buzdağının sadece görünen kısmını bildiğime dair bir his vardı içimde. Onu seviyordum ama Wilder'ı da olduğu gibi seviyordum.

Daxon'ın göğsü kabardı. "Çünkü o sürtük seni Alistair'e sattı. Eski sevgilinin infazcılarının birine senden bahsetmiş. O da seni kasabada böyle buldu. Ve bu boktan işten sıyrılmasının hiçbir yolu yoktu."

Dünyam döndü ve onun sözleriyle tökezledim. Wilder düşmeden önce beni yakaladı. Yüzümü buruşturdum, Daxon'ın sözleri sanki biri bana defalarca yumruk atmış gibi göğsümde kabardı.

"Beni sattı," diye bağırdım, kelimeler öfkeyle titriyordu.

"Ondan sonra yaşama hakkını kaybetti," diye homurdandı Wilder, yüzündeki öfke giderek koyulaşıyordu. "Senin ölmeni ve benden uzak durmanı istedi. Bu olmayacaktı."

Başımı kaldırdım, damarlarımda yanan öfke yüzünden gözlerim yaşlarla doldu. Bir yanım çığlık atmak ve gidip onu bulmak istiyordu. Bir ruh çağırma seansı düzenleyip onu mezardan geri

getirmek ve yine kendim öldürmek istiyordum. Ama ona adamların zaten yapmadığı daha fazla ne yapabilirdim ki? Hayatının geri kalanında bir hayaletti ve ben ona hiç acımıyordum. Onun bencilce davranışları yüzünden

hep annemin öldürüldüğünü düşündüm. Gerçek ebeveynlerimin kim olabileceğine dair cevapları kaybetmekten bahsetmiyorum bile.

Başına gelen her şeyi hak etti.

Daxon yatıştırıcı bir şekilde kolumu ovarken ben hâlâ ona karşı öfkeyle titriyordum.

Gözlerimi kapattım ve dünyam dönmeye başladı. Belki de çok fazla duman solumuştum ama kaymaya başladığımı hissettim ve bir de baktım ki gözlerimi açmışım ve Daxon'ın kollarına sarılmışım.

"Çok şey yaşadın, tatlım. Ve artık otelde kalmıyorsun. Orası güvenli değil.

Benim yanıma taşınyorsun."

Wilder, yangına müdahale eden birkaç bölge sakininin dikkatini çekerek, "Sanki öyle," diye tersledi.

İçim burkuldu, sürekli tartışmalarından bıkmıştım, özellikle de zaten aleyhimize bu kadar çok şey varken.

"Ve sen beni durduracak mısın?" Gösteriş olsun diye ve Wilder'la alay etmek için güldü. "Ne öneriyorsun?"

Onunla birlikte o köhne hana mı taşınacaksın?" Daxon tersledi.

Dürüst olmak gerekirse ev o kadar da kötü değildi. Jim ve Carrie burayı rahat ve misafirperver bir yer haline getirmişlerdi. "Taşınabileceğim başka geçici evler de var ve o da benimle geliyor."

Wilder bir adım attı.

Daha da yaklaştım ve birbirlerini parçalamaya hazır iki alfanın arasında sıkıştım.

Anksiyete alevlendi, kalp atışlarım hızlandı ve her şeyden sonra ağlamamak için kendimi zor tuttum. Kıskançlıkları yüzünden bitkin düşmüştüm.

"Yeter," diye kükredim son enerji kırıntılarımla. "Lütfen, daha fazla kavga etmeyin. Sanırım bayılacağım."

Başım giderek artan bir baş ağrısıyla zonkluyor ve yorgunluk içimi oyuyordu. Öksürük krizine girdim, ciğerlerim zorlanıyordu.

Wilder ve Daxon bakiştılar, hırladılar ve eğer Daxon'ın kollarında olmasaydım çoktan kavgaya tutuşmuşlardı.

Ölüm bakışları derinleştirdi ve nerede yaşamam gerektiği ve kimin benimle olmayı hak ettiğii konusunda tartışmaya başladılar, sesleri öfkeyle yükseliyordu. Başım çarparken çoğunu duymazdan geldim; hepsini daha önce duymuştum.

Güç mücadelesi. Ego.

Birbirimizden nefret ediyoruz.

Bunun için gerçekten enerjim yoktu ve kelimelerim yüksek sesle çıkmaya başladı. "Ya hep birlikte yaşarız ya da otele tek başıma dönerim. Bana ne olacağı konusunda son sözü ben söylerim," diye tersledim ve bekledim.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve nefeslerim daha hızlı geliyordu, her biri ciğerlerime hava çekerken acı verici ve hırıltılıydı.

İkisi de sessizdi, iki yanımda dağlar gibi duran devasa formları.

Bana zarar vermek gibi bir planları olmadığını biliyordum... bundan emindim. Ama aramızdaki dinamiklerin gidişatına bakılırsa, bir şeyler değişmezse içlerinden biri çok yakında ölecekti. Ve ben bununla yaşayamazdım.

Daxon beni inceliyordu ve ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Elbette. Neden olmasın," dedi aniden, sesinde alaycılık vardı. "Büyük, mutlu bir aile gibi hep birlikte yaşayacağız." Hızlı cevabı beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Sadece yolumdan çekil,

Wilder. Ve kimse bodruma girmeyecek."

Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü boynunun kıvrımına yasladım. "Teşekkür ederim."

Bunun birbirlerini öldürmeleriyle sonuçlanıp sonuçlanmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama öyle olabileceğini umuyordum.

Ben şehre gelmeden yıllar önce başlamış olan bazı yaraları nihayet iyileştirmelerinin çözümü.

Wilder'a baktığımda gözlerinin altında gölgeler belirmişti ve cevap vermemişti. Dikkati bana yöneldi ve ben de ona usulca gülümsedim, bunun gerçekleşmesi için onlara ihtiyacım vardı. Benim için. Sürüleri için. Hayatta kalabilmemiz için.

Wilder karanlık bir sesle, "Minnettarım," diye cevap verdi. "Ve anladım. Bodrum yok. Seri katilin sen olmadığına emin misin?" Havladı ama hiç kahkaha yoktu.

Ciddi miydi?

Daxon cevap olarak inledi. "Rune'u eve götürüyorum." Sonra çimenlikten geçip kaldırıma doğru yürümeye başladık.

Daxon'ın omzunun üzerinden Wilder'a baktığımda, yanan evini inceliyordu. Kalbim sanki biri bıçağı saplamış ve bükmüş gibi acıyordu.

Bunu ona ben yaptım. Kulübesinin alevler içinde kalmasına sebep oldum. Ondan her şeyini aldım ve suçluluk duygusu beni yutmadan önce bunu telafi etmenin bir yolunu bulmalıydım.

Larabanın içinden cama yapışmış, büyük panayıra bakıyordum. Yakınlardaki Highville kasabasına ulaşmak için bir *saattir* araba kullanıyorduk çünkü herkes biraz *eğlenmem* gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Özellikle de Ekim ayında olduğumuzdan ve bu da tüm

Cadılar Bayramı, küçük bir kızken en sevdiğim bayramlardan biriydi.

Yaklaştıkça bir an için anılara daldım, annemin evin etrafına yerleştirdiği süsleri, sabahın erken saatlerine kadar sevgiyle diktiği kostümleri hatırladım. Her şeyi sanki dün olmuş gibi hatırlıyordum.

Damarlarıma bir sevgi duygusu sızdı ve bir an için sıcak hissettim, altın bir ışıkla yıkandım. Beni yaratmamış olsa bile sevmişti. Gerçek annem mi?

Gerçek öz ailem konusunu başka bir güne erteledim ve en azından eğleniyormuş gibi yapmak için kendimi telkin etmeye çalıştım.

Panayırın parlak ışıkları bulutlu güne karşı parlıyordu ve her yerde, girişin üzerinde rüzgârda dalgalanan devasa pankartta yazdığı gibi *Spook-tacular Panayırı*'na doğru ilerleyen insanlar vardı. Belli ki küçük kasaba panayırları, büyük şehirler saatler ve saatler uzaktayken buralarda hayatın büyük bir parçasıydı. Şikayet etmiyordum.

Kapıların ötesinde rollercoasterlar ve atlıkarıncalar vardı ve yardım edemedim ama haftalar önce katıldığımız ve her nasılsa yıllar önceymiş gibi hissettiren fuarı ve tuhaf falcıyı hatırladım. Bu panayırda olmasa iyi olur.

Park alanında tamamen durduktan sonra dışarı fırladım ve serin hava saçlarımı dalgalandırıp sarı elbisemin eteklerini karıştırdı.

"Eğlenceli görünüyor!" Miyu ciyaklayarak bana doğru koştu. Elimi tuttu ve o kadar sersemlemişti ki beni de güldürdü ve onunla birlikte aşağı yukarı zıplattı.

"Fuarları severim," dedi. "Rae, acele et."

Arabanın etrafında kıvrıldı, başı öne eğik bir şekilde yürümeye başladı ve burada olduğu için en az birkaç araba ötede bekleyen Wilder ve Daxon kadar heyecanlı görünüyordu. İkisi de katılmak için ısrar ediyordu ki bu benim için mükemmeldi. Tartışmaya girmedikleri sürece mükemmel bir gün olacaktı.

Birlikte yaşamaya başladıklarından beri aralarındaki kıskançlık tavan yapmıştı. Sinirlerimi bozmaya başladığı konusunda yalan söyleyemem.

Sevdiğim iki adamın iyi geçinmesini istemek çok mu fazlaydı? İçimi bir suçluluk duygusu kapladı, çünkü elbette öyleydi.

Birden fazla eŖe sahip olmak Ŗekil değiştirenlerin dñnyasında o kadar da büyük bir mesele değildi. Kaderindeki eŖle karşılaşma şansı nadirdi, genellikle hiç yoktu, bu yüzden kurtlar durumlarını en iyi Ŗekilde değerlendirdiler. Alfalar yapmadı

paylaşmak. Alfalar sahiplenicidir. Alfa tanımının altına bakarsanız, muhtemelen orada şöyle bir şey vardır: *başkalarıyla iyi paylaşmaz.*

Wilder ve Daxon'dan istediğim şey genetik yapılarındaki her şeye aykırıydı. Ama yine de içimdeki her şeyle bunu istemeye karşı koyamıyordum.

Miyu ve Rae el ele tutuşmuşlardı ve hepimiz girişe doğru yöneldik, Wilder ve Daxon iki yanımda yerlerini aldılar.

"Heyecanlı mısın?" Wilder bana sordu, gülümsemesi bulaşıcıydı ve elim onun eline kaydı, parmaklarımız iç içe geçti.

"Biliyorsun," diye karşılık verdim, Daxon'ın elini elime aldığımı hissettim ve göğsüm onlarla birlikte olmaktan dolayı ısındı. Panayır bu tuhaf ilişkiyi anlamayacak insanlarla doluydu ama ne düşündükleri umurumda değildi. Sadece kendimi bir halat çekme savaşındaki ip gibi hissetmemeyi diledim.

Her şeye rağmen gülümsedim, bugün için her şeyi bir kenara bırakıp sadece fuarın tadını çıkarmaya izin verdim. Kavga yok. Tartışma yok. Sadece biz.

Bakışlarımı Daxon'a kaldırarak beni izledi, altın rengi gözleri kapüşonluydu ve baştan çıkarıcıydı. Kalbim tepki olarak alevlendi ve Wilder ile Daxon'ın başparmaklarıyla elimi okşayışlarına, dikkatimi çekmek istercesine bana bakışlarına karşı aşırı duyarlı hale geldim.

Nefesim göğsümde sıkıştı çünkü bir an için kendimi üçümüzün birlikte, beni paylaşmayı kabul etmeleriyle, endişelenmemiz gereken sadece geleceklerimizle her şeyin ne kadar mükemmel olabileceğine inandırdım. Daha önce de arkadaş olmuşlardı, değil mi?

Evet, Rune, aralarına bir kadın girmeden önce.

Hatırlatma karşısında içten içe irkildim ama bu konuda kararlı bir şekilde inatçı kalmaya karar verdim. Ben Arcadia gibi değildim.

Belki peri masallarına çok fazla inanıyordum, belki de o kadar çok acıya katlanmıştım ki kalbimde acı çekecek yer kalmamıştı.

"Size elma sallamanın kralı olduğumu söylemiş miydin?" Daxon durup dururken bizi bilgilendirdi. "Öyle mi?" "Öyle mi?" dedim. "Peki, oyunu bulursak seni tutacağım."

Wilder kıkırdıyordu.

"Beni yenebileceğini mi sanıyorsun?" Daxon meydan okudu. "Hiç şüphem yok."

"Tamam, anlaştık o zaman," diye araya girdim. "Elma sallama gösterisi başladı."

Miyu sırtarak omzunun üzerinden bize baktı. "Bu panayırda eyaletin yıllık elma sallama şampiyonasının düzenlendiğinden bahsetmiş miydin? Ve bugün."

"Bu harika," dedim yarı gülerek ve geri çekilmelerini bekleyerek.

"Hadi bakalım," dedi Daxon.

Wilder, "Ben hazırım," dedi.

Başımı salladım, ama tek rekabet su dolu bir kovadan elma almak şeklinde olduğu sürece, bunu memnuniyetle karşıladım.

Fuara girdiğimizde insan, ses ve renk patlaması bizi bunalttı. Ancak kasabamızdan tanıdık yüzleri burada da bulmak uzun sürmedi, bu da her şeyi biraz daha normal hissettirdi. Hatta bazıları yanlarından geçerken bana gülümsedi.

İlerleme var.

"Tamam, önce nereye gidelim?" Ben sordum.

"Önce," dedi Miyu. "Bu ikisini elma sallama turnuvasına kaydettireceğim. Bunu yaptıklarını

görmem gerek." Rae ile birlikte kalabalığın arasında kaybolurken histerik bir kahkaha atıyordu.
Üçümüz ters yönde dolaşırken Daxon başını sallıyordu, çoğunlukla

kitlelerin akışını takip ederek.

Tabii ki geçtiğimiz ilk araç Aşk Tüneli'ydi ve kulağa ne kadar klişe gelse de durakladım. "Hadi buna binelim," dedim, zaten iki adamı da yanımda sürüklüyordum.

Her biri inledi.

Ama önünde kırmızı bir kalp ve koltuğun arkasında bir melek oyması olan küçük tekneye bakarken umursamadım. Teknedeki çift, üzerinde yanıp sönen bir aşk kalbi işareti olan kemerli kapıdan içeri girerken öpüşüyorlardı.

Sonunda aşkın gerçek gücünü anladığım düşüncesiyle gülümsemekten kendimi alamadım. "Bunu gerçekten denemek istiyorum, lütfen," diye yalvardım, çocukları yanıma çekmeye başlamıştım bile.

"Evet, böyle bir şey olmayacak," dedi Daxon.

"Neden?" Suratımı asarak ona döndüm.

"Bana öyle bakma. Kalbimi kırıyorsun, tatlım. Hepimiz uymayacağız." Wilder, "İstersen geride kalabilirsin," dedi ve beni elimden tutarak yanına çekti.

Daxon bir kahkaha attı. "Hiç sanmıyorum. Hadi gidelim. Bizi uygun hale getireceğim." Yüzündeki kararlılık beni biraz korkuttu.

Sıranın önüne geçip kendi aşk tekнемize sahip olduğumuzda, Daxon tüm bu uydurma şeyler hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi.

Çocuklar neredeyse birbirlerine yapışmışlardı, yan yanaydılar ve ben de onların kucaklarında oturuyordum. Biniş kabinindeki genç adam buna izin verilmediği konusunda ısrar edince, Daxon onunla özel olarak küçük bir konuşma yaptı ve aniden her şeyi yapmamıza izin verildi... eğer istersek tüm uzunluğu yüzmemize bile. Ben olsam bu düşünceden vazgeçerdim; teknelerin altındaki su ekşimiş sarı bir renkteydi... aşağıda ne yetiştiğini kim bilebilirdi ki?

Daxon arkasına yaslanıp bir elini kalçamda tutarken Wilder kolunu emniyet kemeri gibi ortama dolamıştı.

"Bu çok eğlenceli," dedim tamamen samimi bir şekilde. Elbette koltuğum sarsıntılıydı ama adamlarımla yakın ve kişisel olmayı seviyordum.

Ve tünele girdik.

Her şey çok hızlı bir şekilde karardı ve kollarımdan bir soğukluk süzüldü, bunu sarılmayı teşvik etmek için kasıtlı olarak yaptıklarını tahmin ettim. Ben Wilder'ın koluna yaslanırken, Daxon'ın eli kalçamdan yukarıya, eteğimin altına doğru süzüldü.

"Bu yolculuğu seviyorum," dedi Daxon, parmakları iç çamaşırımın kumaşı üzerinde gezinirken, o kadar yumuşaktı ki bir iniltiyi tutmak zorunda kaldım.

Wilder bunu kucaklamasına bir yanıt olarak algılayarak omzumu öptü ve birdenbire bu iki Alfanın beni aynı anda sahiplenmesine dair bir fanteziye kapıldım. Tabii ki, her ikisinin de inanılmaz derecede baskın ve rekabetçi olduğu düşünülürken, bunun nasıl sonuçlanabileceği beni biraz korkuttu.

Tünelde kırmızı bir ışık yandı ve gözlerim odaklanana kadar gözlerimi kısıtım.

Bir masal sahnesinin yanından süzülerek geçiyorduk. Pamuk Prenses, yanında diz çökmüş beyaz atlı prensiyle birlikte cam kutusunda yatıyordu. Etraflarını saran sahte orman sallanıyor, teller üzerindeki kuşlar havada ileri geri sallanıyor ve yumuşak bir klasik balad çalıyordu. Animatronik karakterler prensin yaklaşmasını, ağzının Pamuk'un ağzına değmesini sağlıyor, sonra tam Pamuk'un gözleri açılırken geri çekiliyordu. Bu da yedi cücenin zıplayarak dans etmesine yol açtı.

Daxon, "Bu çok saçma," diye homurdandı.

"Sus," dedim. "Buna bayıldım." Dürüst olmak gerekirse, bu tür gezintileri hiç

deneyimlememiştim ama haklarında okumuştum. Ve kaçırdığım her şeyi yakalıyordum.

Wilder dudakları boynumda, "ok tatlısın," diye fısıldadı. Işıklar tekrar kapandı ve biz

karanlığa gömüldü.

İçgüdülerim devreye girdi ve her iki adam da tekrar üzerime atladı, ağızları, elleri ve şikayet ettiğimi duymadınız. Umarım burada kızılötesi kameraları yoktur.

Tamam, bu gezintiye bayılıyordum. Bir inilti boğazımı acıtarak yuvarlandı, bir elim erkeklerin bacaklarında, tutunuyorlardı.

Wilder kulağıma inerken, Daxon'ın parmakları iç çamaşırımın lastiğinin altında kıpırdandı.

Bir ışık parlaması daha ve homurdandı. Elini aceleyle eteğimin altından dışarı ittim.

"Tanrı aşkına, bu yolculuğun sonu yok," diye hırladı, eminim havadaki yüklü enerjiyi harekete geçirmek için beni bir yere çekmek istiyordu.

Wilder kıkırdadı ve beni kendisine yaslanmam için sürükledi.

Rapunzel'in kulesinde, prensi için uzun altın saçlarını yere attığı sahnenin önünden geçtik. Tüm bu sahneleri görmek, ne kadar saçma olsalar da... bir parçama dokundular. Kendi peri masalımı yaşamayı hiç beklemiyordum. Elbette, Wilder ve Daxon'la yaşadığım şey henüz mükemmel bir sonsuza dek mutluluğa yakın bile değildi ama bu hiç beklemediğim bir aşktı. Bana her baktıklarında, bana dokunduklarında, benimle her seviştiklerinde kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Onlar benim prensim gibiydiler... ya da belki daha çok büyük kötü kurtlar gibiydiler. Ama kabul ederdim.

Önünden geçtiğimiz bir sonraki sahne Kırmızı Başlıklı Kız'a aitti. Kırmızı pelerinli kız, arkasından saldıran vahşi bir kurttan kaçıyordu, keskin dişleri bileğinin arkasını koparmasına ramak kalmıştı. Orman sahnesinin arka planında, kız kurtarmaya gelmiş gibi görünen ve elinde parlak bir balta tutan bir avcı duruyordu.

"Bekle, bunu orijinal hikayeden hatırlamıyorum," dedim.

"Bu çok orijinal. Düşman olarak kurt," diye söylendi Daxon. Oturduğu yerde sarsıldı ve tüm tekneyi bir o yana bir bu yana salladı.

"Oha," diye seslendim, yan tarafa tutunarak.

Bir tür denge sağlamak için Daxon'ın yerine doğru kayarken Wilder'ın tutuşu sıkılaştı.

Sonra bir baktım, tekнемizden Kırmızı Başlıklı Kız sahnesine atlamış, sonra da çılgınca her şeyi yeniden düzenlemeye başlamış. Çoğunlukla avcının başını kesmek, ardından Kırmızı'yı sırt üstü yatırmak ve kurdu garip bir şekilde kamburlaşma pozisyonuna benzeyen bir şekilde onun üstüne yatırmak gibi.

Wilder inerken ben kahkahayı patlattım.

"Bunun olmasını beklemiyordum," diye mırıldandım.

"Artık yaptığı hiçbir şey beni şaşırtmıyor," dedi hoşnutsuzlukla. Yine de Daxon *beni* hâlâ şaşırtıyordu. Daxon'ın kim olduğunu anlamaya çalışırken hâlâ hazırlıksız yakalanıyordum. Başlangıçta tanıştığım nazik, altın tanrı mı, yoksa şu anda görüldüğü gibi kimsenin ne düşündüğünü umursamayan hafif manik kalp çarpıntısı mı?

Teknemiz olay yerinin yanından geçip gitti ve ışıklar söndüğünde Daxon geride kaldı.

Wilder aceleyle bir kolunu sırtıma doladı ve beni üzerine çekti. Hemen kucağına oturdum. Karanlık, yasak olanın bir yanılsamasıydı, belki yakalanırsanız diye midemde kelebeklerin kanat çırpmasına neden olan bir baştan çıkarıcıydı.

Ellerimle yüzünü ve ağzını buldum. Ama o daha hızlıydı ve beni aç bir şekilde öptü, parmakları sırtımın küçük kısmına girdi. Pantolonundaki sertliği hissederek nefes nefese kaldım ve kendimi ona sürtmeye başladım.

"Seni tamamen kendime istiyorum," diye fısıldadı. "Benim olmanı."

"Evet, senin," diye inledim, şehvetin içinde kaybolmuştum ve söylediklerinin altında yatan

anlamı görmezden geliyordum.

Omuzlarını tırmaladım ve dilimi ağzına sokarak onunkine doladım. Belirgin bir

Göğsünden bir hırıltı yükseldi, bu sesin kurdunun bana Wilder kadar ihtiyaç duyduğunu çok iyi biliyordum. İçimi bir sıcaklık kapladı.

Boğazındaki boğuk hırıltıyı duymak isteyerek kendimi ona kaptırdım.

Ama başladığı anda kör edici bir ışık yandı ve bunun güneş ışığı olduğunu anlamam saniyelerimi aldı. Aşk tüneline yeni çıktığımızı fark ettiğimde nefes nefese kaldım ve Wilder'ın kucağından aceleyle fırladım. Herkes bizi izliyordu, birkaçı alkışlıyordu.

Nefes nefese, yüzüm alev alev yanarken eteğimi kalçalarımın üzerinden aşağı doğru ittim. Wilder bir elini saçlarında gezdirdi, rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Hey, Daxon nerede?" diye sordum.

Wilder durduğumuz yerde aşk teknesinden indi ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve ayağa kalktım, tünele doğru baktım ama ondan hiçbir iz bulamadım.

"Kendi başının çaresine bakabilecek kadar büyük ve çirkin."

Homurdandım. Kimsenin ikisine de çirkin diyebileceğini sanmıyorum.

Tam Aşk Tüneli'ni geride bıraktığımız sırada Miyu kalabalığın arasından çıktı. "Tanrım, hangi cehennemdeydin?" Sözleri sadece Wilder içindi. "Geç kalacaksın. Daxon nerede?"

"Geç mi kaldın?" Ben sordum.

"Elma sallama. Beş dakika içinde başlayacak ve orada olmaları gerekiyor yoksa diskalifiye olacaklar." "Daxon Aşk Tüneli'ni yeniden dekore etmekle meşgul. Etkinlik nerede?"

Miyu, sanki bizimle değilmiş gibi kalabalığa bakan Rae'ye döndü. "Rae, bebeğim, dinliyor musun?" Koluna dokundu ve Rae hayal kurmaktan vazgeçti. "Daxon'ı bulmaya çalışabilir misin? Yarışmayı kaçırarak."

Bir de baktım ki Wilder, Miyu ve ben kalabalığın içinde çılgın bir hızla ilerliyoruz. Miyu turnuvaya katılan erkekleri görmek istediğini söylerken şaka yapmıyordu.

Wilder'ı standı getirdiğimizde ve etkinlik için ön sıralardan yer bulduğumuzda nefes nefese kalmıştım. "Tekrar koşmaya başlamanın bir yolunu bulmalıyım," diye inledim.

Miyu endişeyle etrafına bakmaya devam etti. Koluna dokundum. "Her şey yolunda mı?"

Bana baktı, dudakları yana doğru kıvrılmıştı. Bana bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama söyleyip söylememekte kararsızdı.

"Eminim Daxon kaçırırsa iyi olacaktır," diye ona güvence verdim, tam Daxon sahneye çıkarken arkamızdaki bir avuç kadın cıvıladı ve sahnedeki leziz görünümlü numuneler hakkında konuşmaya başladı. Adamım hakkında konuştuklarını duyunca içimi bir kıskançlık duygusu kapladı.

Daxon on kişinin arasındaki son boş yeri aldı. İki adamımın arasında sırık gibi bir adam duruyordu. Herkes içi su ve yüzen elmalarla dolu büyük bir metal küvetin önünde diz çöktü. Hepsi ellerini arkalarına koydu.

Wilder ve Daxon'ın gözlerini yakaladım, ikisi de bana doğru bakıyordu ve gözlerinde rekabete dair bir parıltı belirdi.

Bu ilginç olacak.

"Ben Rae," dedi Miyu aniden, dikkatimi turnuva kurallarını açıklayan jüri üyesinden çekerek.

İşte o zaman Rae'nin aslında bizimle ya da sahnede olmadığını fark ettim. "Nerede o?"

Omuz silkti ve bakışlarını bana çevirdiğinde gözleri yaşlarla doluydu. "Onda bir sorun var. Belki de sorun bende. Ben olmalıyım."

Göğsüm sıkıştı ve elini elime aldım, ona sarıldım, her zaman onun yanında olduğumu bilmesini istedim. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Sorun da bu zaten. Ama haftalardır kendinde değil ve

Daha da kötü. Bazı günler neredeyse hiç konuşmuyor ya da dışarı çıkıyor ve akşama kadar dönmüyor. Ona sorduğumda sinirleniyor ve beni başından savıyor. Sanırım beni aldatıyor." Sesi ağlayacakmış gibi titriyor.

"Bebeğim, hayır, yapmaz." Sırtını ovuyorum. "Sana nasıl baktığını gördüm. Seni ne kadar sevdiğini. Daha yeni çiftleşme töreni yaptınız. Orada sana nasıl baktığını gördüm. Senin için deli oluyor. Belki arkadaşlarıyla ya da ailesinden biriyle bir şey oldu ve bu konuda konuşmak onun için zor geliyordur?"

Bir damla gözyaşını sildi. "Bilmiyorum. Belki de çok fazla şey bekliyorum."

"Stres insanlar üzerinde akıl almaz bir etki yaratır. Ona biraz zaman verin ki desteğinizi hissetsin ve açılsın. Yani, erkekleri bilirsiniz. Bazıları duygularını paylaşmadan önce ölür."

Güldü ve bana doğru eğildi. "Gerçekten yaparlardı, değil mi?"

Ona sarıldım. "Her şey yoluna girecek ve eğer sana zarar verirse, o zaman onun kışını aya kadar tekmeleyeceğim."

"Anlaştık." Gülümsedi ama zoraki bir gülümsemeydi ve gözlerine ulaşmıyordu. Endişe içimde titreşti. İyi olacaklardı. İyi olmak zorundaydılar.

İkimizi de yerimizden zıplatan bir düdük çaldı.

Savaşın başladığı sahneye bakmak için itişip kakıştık.

Miyu'ya yaslandım ve elini tuttum. "Her zaman senin için buradayım."

"Teşekkürler, tatlım." Boğazını temizledi. "Şimdi, kimin kazanacağına bahse giriyoruz?" "Dürüst olmak gerekirse ben ikisinin de kazanmasını ummuyorum."

Abartılı bir şekilde nefesini tuttu.

"Kızım, eğer biri kazanırsa diğerine sonsuza dek hükmedecek ve zaten savaş halindeki iki dev gibiyken buna ihtiyacım yok."

Kıkırdadı. "Hepsi senin için. Her biri seni kendisi için istiyor ve sen onları paylaşmaya zorluyorsun.

Bu onları öldürüyor olmalı."

"Evet, biliyorum." Aralarındaki bu sorunu nasıl çözmeye başlayacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı için içimdeki o acı yeniden kabardı.

Ama bunu bir kenara bıraktım ve bunun yerine önümdeki savaşı izlemeye odaklandım. Ne de olsa bugün izin günümüdü.

Her katılımcı çılgınca yüzünü sulu küvete daldırıyor ve bir elma arıyordu. Ama Daxon ve Wilder'a hakkını vermek lazım. Öyle bir hızla herkesin iki katı kadar elma topluyorlardı ki, jüri bile arkalarında durup onları alkışlıyordu. Sıranın sonundaki zavallı bir çocuk kovasının yanında tükürdüğü iki elmaya baktı ve sonra iç çekerek benimkilerin hızını görünce pes etti, her bir küvetin etrafına ondan fazlası yayılmıştı bile.

"Vay canına, sanki bunu daha önce yapmışlar," diye düşündü Miyu, gözlerini onlardan ayıramıyordu.

"Bu küvetlerde kaç tane elma var?"

"Yirmi sanırım."

Seyirciler kükrüyordu. Diğer yarışmacılar bu aşamada pes etmişti, Wilder ise elmaları topluyor ve deli gibi tükürüyordu. Her hava almaya çıktığında her yere su sıçırıyor, saçları alına yapışıyor ve bir elma daha tükürüyordu.

Daxon sürekli Wilder'a bakıyordu ve o da geride kaldığını düşünmüş olmalıydı çünkü hırladığından emindim.

Midem gerildi. "Çılgına dönüyorlar," dedim.

Miyu başını sallıyordu ama saplantılı bir şekilde programı izliyordu. Tek eksiği bir kova

Patlamış mısır.

"Bitti!" Wilder sonunda ağzındaki son elmayı da düşürerek sıçradı.

Kalabalık alkışlarla patlarken, Daxon birkaç dakika sonra son elmayı da düşürdü. Wilder'a ölümcül bir bakış atarken yüzünden sular damlıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Hey, hadi gidelim ve onların tartışmalarının sonuçlarından kaçınalım," dedim.

Hemen başını salladı ve çok geçmeden kalabalığın arasından geçip adamlardan uzaklaştık. "Belki de buraya sadece ikimiz gelmeliydik," diye önerdi.

"Ben de aynı şeyi düşünmeye başladım." Bir kahkaha atarak onu doğrudan Korku Evi'ne doğru çektim. "İşte. Bunu denemek istiyorum."

Miyu heyecandan çığlık atmış olabilir, biz de hemen içeri girdik.

Loş koridordan yeşil dumanlar yükseliyordu, sanki tüyler ürpertici bir eve adım atmıştık. Resim çerçeveleri, hepsi beyaz gözlü tuhaf ailelerin eski siyah beyaz fotoğraflarıyla duvara dizilmişti. Tepedeki zayıf ışık yanıp sönmeye devam ederken ani bir çığlık ikimizin de birbirimizin kollarına atlamasına neden oldu.

Bir kahkaha patlattım.

"Tanrım, Rae bizi böyle korkmuş görürse benimle alay etmekten asla vazgeçmez." "Evet, biz kurt adamız, tavuk kurdu değil. Hadi gidelim."

Arkamızdan eve giren küçük bir grup gençle birlikte koridorun sonundaki kapıya doğru ilerledik ve kapı bizim varlığımızla açıldı.

Önümüzde her girişin üzerinde bir numara olan üç koridor vardı ve kararını öğrenmek için Miyu'ya baktım.

Ama tam o anda, arkamızdaki çocuklar bizi agresif bir şekilde kenara iterek yanımızdan geçip gittiler. "Hey, dikkat edin," diye seslendim, onlar çığlık atıp çeşitli koridorlara koşarken tökezleyerek.

Arkamızdan insanlık dışı bir hırıltı geldi ve kıyafetleri vücudundan ayrılmış, yaralarından irin akan bir buçuk metrelik bir zombinin üzerimize doğru geldiğini fark ettim.

İrkildim.

Çok gerçekçi görünüyordu.

Miyu çığlık attı ve arkamı döndüğümde gitmişti. "Miyu?"

Arkamdan gelen homurtunun sesi yükselince, iyi bir numara gibi görüldüğü ve yakalanmak istemediğim için üç numaralı koridora doğru koşmaya başladım.

Koşuyordum, hem korkuyor hem de gülüyordum, "Miyu! Neredesin?" Sağa sola dönmeye devam ettim, karşıma çıkan her geçidi kullandım, ancak kendimi çoğunlukla yalnız bulduğumda ve daireler çiziyormuşum gibi hissettiğimde, buranın bir labirent olduğundan ve kaybolduğumdan endişelenmeye başladım.

Ben de yanlış bir yola sapmış olabileceğimi düşünerek geldiğim yoldan hızlı adımlarla geri döndüm. Başka bir köşeyi döndüğüm anda, arkamdan bir gölge üzerime düştü.

Anında çığlık attım.

Güçlü eller beni belimden kavradı ve saniyeler içinde ayağa kalktım. Her şey çok hızlı oldu. Bir saniye önce perili koridordaydım ve sonraki saniyede perdeler ve plastik iskeletler gibi aksesuarlarla dolu küçük bir depo odasına getirildim.

Korku içime işledi ve yüzüstü bırakılmak için savaştım.

Ayaklarım döşeme tahtalarını öptüğünde, yumruğum havada uçuşarak etrafımda döndüm. Daxon bileğimi yakaladı ve bana baktı.

Bakışları dudaklarıma kaydı, yırtıcı bir sırıtış ağzını yaydı. Korkumdan hoşlanıyordu, bu çok açıktı. Daxon tek bir bakışıyla tüm kontrolümü kaybetmeme neden olurken, bakışları bana sayısız

Bana yapmak istediği pis, kirli şeyler. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu, korktuğum için adrenalin hala içimde fırlıyordu.

Ama diğer elimle koluna bir tokat attım. "Ödümü kopardın."

"Turnuvadan kaçtıktan sonra seni yakalayamayacağımı mı sandın?" Sırıttı ve kurdu gözlerinin arkasından dışarı baktı.

"Kedi fare oyunu oynadığımızı fark etmemiştim," diye karşılık verdim.

Sanki bariz olanı bir şekilde kaçırmışım gibi güldü.

Ben cevap veremedim bana doğru geldi, yoğunluğu küçük odanın tamamını dolduruyor gibiydi. Bir saniye içinde onun kollarındaydım, beni olduğum yerde sabitlerken sırtım duvara çarptı.

Elleri eteğimi çekiştirirken ağızlarımız çarpıştı. Açlığı açgözlüydü, hükmediyordu ve beni sahipleniyormuş gibi alırken nefesim kesildi.

Bir parmağını tangamın bandının altından geçirdi ve onu üzerimden sıyırdı.

Saldırganlığı karşısında inledim, ama o acımasızdı, ağzı boynumda, eli kalçalarımın arasındaydı.

Ellerinin klitorisimi mükemmel bir şekilde okşaması karşısında yumuşadım, inledim.

"O lanet tekne yolculuğunda beni çok sertleştirdin." Dokunuşu sıırıslık olmuştum amımda gezindi.

İki parmağını içime soktuğunda inledim, başımı geriye attım ve tüm düşüncelerimi kaybettim.

Eğer kendimi kontrol edebildiğimi düşünüyorsam, çok yanılmışım. Daxon bundan emin oldu. "İstediğin bu mu?" diye sordu.

Başımı salladım, gömleğini tuttum, parçaladım, düğmeler her yere uçtu. Güldü, bu hoşuna gitmişti. Çılgınca kot pantolonunun düğmelerini çektim.

Aleti dışarı fırladı, elimde kalın ve ağırdı. Bu odada olmak, kapıların hemen dışında halk varken saklanmak, onun kocaman aletini kavramak, kimsenin bizi görüp görmediğini umursamamak bana kendimi kirli hissettirdi. Aynı zamanda kendimi biraz canlı hissettirdi.

Daxon, ben onu avuçlarımın içine alıp aşağı yukarı indirirken vahşice hırladı.

Elbisemi çekti, askıları omuzlarımdan aşağı kayd ve ben çılgınlıklarımı yumuşak tutmaya çalışırken son bir çekişle göğüslerimi serbest bıraktı.

"Hepinizi görmek istiyorum," diye hırladı. "Seni duymak istiyorum. Diğer herkesin de sizi duymasını, benim için nasıl çılgılık attığınızı duymasını istiyorum."

Eliyle bir göğsümü kavradı ve sıktı, diğer eliyle kıkımı avuçladı, parmakları çatlağında gezinerek beni kızdırdı.

"Kıkını yere koy. Eller ve dizler," diye emretti ve bir an tereddüt ettim çünkü zemin biraz... kirliydi.

Daxon kıkımı tokatladı ve ben ciyakladım. Vuruşunun acısı amıma bir ürperti gönderdi ve alt dudağımı ısırđım, uyluklarımı birbirine sıktım.

"Hoşuna gitti, değil mi?"

Sesimi çıkaramadım ama onun yerine bana emrettiği şeyi yaptım çünkü Daxon söz konusu olduğunda zayıf düşünüyordum. Ve onu içimde hissetmek için çaresizdim.

Attığı gömleği battaniye olarak kullanarak üzerine diz çöktüm. Arkamdan gelip bacaklarımı açtı ve elbiseyi belime kadar itti.

Seks sırasında hükmedilmekten hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim. Aslında, Alistair'le yaşadıklarımın sonra bundan nefret edeceğimi düşünmüştüm hep. Ama Daxon ve Wilder'ın bunu yapma biçimlerinde özgürleştirici bir şey vardı. Sanki herhangi bir karar vermek zorunda değilmişim gibi, sadece anı yaşayabilir, tüm hisleri hissedebilir, sadece zevkin tadını çıkarabilirdim.

Daxon bana pozisyonumu ikinci kez tahmin etme şansı vermedi, siki çoktan içeri girmeye başlamıştı.

Be

n. Kalbim hızla çarpıyordu ve inleyerek gömleğini yumrukladım. "Buna bayılıyorum."
Hırladı, içime doğru itip beni gererken sesi odada yankılandı. "Bana ne istediğini söyle
tatlım," diye hırladı.
İçime gömülüp beni tamamen doldurmasının ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek inledim.
"İstiyorum

Her şeyi. Boşalmak istiyorum. Beni becermeni istiyorum. Sertçe. Çıglık attır bana. Lütfen," diye
mırıldandım. "Sik beni."

"Evet, benim pis kızım," diye homurdandı. İçimden çıktı, sonra sertçe geri girdi.

İnledim, yeri tırmaladım, her yerini içime aldım. Daha sert ve daha derine sürdü, tam da
sevdiğim gibi.

Nefeslerimiz ağırlaştı ve o hızlandı, hırıltısı odayı doldurdu. O ittikçe dizlerim yerde kayıyor,
acının keskin ısırtığı bir şekilde zevk hissine ekleniyordu.

"Sana, buna asla doyamayacağım. Kalbinin ve kurdunun kırıldığını unutturan adam olacağım."

Beni daha sert becerdi, nefesim kesilmişti ama güzel sözleri beni uçurumun kenarına itti.

Orgazmımı haykırdım.

Gözlerimi kapatarak kendimi bıraktım, amım onun sikinin üzerinde kenetlendi.

Daxon zevkle inledi, kalçalarımı kavradı ve içimde kendi sonunu buldu.

Bir kolunu karnımın altından geçirdi ve beni dizlerimin üzerine kaldırdı, sırtım göğsüne
yaslanmıştı.

O yüzünü boynumun kıvrımına gömüp tenimi usulca öpüp ısırırken ben titriyordum,
süzülüyordum, her santimim daha fazlası için ağılıyordu.

Beni kollarıyla sardı ve vücudum vızıldamaya devam ederken inledim.

Gözlerimi açtım, sonra donup kaldım.

Wilder!

Kapının girişinde duruyordu. Perili evden gelen ürkütücü, yanıp sönen ışık yüzünden yüz hatları
aydınlanmıştı.

Titriyor.

Elleri iki yanında yumruk oldu.

Yüzündeki acı, beni Daxon'la birlikte görmenin acısı dudaklarını hırıltıya dönüştürdü.

Daxon'ın başı boynumdan kalktı, ama tek kelime etmedi, sadece beni sahiplenerek sıkıca sarıldı.

Wilder'ın bakışlarında alevlenen unutulmaz hüznle içimdeki korku buz kesti.

Daxon'la vakit geçirdiğimi bilmiyor değildi. Ne de olsa bunu kabul etmişlerdi. Ama bu sefer
kesinlikle farklı bir şeyler vardı. Her şeyi berbat etmişim. Hem de çok kötü. İçimden akan suçluluk
duygusu çok ağırdı. Buraya ikisiyle birlikte gelmişim... Ne düşünüyordum ki?

Düşünmüyordum. Sorun da buydu. Her ikisi de durum ne olursa olsun aklımı kaçırmamı
sağlamayı başardılar.

Birbirimize bakmaya devam ederken ağlamak istedim. Yüz hatlarının her yerinde yazılı olan
yürek parçalayıcı acıya bakarken, sadece bir an olan şey sonsuzluk gibi görünüyordu.

Bunu ona ben yapmıştım.

Ağlamak, çıglık atmak, özür dilemek ya da bir şekilde bize katılması için ona yalvarmak istedim.

Wilder homurdandı, dudakları aralandı. "Tabii ki ikinizi gizlice sevişirken bulacağım. En iyi
yaptığınız şey bu, değil mi? Ben tam bir aptalım," diye tısladı.

Aniden döndü ve hışım la oradan çıktı.

"Wilder, bekle," diye seslendim, ayağa kalkmaya ve peşinden koşmaya çabalıyordum. Daxon ayağa kalkmama yardım ederken arkamdan, "Unut onu," diye fısıldadı. Ama nasıl unutabilirdim ki? Tıpkı Daxon gibi o da kalbimin her yerinde yazılıydı. Ve her şeyi mahvetmiş olabilirim.

Lokantanın etrafına bakındım ve Wilder'ın hiçbir yerde olmadığını görünce kaşlarımı çattım. Bugünün onun günü olduğundan oldukça emindim. Daxon'ın katılması gereken bir sürü işi vardı, bu yüzden Wilder bana buralarda takıldığını söylemişti. Belki bir şey çıkmıştır. Elime bir

Tabağı Bayan Rosenbachen'in önüne koydum, yemeğine bakarken bana attığı kaşları görmezden geldim. "Ben kızarmış köy tavuğu sipariş etmiştim garson hanım," diye burnunu çekerek tabağı kendisinden uzaklaştırdı.

Bayan Rosenbachen adımı biliyordu, bildiğini biliyorum. Burada çalışmaya başladığımdan beri buraya milyonlarca kez gelmiş gibiydi.

Ama o kullanmayı reddetti.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve cevap vermeden önce beşe kadar saydım, böylece tabağı yüzüne fırlatmadım.

"Bu kızarmış köy tavuğu, Bayan Rosenbachen," dedim sabırla, içeceğini yeniden doldurmak için bir sürahi su aldım.

Kokladı, yemeği küçümseyerek süzdü. Bakışlarım pencereden dışarı kaydı, Wilder'ı görmeyi ve tüylerimi diken diken eden dehşet hissini bastırmayı umuyordum.

Dürüst olmak gerekirse, tam bir aptal gibi davrandığım Cadılar Bayramı olayından beri günlerdir ortalıkta görünmüyordu. Wilder özür dileme girişimlerimi geçiştirmişti ama hâlâ kırgın olduğunu biliyordum. Daha sessiz ve huysuzdu, bir açıklama yapmadan saatlerce ortadan kayboluyordu. Onu benimle konuşmaya ikna etmeye çalışıyordum ama hiçbir şey işe yaramıyordu.

"Sos yüzünden! Ben kremalı sos istemiştim, bu kahverengi sos. Siparişimi yanlış almışsınız," diye yüksek sesle anons ederek asık suratlı düşüncelerimi yarıp geçti.

Kahverengi sos sipariş ettiğini ve aslında kremalı sostan nefret ettiğini biliyordum.

Ancak Marcus'un her zaman kafama kazımaya çalıştığı gibi, müşteri her zaman haklıydı.

"O zaman size kremalı soslu yeni bir tane getireyim Bayan Rosenbachen," dedim, tabağı masadan kaldırıp sıkıca tuttum ki lanet şeyi tam kafasına düşürmeyeyim.

Burnunu çekti ve teşekkür etmeden benden uzaklaştı, ben de mutfağa doğru yürürken gözlerimi devirdim.

Elimde tabakla mutfağa girerken ona "Bunlardan bir tane daha istiyorum Rae," dedim. "Bunun nesi yanlış?" diye homurdandı, gözlerindeki öfkeli parıltıyla beni şaşkına çevirdi.

"Bayan Rosenbachen belli ki şimdi de kremalı sos istiyor," dedim omuzlarımı silkerek. Normalde ikimiz de onun çılgın taleplerine gülerdik ama havada bir ağırlık vardı ve Rae'nin

mutfaktaki tencere ve tavalara vurma şekli bana bugün bu konuda şaka yapmayacağımızı söylüyordu.

"Evet, evet," diye tükürdü ve pişmekte olan yeni bir kızarmış tavuk filetosunu alıp tabağa koydu. Rae bir kaşık kremalı sos alıp tabağın üzerine döktü ve başka bir şey söylemeden tabağı bana geri itti.

Onu gülümsetmek ya da rahatlatmak için bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama sonra ocaktaki bir şeye küfretti ve ben de başka bir gün denemeye karar verdim.

"Teşekkürler," dedim sonunda, tabağı kapıp yemek alanına geri dönmeden önce.

Marcus, Bayan Rosenbachen'in masasına geri dönmeden önce beni durdurdu. "Bugün işler kesat, istediğin zaman paranı çekebilirsin," dedi. Kaşlarını çatarak odaya baktı. "Wilder henüz gelmedi mi?"

"Bir işim çıkmış olmalı," dedim omuz silkerek ve bu konuda endişelenmiyormuş gibi davrandım. "Seninle hana ya da Daxon'un evine kadar yürümemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil. İyi olacağım," dedim ona.

Bir an kararsız göründü, ama sonra yakındaki bir masadan biri seslendi ve misafirin ne istediğini görmek için uzaklaşmadan önce omzumu okşadı.

Bayan Rosenbachen aniden "Burada açlıktan ölüyorum" diye bağırdı ve ben de hızla soğuyan yemeğini tutarken orada öylece durduğumu fark ettim.

Yanına gittim ve yemeği yere bıraktım. Dudaklarını dehşet içinde büzdü, bir şey söylemeye hazırdı, muhtemelen kremalı sos istememişti.

"Afiyet olsun," dedim aceleyle, sonra da homurdanarak cevap vermesine aldırmadan uzaklaştım.

Marcus onunla başa çıkabilirdi. Bayan Rosenbachen ve onun kızarmış tavuğuyla işim bitmişti.

Bahşişlerimi bozdurdum ve restorandan ayrılmadan önce Marcus'a el salladım. Dışarı çıktığımda titriyordum. Hava hızla soğuyordu ve yakında kar yağacağını biliyordum. Rüzgârın ısırlığı ince paltomun içinden geçip gidiyordu. Gerçekten de daha sıcak bir şeyler sipariş etmem gerekiyordu. Chicago'da büyüdüğüm için soğuğa alışkındım; Michigan Gölü'nden gelen rüzgâr insanı delip geçerdi ve orada geçirdiğim birkaç ay boyunca Chicago donmuş haliyle cehennem gibiydi. Ama yine de Amarok'un bana daha ılıman bir kış yaşatacağını umuyordum.

Durmadan önce lokantanın dışında birkaç adım yürüdüm, nereye gideceğimden tam olarak emin değildim. Daxon ve Wilder son zamanlarda sürekli gölgelerim olmuştı ve onlardan birinin etrafta olmaması biraz rahatsız ediciydi. Sonunda Daxon'ın evine gitmeye karar verdim. Biri eninde sonunda orada olacaktı ve biri olmadan gidilebilecek en güvenli yer orası gibi görünüyordu... tabii Arcadia orayı yakmaya karar vermezse.

Kasabanın içinden Daxon'a doğru yürüdüm. İnsanlar sokaklarda dolaşüyor, dükkânlara girip çıkıyorlardı. Son ölümler ve avcılarının tehdidi nedeniyle havada bir ağırlık vardı. Kasaba halkı normalden çok daha hızlı ilerliyor, sohbet etmek için etrafta durmuyordu. Birkaç tanıdık yüze el salladım ve onlar da bana sıkıca gülümsediler. İç çekerek yolculuğun geri kalanında dostça davranmaya çalışmayı bıraktım, sahte nezaketlerle uğraşacak enerjim yoktu. Belki bir gün bu değişirdi.

Daxon'ın verandasına doğru yürüdüm ve ikisinden birinin kokusunu almak için havayı kokladım. Wilder'ın belli belirsiz kokusunu aldım ve gülümseyerek kapının kilidini açtım, onu aramak için aceleyle içeri girdim. Ama onu hiçbir yerde bulamadım.

Arka güverteye açılan devasa cam kapılarda bir hareketlilik gözüme çarptı ve Wilder'ın dışarıda kurulmuş bir kanepede oturduğunu ve etrafı çevreleyen ormana baktığını görünce rahat bir nefes aldım.

Cama doğru yürüdüm, onu daha birkaç saat önce, vardiyamdan hemen önce görmüş olmama

rağmen gördüğüm için rahatlamıştım.

Yine de cam kapılara geldiğimde içimde bir huzursuzluk kıvılcımı çaktı ve Wilder'a bakarken elim kapı kolunun üzerinde gezindi.

Kanepede oturmuş, kamburunu çıkarmış, elinde buruşturulmuş bir kâğıt parçası vardı. Önündeki sehpanın üzerinde üstü yırtılmış bir zarf gördüm. Ayrıca masanın üzerinde bir tür gazete kupürü de varmış gibi görünüyordu.

Orada dururken bir şeye izinsiz giriyormuşum gibi hissettim ve sonra kendimle alay ettim. Wilder bazı karanlık zamanlarda kesinlikle yanımda olmuştu. Ne olursa olsun, onun yanında olacaktım.

Ne olursa olsun.

Derin bir nefes alarak, onu ürkütmek istemediğim için yavaşça camı açtım. Ben dışarı çıkarken kafasını kaldırıp bakmadı bile.

"Wilder," diye fısıldadım ve sesimi duyunca vücudundan bir ürperti geçti. Kanepeye doğru yürüdüm ve usulca omzuna dokundum. Sanki onu şok etmişim gibi irkildi. Elimini hızla geri çekti ve bir süre öylece garip bir şekilde durduktan sonra yanına oturdum, ona dokunmaktan birkaç santim uzak durmaya dikkat ediyordum.

İkimiz de araziye çevreleyen ormana baktık; nefes alış verişlerimizin sesi, alacakaranlık çökerken ormanda canlanan hayvanların seslerine karışıyordu.

Umutsuzca ona neyin yanlış olduğunu sormak istedim, ama dilimi tuttum, etrafımızda dönen acısının hissini özümsemem. Derime işlediğini, içimde yaşayan, nefes alan bir şeye dönüştüğünü ve her zaman var olan kendi acımla birleştiğini hissedebiliyordum.

Wilder sonunda kısık bir sesle, "Bugün üvey kardeşim Samuel'den bir mektup aldım," dedi.

Sessiz kaldım ve daha fazlasını söylemesini bekledim.

"Bana annemin öldüğünü söylemek için yazıyordu." Bu haber karşısında irkildim, aynı şeyi daha yeni yaşadığım için bir annenin kaybı beni çok yakından etkilemişti. Wilder kelimeleri kısa ve öz bir şekilde, günlük kelimelermiş gibi söylemişti ama sonunda başımı karanlık ormandan çevirip ona baktığımda, bakışlarındaki kasvet karşısında nefesim kesildi.

Wilder'ın güzel dudaklarından yıkıcı bir kahkaha döküldü ve başını öne eğdi.

"Wilder," diye fısıldadım, ne diyeceğimi bilemeden. Annesini uzun süredir görmediğini, o daha küçükken onu terk ettiğini ve yepyeni bir aile kurduğunu biliyordum. Ama bu ihanete rağmen, sizi dünyaya getiren annenizi kaybetmenin acısını hiçbir şey yok edemezdi.

Önümüzdeki masanın üzerinde duran gazete kupürünü aldı ve bana doğru fırlattı. Rüzgârda dalgalandı, ben onu yakalayana kadar benden uzaklaştı.

Bu onun ölüm ilanıydı. Övgü dolu yazıyı okudum, yazının hayatta kalan aile bölümünde Wilder'dan hiç bahsedilmediğini görünce içten içe irkildim. En alta geldiğimde cenazenin çoktan geçtiğini fark edince kaşlarımı çattım. Cenaze bir ay önce gerçekleşmişti. Yırtık zarfa hızlıca bir göz attığımda mektubun üç gün önce postaya verildiğini anladım.

"Bencil, korkunç bir kadındı, bunu yıllar önce fark ettim. Ama onunla ilgili son anım neydi biliyor musunuz? Beni geride bırakmanın suçluluğuyla zaman zaman beni arayıp acıması dışında?"

"Wilder, bunu yapmak zorunda değilsin-" Acısını biraz dindirmenin en iyisi olup olmadığını merak ederek başladım ama o devam etti.

"Onu ön kapıda dururken hatırlıyorum, üç bavul ve tüm eşyaları etrafına saçılmıştı. Babam evin arka tarafında bir yerdeydi ve onu uğurlamayı reddediyordu. O sabah odama gelmiş, annemin gideceğini ve veda etmek istiyorsam aşağı inmeme gerektiğini söylemişti."

Sesi kesildi ve parmaklarını kanepeye sıkıştırdı, parmak eklemleri sıkılmaktan bembeyaz olmuştu.

"Yeşil dinazor pijamalarım vardı. Seti bir hafta önce mağazadan almıştık. Onlara kafayı takmıştım. Neler olduğunu anlamadan aşağıya inmek için merdivenlerden indim. Tahta ayak parmaklarımın altında soğuktu. Elimde tuttuğum plastik bir t-rex vardı, ailem beni ondan ayıramıyordu. Onu alt katta koşuştururken gördüğümü hatırlıyorum, raflardaki ufak tefek şeyleri, annemle babama çiftleşme törenlerinde hediye edilen süslü gümüş çay takımını kapıyordu. Değerli olduğunu düşündüğü her şeyi alırdı."

Söylemediği sözleri duyabiliyordum. Onun değerli olduğunu düşünmediğini, bu yüzden geride kaldığını.

"Sonunda merdivenlerin dibine kadar geldim ve beni fark etti. Sanki bir partiye gidiyormuş gibi giyinmişti. Mavi ipek bir elbise giymişti, makyajı ve saçları mükemmel yapılmıştı. Bana baktı ve başımı okşadı." Wilder yastığı yırttı, ses huzurlu gece havasını yırttı. "Başımı okşadı amına koyayım. Ve bana uslu bir çocuk olmamı, çok yakında tekrar görüşeceğimizi söyledi."

Hıçkırarak yutkundum, bakışları geniş ve görmüyordu. Onu izlerken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Kalbim onun için kırılıyordu, kendi ihanetlerimden bir şekilde dokunulmadan kalan parçalar onun için paramparça oluyordu.

"Veda edemedim. Ben daha ne olduğunu anlayamadan çıkıp gitti. Kapının arkasından çarparak kapandığını hatırlıyorum... ve hepsi bu kadar."

Sehpaya çarpmadan önce titrek bir elini saçlarının arasından geçirdi ve ben sesle birlikte şaşkınlıkla sıçradım.

"O zaman da veda edememiştim, şimdi de veda edemiyorum. Ama sanırım annemin istediği de buydu."

Söylemek istediğim tüm kelimeler kayboldu çünkü Wilder'ın yaralarını artık çok daha net görebiliyordum.

Daha önce de kalpten kalbe konuşmuştuk ama bu farklıydı... Bu daha fazlasıydı.

Nefret damarlarımda sinsice ilerliyordu. Yaşadığı ve öldüğü için annesinden nefret ederken buldum kendimi. Yaşarken, çocuklarının kalbini kıran tüm korkunç annelerin yaptığı gibi, onun içinde iltihaplı bir delik bırakmıştı. Ama en azından yaşarken yaranın iyileşmesi için bir şans vardı. Onun ölümü, yaranın sonsuza dek Wilder'la birlikte kalacağı anlamına geliyordu. Zamanla kabuk bağlayabilirdi ama asla geçmeyecekti.

Wilder aniden başını çevirip bana bakarken, "Hiçbir zaman yeterince iyi olamadım," dedi. Yeşil gözleri içimi delip geçiyor, ona asla veremeyeceğim bir rahatlama için bana yalvarırken içimi sızlatıyordu. "Hayatım boyunca asla yeterli olamadım. Arcadia'yla tanıştığımda, onun benim için iyi bir şey olduğunu düşündüm. Beni sevdiğini düşündüm. Sonra altın çocuk Daxon'ı ilk gördüğümde unutuldum. Sonra sen geldin. Ondan hoşlandığını bildiğim halde kendimi durduramadım. Beni sevmeni sağlamaya çalışmak zorundaydım."

Elimi tuttu, teni benimkine karşı titriyordu.

"Seninle tanıştığımda kalbimi kıracağını biliyordum. Hayatta kaybettiğim onca şey arasında beni en çok inciten şeyin seni kaybetmek olacağını biliyordum."

"Wilder, beni kaybetmedin," diye titrek bir sesle nefes aldım, içimde dönen hüznün ve nefret hızla korkuya dönüşüyordu.

"Tekrar ikinci seçilemem. Onu sevmeni ve sonunda yeterli olmadığımı karar vermeni izleyemem. Yeterince güçlü değilim."

"Ne diyorsun sen?" Göğsüm sıkışmıştı ve kelimeleri, düşüncelerimi oluşturmakta zorlanıyordum.

Ölüm ilanına bir göz attı, yüzü sanki bir karara varmış ve bunun gerçekliğine kendini hazırlıyormuş gibi sertleşti.

"Bu sefer veda edeceğim. Eğer bana bir şey öğrettiyse, o da bunu yapmam gerektiğidir. Bunu yapmak zorundayım."

Ayağa kalktı ve ben ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi düşünürken elimi aniden bıraktı.

"Wilder, lütfen. Bunun hakkında konuşabiliriz." Sözcüklerim yalvaran nefesler halinde çıktı.

Eğilip ölüm ilanını aldı ve mektupla birlikte buruşturup avucunun içine aldı. İki adım uzaklaştı ve sonra bana doğru döndü.

Kalbim, fikrini çoktan değiştirdiğine, az önce söylediği her şeyin gerçek değil, kederden doğan sözler olduğuna dair mantıksız bir umutla sıçradı.

"Sen her zaman aradığım vahşi olacaksın, Rune," diye mırıldandı. "Ve ben her zaman yeterince iyi olmayan biri olacağım."

Sonra uzaklaştı ve gece onu hızla derinliklerine çekti. Ruhumun kırıldığını, cam gibi paramparça olduğunu duyduğuma yemin edebilirim.

Tanrıçanın sadece benim için yarattığı kişi tarafından reddedilmiştim. Ve bunun kadar acı verdiğini düşünmemiştim.

T Wilder olmadan ev boş gibiydi. Gecenin geri kalanında verandada oturup ormana baktım, bekledim, sadece bekledim, onun geri dönmesini.

Onu orada hissedebiliyordum ve bunun bir anlamı olmalı diye düşündüm.

Gecenin geri kalanında onsuz yalnız kalacağımı bildiğinde tamamen ortadan kaybolmamıştı.

Sonunda o kanepede uyuyakaldım, yorgunluğum ruhumun derinliklerindeydi ve rüyalarım Wilder'ı aramak için karanlıkta koştuğum ve onu asla bulamadığım kesintisiz bir makarayla doluydu.

Bir çift güçlü kol beni kaldırıp içeri taşımaya başladığında kendime geldim. Daxon'un rahatlatıcı, tanıdık kokusunu içime çekmeden önce irkildim.

"Burada ne yapıyorsun bebeğim?" diye homurdandı yorgunca. Gözlerim titreyerek açıldı ve Daxon'un bitkin görünen yüzüne baktım. Omzumun üzerinden baktığımda gökyüzünün aydınlanmaya başladığını görebiliyordum, bu da Daxon'ın bütün gece dışarıda olduğu anlamına geliyordu.

Her şeyin geri gelmesi bir saniye sürdü ve geldiğinde sanki yeniden ölüyormuşum gibi hissettim.

"Wilder," diye inledim ve Daxon endişeyle bana baktı, beni oturma odasındaki kanepeye taşıdı ve yavaşça yere bıraktı.

Wilder'ın aniden çıkıp gitmesini bekliyormuş gibi kaşlarını çatarak evin etrafına bakındı. "Nerede bu piç kurusu?"

"O gitti," diye cevap verdim boş bir sesle.

"Bütün gece burada seninle birlikte olması gerekiyordu. McCarthy'leri bulmaya yardım etmeyi kabul etmemin tek nedeni buydu." Daxon öfkeliydi ve aslında Wilder'ın o anda burada olmamasına sevinmişim çünkü kesinlikle ona saldıracaktı.

Daxon'ın sözleri kafama dank etti. "Bekle, oğullarını buldun mu? Katil onları yakaladı mı?" Korku acımı dindirdi ama paniğim kontrolden çıkmadan önce Daxon hızla başını salladı.

"Kardeşler taş ocağında mahsur kaldı. Çok uzun sürdü çünkü ikisinin de en başta taş ocağında olmaması gerekiyordu, bu yüzden kimse oraya bakmayı bilmiyordu." Beni kendine çekti ve parmaklarını yatıştırıcı bir şekilde saçlarımda gezdirdi. "Bebeğim, sorun yok. Bunu farklı bir şekilde ifade etmeliydin." Daxon beni bedeninden biraz daha uzağa çekti ve çenemi nazikçe kavradı. "Wilder'ın nerede olduğunu hâlâ söylemedin."

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdim usulca, gözlerim yaşlarla doldu, çünkü o gittiğinden beri gerçek milyonuncu kez üzerime çökmüştü. "Annesinin öldüğüne dair bir mektup

aldı... ve sonra hayatındaki her kadının onu nasıl terk ettiğinden bahsetmeye başladı. Sonra da veda etmesi gerektiğini söyledi. Tüm bunların nasıl olduğunu bile bilmiyorum."

Kollarımı ona doladığım yerden çektim ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm, içimden ağır hıçkırıklar fişkıyordu. Daxon yatıştırıcı bir şekilde sırtımı ovdu. "Geri dönecek, tatlım. Her ne kadar dönmemesini dileysem de ve gerçekten işi bitmiş olsa da, dönecek. Seni sonsuza dek terk edemeyecek kadar çok seviyor."

"Onu görmediniz, söylediği sözleri duymadınız. Onun işi bitmişti, Daxon. Onu kırdım."

Bu sözleri söylerken kulağa çok melodramatik geliyordu ama onlara inanıyordum. Wilder, Daxon ve beni birbirimize bağlayan, varlığının farkında bile olmadığım altın bir iplik varmış gibi hissediyordum. Ama koptuğunda... bunu kaçırmak mümkün değildi.

Dün gece boyunca ne hissettiğimi uzun uzun düşünmüş, kader arkadaşım olmadığı ve ısırığını kabul etmediğim halde nasıl bu kadar acı çekebildiğimi merak etmiştim. Düşündüğümde cevap oldukça açıktı. Alistair'i hiçbir zaman gerçekten sevmemiştim; sevmeme şansım olmamıştı. Onun fikrine aşık olmuşum ve beni reddettiğinde, gerçekten incinen benim kurdum olmuştu. Beni mahveden onun vaadiydi. Aslında kalbimi kırmamıştı, çünkü zaten kalbime sahip olma şansı hiç olmamıştı.

Wilder'ın reddi beni yıktı çünkü onu gerçekten sevmiştim. Bir şeyler inşa etmek için zamanımız ve yerimiz vardı, o kadar saf ve güzel bir şey ki kaybı sonsuza dek benimle kalacaktı.

Daxon'ın güzel yüzünü inceledim. Bana o kadar ciddi bakıyordu ki, sanki gözyaşlarımı görmeye dayanamıyordu. Bir şekilde ikisine de aşık olmuşum ve bunu bir süredir biliyor olmama rağmen, derinliği yeni yeni içime işliyordu.

Onlara aşık olmak istememiştim. Ama nefes almak kadar kolay olmuştu. Önce yavaş yavaş, sonra bir anda, artık bir seçim olmaktan çıkana kadar. Bu bir ihtiyaçtı.

Aşkın ne olduğunu hiç bilmiyordum, gerçekten. Anne ve babamın sevgisine dair hiçbir anım yoktu... ya da en azından sahip olduğum sahte anne ve babama dair. Sürü üyeleriyle ilişkilerinin nasıl olduğunu görmek için hiçbir zaman gerçek etkileşimlerim olmadı. Aşk sandığım şey çarpık ve yanıltıcı, o kadar çirkindi ki ay tanrıçasının kendisi bile bakışlarını ondan kaçırmış olmalıydı.

Ama Wilder ve Daxon'la birlikte inşa ettiğim şey çok güzel olacaktı. Milyonlarca engel vardı ve ben hepsinin üstesinden gelmeye hazırdım.

Her ikisinin de benden istediği tek şeyi yapamadım: içlerinden birini seçmek.

Daxon bozulan sessizlikte bana sarıldı. "O tam bir aptal, Rune," diye fısıldadı sonunda. "Sadece bir aptal senin gibi mükemmel bir kızı isteyerek kaybeder."

"Yoruldum, Daxon," diye fısıldadım ona isteksizce. "Bazen tüm evren bana karşı komplo kurmuş gibi geliyor, bir an bile huzur bulmama izin verilmeyecekmiş gibi. Yaşanan onca şeyden sonra gerçek ailemin kim olduğunu anlamaya bile fırsatım olmadı." Sesim kesildi ve tekrar konuşabilmek için derin bir nefes almak zorunda kaldım. "O gidince nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum. Ve işte buradayım, sen isteyebileceğim her şeyken başka bir adam için kollarında ağlıyorum."

Ondan uzaklaştım ve kucağından inip kanepeye uzandım. Dizlerimi çeneme yasladım ve yavaşça ileri geri sallanmaya başladım.

"Rune," dedi Daxon hoyratça. Gözlerine bakmakta zorlanıyordum çünkü göreceklelerinden çok korkuyordum. Onun da gittiği yer burası mı olacaktı? Umutsuzca güçlü, kuvvetli bir kadın... güçlü, kuvvetli bir kurt olmak istiyordum ama bu çok zordu. Ateşe atılmışım ve beni vahşi ve kırılmaz yapması gereken şey, bunun yerine ruhumda onarabileceğimden emin olmadığım açık çatlaklar bırakmıştı.

"Seni seviyorum Rune," dedi Daxon usulca, elimi tutup göğsüne yasladı, böylece kalbinin atışını hissedebiliyordum. "Kalbim istediğin sürece senin ve ondan sonra da senin olacak. Kalbimin etrafına dikenli tel gibi sarılmış milyonlarca yara izim var ve sen bir şekilde hepsinin etrafına

yıldızlar çizdin, pürüzlü kenarlarımı yapacağım bir şeyle doldurdun

Kaybetmemek için her şeyi yapar. Geri dönecektir Rune, çünkü o aptal değil. Mükemmelliğin tadını aldıktan sonra ondan vazgeçemezsin."

Kendimi toparlamaya çalışırken içimden hıçkırıklarla dolu bir iç çekiş çıktı.

"Ve eğer yapmazsa, sana yemin ederim, beni asla kaybetmeyeceksin. Ve eğer bir şekilde bir şey beni senden uzaklaştırırsa, her zaman geri dönmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederim."

Belki daha iyi bir kadın karşılığında bir şeyler söyler ve sonra kaybettiği aşkının yasını tutmaya devam edebilmek için yalnız kalmak isterdi.

Ama daha iyi bir kadın değildim. Ve Daxon'ın bana sunduğu şeyi her şeyimle kabul ettim. Onu hararetle öpmek için eğildim ve o da beni umutsuzca öptü, sanki sonsuza kadar değil de sadece bu gece yaşıyormuşuz gibi.

Öpüşmelerimiz kısa sürede daha da arttı. Giysilerimizi çıkardık ve vücutlarımız kısa sürede birlikte hareket etti. Yumuşak iç çekişler ve sessiz beyanlar. Daxon dokunuşuyla ruhumu yatıştırdı ve bu yeterli olmalıydı.

Daha iyi bir kadın Daxon'ın kollarında olmasından mutlu olurdu. Bunun yerine içimdeki her şeyle Wilder'ın da orada olmasını diledim.

Daha iyi bir kadın değildim.

AĞAÇLARIN ARASINDA DANS EDİYORDUM, patilerim çürüyen yaprakların ve yumuşak, soğuk zeminin arasında neredeyse sessizce ilerliyordu. Giderken arkamda gümüş, ışıltılı ayak izleri bıraktım ve soğuk esinti kısa sürede onları yok etti. Her gün böyle yaşamalıydım, vahşi ve istediğim gibi olmakta özgür. Bu dünyanın sahibiydim. Kimse beni durduramazdı.

Bekle, bu doğru değildi. Bilincim aniden canlandı, kurdum uykuya geri dönmem için homurdandı ya da o devralırken ve bu koşuya çıkarken her neredeysem. Bundan önce nerede olduğumu düşünmekte zorlandım. Miyu'yla birlikte kafedeydim, değil mi? Wilder her nereye kaybolduysa, Daxon'ın milyonlarca paket sorumluluğu vardı. Günü Miyu'yla geçirmem için beni bırakmıştı... sonra ne oldu?

Ondan sonra her şey boştu.

Bacaklarım ileri doğru itildi, kurdum kontrolü bırakmayı reddediyordu. Amaçlı bir şekilde bir yere doğru gidiyordu, sanki bir şey tarafından çekiliyormuş gibi ormanda hızla koşarken nefesi düzenli ve kolay bir şekilde dışarı çıkıyordu. Nasıl geri çekileceğimi bulmaya çalışarak onu ittim ama işe yaramadı. Bir parçam kasabanın güvenliğine geri dönmem gerektiğini bilse de, içimden bir ses güvende olduğumu söylüyordu. Kurdum bana bir şey olmamasını sağlayacaktı.

Orman ileride incelmeye başladı ve bir açıklığa yaklaştığımızı gördüm. İleride sesler vardı, bu yüzden kurdum neredeyse sürünene kadar yavaşladı, araştırmaya giderken vücudu yere yakındı.

Ancak açıklığa yaklaştıkça sesler bana daha tanıdık gelmeye başladı. Kurdumun da Wilder'ın sesini tanıdığı belliydi çünkü artık etrafta sinsice dolaşmıyor, olabildiğince hızlı bir şekilde Wilder'ın sesine doğru koşuyordu.

Açıklığa daldık ve sonra aniden durduk. Wilder Daria'nın yanında durmuş, kollarını umutsuzca ona dolamış, sanki Daria onun her şeyiymiş gibi onu tutkuyla öpüyordu. Bir zamanlar beni öptüğünden emin olduğum gibi.

Kurdum vurulmuş gibi yere düştü ve ben de hemen yer değiştirdim, çamurun içinde unutulmuş gibi çırılçıplak uzandım. Birbirlerine o kadar sarılmışlardı ki öpüşmeleri bittikten sonra beni fark

etmeleri tam bir dakika sürdü.

Göğsümden bir inilti koptu. O gittiğinde ve her şeyin bittiğini söylediğinde öleceğimi düşünmüştüm, ama bu... içimde bir şey kayboldu, bir soğukluk içeri girdi ve etrafındaki her şeyi emdi.

Wilder bana kayıtsızca bakarken Daria her şeyi kazanmış gibi gülümsedi.

Yerden sıçradım, pis ve çıplaktım, kendimi tamamen ihanete uğramış hissediyordum. Belki de cevap istemeliydim. Ama Wilder bir şey söylemeye niyetli görünmüyordu.

Bunun yerine kaçtım, kaçarken de geri döndüm, insan kalbim az önce olanlara dayanamadı.

Wilder peşimden gelmedi. Ve belki de ihtiyacım olan tek cevap buydu.

I Daxon'ın evine dönüş yolculuğunu hatırlamıyorum. Her şey bulanıktı, Wilder ve Daria'nın öpüşmesinin hepsinin arasına serpiştirildiği bir görüntü karmaşası. Yer değiştirdim ve tökezleyerek merdivenlerden Daxon'ın ön kapısına çıktım, şimdi ne yapmam gerektiğinden gerçekten emin değildim.

İçeri girer girmez, uyuşuk bir şekilde banyoya doğru yürüdüm, duşu haşlayıcı bir sıcaklığa getirdim ve sonra içine girdim, suyun sıcaklığının cildimi ısırmasına ve acıyı hafifletmesine izin verdim.

Ağlamadım, gözyaşlarım akmadı. Duş ne kadar sıcak olursa olsun soğukluk hâlâ oradaydı ve hızla yayılıyordu.

Su soğuyana kadar duшта durdum.

Duştan çıkıp üzerime bir çift eşofman geçirdiğimde vücudum yenilmiş, mahvolmuş hissediyordu. Saçlarımı kuruttuktan sonra kanepeye kıvrılmak için oturma odasına doğru yürüdüm ki evin bir yerinden boğuk bir çığlığa benzeyen bir ses geldi.

Kaşlarımı çatarak koridorda yürüdüm ve sesleri tekrar dinledim. Daxon'un gülme sesini duydum ve seslerin koridorun arka tarafında bodruma açılan kapının arkasından geldiğini fark edene kadar ilerlemeye devam ettim. Bodruma girmemekle ilgili bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyordum ama sanırım o zaman şaka yaptığını düşünmüştüm. Daxon'ın böyle tuhaf bir espri anlayışı vardı.

Ama hâlâ dışarıda sürü görevlerini yapıyor olması gerekirken kesinlikle aşağıdaydı. Şimdi geri döndüğüme göre, o beni almaya gelene kadar Miyu'da kalmam gerektiğini hatırladım. Ormanda kurdum olarak nasıl koşmaya başladığım hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama Daxon'un geç saatlere kadar dışarıda kaldığını kesinlikle hatırlıyordum.

Aklımdan şüphe geçti. O da beni aldatıyor muydu? Aşağıda bir kızla bir tür seks ininde miydi? Daha önce ondan şüphe etmemiştim ama Wilder'dan da hiç şüphe etmemiştim.

Hayatımdaki her şey bir yalan mıydı?

Koridorda tökezleyerek kapıya doğru ilerledim ve kolu tutmak için uzandım. Kapı kilitliydi.

Tabii ki kilitliydi.

Kapıdan yine birinin inleme sesi geldi ve kendimi kaybettim. Kapıyı bir şekilde kırarak açtım ve kendimi dik ahşap basamaklardan aşağı attım.

Sonra aşağıya inip odaya baktığımda çığlık atarak durdum. Üstsüz bir Daxon, uzun metal bir masaya zincirlenmiş bir adamın başında duruyordu. Korku filmlerindeki gibi her yer kan içindeydi.

Daxon masaya zincirlediği kişinin üzerine eğilmiş, adamın ağzına yakın bir yerde bir pense tutuyordu.

Merdivenlerin dibine geldiğimde penseyi bıraktı ve beni daha önce duymamasının tek nedeninin kulaklık takması olduğunu fark ettim, kulaklıklardan lleri uyandıracak kadar yüksek sesle rock müzik çalıyordu.

"Rune," dedi temkinli bir şekilde ama dikkatim onda değil, arkasındaki adamdaydı.

Rae'ydi. Tam o anda kısık bir inilti duyuldu ve dilinin olmadığını belli belirsiz fark ettim. Daxon onu kesmiş olmalıydı.

Daxon elinde kerpetenle bana doğru yaklaşmaya başladığında, transa geçmiş gibi yavaşça geri çekildiğimde şok beni hızla etkiliyordu.

Daxon'ın değiştiğini, makyajında daha önce fark etmediğim bir şiddet duygusu olduğunu biliyordum.

Ama bu çok daha fazlasıydı.

Daxon katildi, ya da ormana dadanan katil değilse bile, başka bir şeydi... belki de daha kötü bir şey.

"Aıklamama izin ver," diye mırıldandı yatıştırıcı bir şekilde, sanki en iyi arkadaşımın hayatının aşkını işkence masasına yatırmanın iyi bir açıklaması olabilirmiş gibi.

Başka bir düşünce olmadan, kurdum ortaya ıktı. Ve saldırdım.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.